

NẾU GIẤY PHÚT ẤY

Ta không gặp nhau

Phân ngã từ tồn

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mưa tấp vào ô cửa sổ, phát ra những tiếng động nhỏ. Rồi để lại một vệt nước dài. Vệt nước này chưa tan hết, lại có một vệt nước khác chồng lên. Cơ hồ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày, từng vệt nước trên ô cửa kính không ngừng rơi xuống, lại rơi xuống...

Bàn trang điểm của mẹ đặt ngay cạnh cửa sổ. Cô nghe nói là bà rất thích mưa. Dung mạo của bà cô không nhớ rõ, cô cũng chưa nhìn thấy ảnh chụp của bà. Nhưng có rất nhiều bậc tiền bối đã nói rằng diện mạo của cô rất giống bà, cũng chính vì việc đó mà cô thường hay soi gương. Cô rất đẹp, nhưng, chỉ dừng lại ở xinh đẹp, mà vẻ xinh đẹp này của cô cũng là vì cô có một người mẹ xinh đẹp. Mọi người đều nói mẹ cô không chỉ xinh đẹp mà còn mỹ lệ, quyến rũ. Bác Lô khi nhắc tới mẹ của cô đều nói: "Nhất cố khuynh thành, tái cố khuynh quốc. Có hiểu không?"

Cô không hiểu sự khoa trương đó, bởi vì phần lớn những người chơi thân với gia đình cô đều nói rằng: "Phu nhân của tam công tử? Mỹ nhân, đích thực là một mỹ nhân..."

Tam công tử, chính là danh xưng của cha cô khi còn trẻ. Ông nổi tiếng là "kỹ mã ý tà kiêu, mãn lâu hồng tỵ chiêu" (**). Ông đi tới đâu là người ta kinh sợ tới đó. Cô đã nghe qua rất nhiều truyền kỳ về ông, chỉ có điều là chưa từng nghe ai nói quá nhiều về chuyện của ông và mẹ cô, ngay cả bản thân ông cũng không đề cập tới. Cô không nghĩ là ông đã lạnh nhạt, phản bội một mỹ nhân như mẹ cô, một người uy vũ như cha cô, tại sao lại không

có một truyền kỳ? Cô không tin! Mọi người đều nói cô giống mẹ, nhưng tính cách thì lại quá giống cha. Cô thừa nhận, tính tình của cô quá mạnh mẽ, lại hay tức giận, cực kỳ giống cái tính nôn nóng của cha. Mỗi lần cô nhắc đến mẹ, cha đều giận dữ xoay người bỏ đi, điều này càng khiến cô chắc chắn rằng trong câu chuyện này có uẩn tình, cô hy vọng một ngày có thể giải được câu đố đó, cô sẽ tìm kiếm, nhất định sẽ tìm hiểu. Cô không tin không có đôi câu vài lời liên quan tới những chuyện xưa.

Hoàng hôn có dấu hiệu của một cơn mưa dai dẳng, cô ở trong thư phòng tìm tài liệu. Ngồi trên bậc thang lật giờ từng trang sách cổ, trong lúc vô ý mở quyển sách ra, liền có một tờ giấy mỏng rơi xuống, tựa như một con bướm đay bay lượn, đậu xuống dưới đất. Cô lúc đầu còn tưởng là thẻ kẹp sách, đến khi nhặt lên mới phát hiện ra là một tờ giấy thời xưa, mặt trên có ghi hàng chữ:

"Mục Lan. Tha lỗi cho tôi không thể tới gặp cô. Lần trước, sau khi chúng ta gặp nhau, Anh ấy đã rất giận dữ, lúc ấy thực sự rất đáng sợ. Anh ấy không tin tôi, anh ấy nói sẽ không bao giờ...tin tưởng tôi nữa, tôi rất thất vọng."

Nét chữ nắn nót, nhu nhược này tôi chưa từng thấy qua. Tôi đứng gần người tại chỗ, một lúc lâu sau mới lật quyển sách kia ra xem, đó là một quyển Tống Từ, ở trang thứ chín có kẹp một bức thư không tên. "Trang thứ tám, hỏi văn ai biết làm? Dệt thành nổi thê lương, cố gắng đọc cho hết, im lặng không nói gì, không đành lòng lại thêm suy nghĩ." Bên cạnh lời kết của bài từ, là một hàng chữ nhỏ yếu đuối: "Không kìm được lại suy nghĩ. Khi dung mạo tiểu thư phai tàn, hãy quay đầu nhìn lại xem đã có được những gì?" Cô do dự, chữ viết này không phải của bà nội cô, lại càng không phải của hai bà dì, vậy thì là của ai viết? Ai lại được vào trong thư phòng này viết thư? Chẳng lẽ là mẹ cô?

Cô giống cha ở điểm đã nói là làm, nên ngay lập tức bắt tay vào điều tra về Mục Lan. Cô vội vàng gọi điện cho bác Lô, ông vừa nghe thấy

giọng cô liền cười nói: "Đại tiểu thư, lần này là chuyện gì đây? Không phải lại giống như lần trước, lại giúp cháu đi tìm người bạn học đã mất liên lạc đó chứ?"

Cô cười nói: "Bác Lôi, lần này đúng là lại nhờ bác giúp cháu tìm một người."

Bác Lôi khẽ thở dài: "Là ai có gan lớn dám tránh mặt cháu? Để lão phu đi tìm hẳn rồi mang về cho đại tiểu thư hỏi tội!"

Cô bị bác Lôi đùa liền nở một nụ cười: "Bác Lôi, chỉ có điều lần này hơi khó khăn một chút. Cháu chỉ biết người đó tên Mục Lan, cháu cũng không rõ là họ Mục tên Lan hay chỉ gọi là Mục Lan, không biết người đó bao nhiêu tuổi, càng không biết dung mạo cô ấy ra sao, còn sống hay chết cũng không biết. Bác Lôi, bác nhất định phải nghĩ ra cách tìm ra người đó."

Bác Lôi không lên tiếng, yên lặng một lúc lâu rồi đột nhiên hỏi cô: "Tại sao cháu lại muốn tìm người đó? Cha cháu có biết không?"

Cô liền nhận ra trong lời nói của ông có chút cảnh giác, chẳng lẽ bên trong có gì ngăn cản, và sự cản trở đó là cha cô? Cô hỏi: "Người đó có quan hệ gì với cha cháu?"

Bác Lôi trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Con gái à, Mục Lan đã chết lâu rồi, trên chiếc xe ấy...Mục Lan cũng có mặt."

Cô thần người ra, kinh ngạc hỏi: "Cô ấy đã ở trên chiếc xe đó....cùng mẹ của cháu..."

Bác Lôi đáp: "Đúng vậy, cô ấy là bạn thân của mẹ cháu, nên ngày trước có giúp mẹ cháu."

Manh mối duy nhất đã bị chặn đứt, cô không hiểu tại sao lại tắt điện thoại, chỉ kinh ngạc ngồi ngẩn người tại đó. Mục Lan đã chết? Đã gặp tai

nạn cùng với mẹ? Cô là người bạn tốt nhất, nên đã tới giúp mẹ cô vào đúng dịp...

Cô thất thần ngồi đó rất lâu, vì ngay cả lúc cha trở về lúc nào, trời tối lúc nào cô cũng không biết. Tới khi A Châu bảo cô vào ăn cơm, cô mới như người vừa tỉnh mộng, vội vàng xuống phòng ăn dưới lầu.

Có vài vị khách tới, trong đó có cả bác Lôi, bọn họ ngồi thảo luận cùng cha trong phòng khách, cảnh tượng thật sôi nổi. Hôm nay cha đi duyệt binh, cho nên mặc một thân quân phục. Khi vận quân phục, nhìn cha trông rất uy vũ, so với khi mặc âu phục thì vẻ uy vũ ấy lại càng tỏa sáng hơn, cho dù ông đã già, tóc mai đã điểm bạc, nhưng khí thế trong ông vẫn rất mãnh liệt.

Vẫn với ánh mắt lạnh lùng quen thuộc ấy, cha cô nói thẳng vào vấn đề chính: "Vừa rồi bác Lôi có nói, con tìm bác ấy để hỏi về Mục Lan." Cũng đã dự liệu được việc mình nhanh chóng bị bán đứng, cô liếc mắt nhìn bác Lôi một cái thấy ông đang cười cười. Cô cố nghĩ ra một cái cớ, nhưng lại không thể tìm được, cuối cùng đành thản nhiên nhìn cha, nói: "Con nghe người ta nói cô ấy là bạn tốt của mẹ, nên mới đi hỏi thăm một chút, ai ngờ bác Lôi lại nói cô ấy đã chết."

Cha dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm, khoảng mười giây qua đi, cô ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cuối cùng, ông nói: "Đã nói rất nhiều lần rồi, không được cứ có chút chuyện nhàm chán của con là lại tới tìm các bác gây khó dễ, bọn họ đều có chuyện quan trọng phải làm, có hiểu không hả?"

Cô "Vâng" một tiếng, bác Lôi liền chạy nhanh tới, giải vây cho cô: "Tiên sinh, mau tới Thanh Hồ ở cạnh phòng cháu xem, phải sửa chữa không ít đâu. Chỉ sợ là phải nhanh chóng thi công, không đợi đến mùa mưa là lại phiền hà."

Cha cô nói: "Được, giao cho tiểu Hứa làm đi. Chúng ta ăn cơm trước đã." Ông xoay người đi tới nhà ăn, lúc này cô mới làm một cái mặt quỷ với bác Lôi. Ông liền mỉm cười: "Mèo vừa đi, chuột đã muốn tạo phản?" Cô nhướn nhướn lông mày, đồng thời mấy người bác bên cạnh đều im lặng nở nụ cười. Cô đi theo bác Lôi tới nhà ăn, đồ ăn đã được nhà bếp đưa lên.

Lúc ăn cơm, cha cô và các bác ngồi bên cạnh chỉ nói chuyện của bọn họ, cô buồn chán ăn cơm của cô. Sắc mặt của cha hình như không tốt lắm, nhưng cô đã quen rồi, ông lúc nào cũng luôn mang vẻ mặt đó, rất ít khi thấy ông cười, rất giống với nội năm xưa. Ông nội thì mỗi lần có tâm sự lại gọi điện thoại, giận giữ, quát mắng người....

Nhưng ông nội lại rất quý cô. Ngay từ khi còn bé cô đã được gửi cho bà nội nuôi nấng, lớn lên ở biệt thự Song Kiều. Mỗi khi ông nội đập bàn mắng người, các chú các bác đều mang bế cô vào trong thư phòng, ông nội thấy cô liền dẫn cô tản bộ trong vườn hoa, cùng ông ngắm hoa lan.

Cho tới khi cô lớn hơn một chút, tính tình ông nội càng không tốt, nhưng mỗi lần thấy cô, ông vẫn rất vui vẻ, dẹp mọi chuyện qua một bên, gọi người đi lấy sô cô la cho cô ăn, bảo cô đọc thơ cho ông nghe. Có đôi khi, ông cũng đưa cô ra ngoài chơi. Ngắm phong cảnh sông nước của Thanh Hồ, cảnh biển bên biệt thự Phong Cảnh, Thụy Tệ, đều là ông đưa cô tới đó. Cách yêu thương của ông và bà nội không giống nhau. Bà nội của cô luôn muốn dạy dỗ cô về lễ nghi, mời thầy đến dạy cô học đàn, học chữ. Còn cách ông thương cô là theo kiểu cưng chiều, cô muốn cái gì, ông liền đáp ứng cái đó. Có một lần ông ngủ trưa, cô lén bước vào phòng, đứng lên ghế lấy chiếc bút lông trên bàn, rồi vẽ lên trán ông một chữ "Vương". Sau khi tỉnh dậy, ông liền nổi trận lôi đình, còn gọi người hầu phụ trách phòng đó tới quát mắng một lúc, sau đó bảo người đưa cô tới thư phòng. Cô đã nghĩ ông sẽ đánh cô, nên cô đã lớn tiếng khóc, nào ngờ ông ngay cả trách mắng cũng không, ngược lại còn gọi người mang sô cô la tới cho cô. Lúc ấy cô đang thay răng, bà nội không có cô ăn ngọt, nên cô nín khóc ngay lập

tức, bởi vì cô biết, chỉ cần ông nội cho, thì ai cũng không dám ngăn cản, thậm chí là bà nội. Cô nói: "Ông nội thật giỏi, ai cũng phải sợ ông, muốn làm cái gì là làm được cái đó."

Ông nội cười thật to, ôm lấy tôi và hôn, gọi tôi là "Con bé ngọc."

Thế nhưng năm tôi sáu tuổi, ông nội lâm bệnh nặng. Bệnh của ông rất nặng, mọi người phải đưa ông đến bệnh viện, cả nhà loạn lên giống như sắp đến ngày tận thế. Bà nội và các bác đều khóc, mỗi ngày tôi được bảo mẫu đưa vào phòng bệnh thăm ông nội. Chính ngay tại phòng bệnh của ông nội, lần đầu tiên sau khi hiểu chuyện, tôi đã gặp được cha.

Cha vừa gấp rút trở về từ nước ngoài, bà nội bảo tôi gọi ông ấy là cha. Tôi không lên tiếng hết như một cái hồ lô buồn bã, cha quan sát tôi, cau mày, nói: "Lâu như vậy chỉ cao thế này thôi sao?"

Bà nội nói: "Mới sáu tuổi, đương nhiên chỉ cao như vậy thôi."

Cha không thích tôi, vừa gặp một lần thì tôi đã biết. Sau khi ông nội qua đời, tôi bị đưa về bên cạnh cha. Cha cũng không đi nước ngoài nữa, thế nhưng tôi rất ít khi gặp được cha, cha nhiều việc bề bộn, ngày nào cũng không về nhà, nếu có về thì tôi cũng không gặp được...

Một năm sau, cha tôi kết hôn. Theo bản năng, tôi rất bất mãn với chuyện này. Tôi chơi xấu không đến tham gia hôn lễ của cha. Cha vô cùng tức giận, lần đầu tiên đánh tôi, bắt tôi quỳ gối và đánh vào mông tôi. Sau lần chịu đòn này, tôi lại càng thêm hận người phụ nữ kia sâu hơn.

Tôi nghĩ ngay từ đầu bà ta đã muốn lấy lòng tôi, mua cho tôi thật nhiều đồ chơi và quần áo mới. Tôi ném hết chúng ra ngoài cửa sổ, còn lén lút chạy vào trong phòng của bà ta, lấy kéo cắt nát hết tất cả sườn xám đẹp đẽ của bà ta. Bà ta tức giận nói với cha, kết quả là tôi lại bị đánh một trận.

Tôi còn nhớ rõ ràng tình huống lúc đó, tôi đứng ở giữa căn phòng, một giọt nước mắt cũng không rơi xuống. Tôi ngẩng cao đầu, cố gắng giữ lưng thật thẳng, nắm chặt tay lại, mở mồm chửi bới bà ta rành mạch: "Bà là đồ phù thủy! Bà là mẹ hoàng hậu xấu xa! Mẹ của tôi ở trên trời sẽ nhìn bà! Bà sẽ bị sét đánh chết!"

Bà ta bị chọc tức, sắc mặt của cha cũng thay đổi, từ đó về sau, cha cũng hiếm khi quản việc tranh chấp giữa tôi và bà ấy. Mãi tới sau này khi hai người bọn họ trở mặt cãi nhau, cha mới chống đối lại bà ta, ngược lại lúc nào cũng bênh vực tôi.

Thế nhưng rốt cục cha tôi vẫn không thích tôi, mỗi lần nói chuyện với tôi chưa được ba câu thì phát cáu. Giống như tối nay cũng vậy, tâm tình của cha không được tốt lắm, tôi thì giả bộ tâm đắc không nói chen vào. Sau khi ăn cơm xong, cha và các bác ngồi trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, bác Ông đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Tiên sinh, hôm nay xảy ra một chuyện rất thú vị."

Cha hỏi: "Chuyện gì thú vị?"

Bác nói: "Hôm nay Hạm đội 2 có đưa lên một bản danh sách tấn hàm (danh sách thăng cấp bậc), bọn họ xem sơ qua, thấy tấm ảnh của một người, lại càng hoảng sợ. Đúng lúc tôi đi ngang qua, bọn họ kéo tôi đến xem, tôi nhìn thấy cũng giật nảy mình, còn tưởng rằng họ đang đùa giỡn, kẹp lẫn ảnh của ngài lúc còn trẻ vào đó. Tôi theo ngài từ lâu nên chắc chắn, người trong ảnh quả thực nhìn rất giống ngài lúc trẻ."

Bác Lý cười nói: "Lại giống đến như thế à? Tôi thật không thể tin."

Bác Ông nói: "Hầu như ai cũng nói là giống, chỉ có một mình Kế Lai nói là không giống, cậu ta cầm bức ảnh nhìn hồi lâu mới nói: "Có điểm nào giống tiên sinh đâu? Nhưng trái lại tôi thấy có vẻ giống Mộ Dung Phong tiên sinh nhiều hơn." Tất cả mọi người đồng loạt nở nụ cười."

Cha cũng cười, "Chỉ có Kế Lai là thích tranh cãi. Anh nói giống tôi, cậu ta tuyệt đối sẽ không đồng ý, làm gì có lúc nào cậu ta không chống đối lại anh. Có thể thực sự rất giống, đó là lý do vì sao mà cậu ta không có cách nào để phủ nhận, đành phải nói là không giống tôi, mà giống cha tôi, mà tôi có thể không giống cha mình sao?"

Các bác đều cười. Bác Trần nói: "Trên đời này có rất nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên, lần trước chúng tôi cũng tra tư liệu, tìm ra tấm ảnh của một người, ai nhìn thấy cũng nói là giống tôi. Lão Hà nói: "Ồi! Lão Trần, nhanh chóng nghiên cứu lại các khoản nợ phong lưu thời trẻ đi, hãy suy nghĩ cho kỹ xem có phải là ông quen biết mẹ của người ta hay không, nói không chừng ông còn một đứa con trai đó." Sau đó còn bị cười nhạo ba bốn ngày tôi mới được bọn họ buông tha."

Tâm tình của cha dần dần tốt lên, cha làm ra vẻ trầm ngâm, "A? Bây giờ chẳng phải tôi đây cũng nên nhớ lại một chút sao, có phải là cũng quen biết với mẹ của người ta hay không?"

Các bác cười rộ lên, tôi cũng cúi đầu cười trộm. Bác Ưông thuận miệng nói: "Nếu như tiên sinh thực sự biết mẹ của người đó, phải tiết lộ với tôi một tiếng nhé. Đầu tiên tôi muốn vỗ vào mông của thái tử gia. Hiện tại, cậu ta từ Trung úy được thăng lên Thượng úy, tôi cũng muốn nói với họ: "Còn thăng lên Thượng úy làm gì chứ? Đem danh sách lại đây, tôi điền tên cậu ta lên cấp Thượng tướng luôn!"

Cha cười to, nói: "Làm càn!"

Bác Ưông xoay người ôm công văn đưa cho cha: "Hồ sơ của người đó tôi đều mang đến đây, để ngài nhìn một cái."

Bác cầm ra một phần hồ sơ, hai tay đưa cho cha: "Ngài xem thử, có đúng là rất giống hay không?"

Đôi mắt của cha bị viễn thị, phải cầm ra xa mới có thể thấy rõ, tôi thừa cơ nhìn trộm một chút, đừng nói cha, ngay cả tôi cũng ngẩn ra. Trong nhà có không ít ảnh chụp của cha lúc còn trẻ, nếu như để lẫn lộn trong đó, tôi dám cá ngay cả cô út liếc mắt cũng không phân biệt được. Người đó có đôi lông mày rậm giống cha như đúc, đôi mắt sâu thẳm long lanh có thần, cái mũi thẳng tắp ấy, đích thực là dấu hiệu của người nhà Mộ Dung, thậm chí tôi là người hoàn toàn được di truyền ngoại hình của mẹ, nhưng cái mũi lại cao giống cha.

Nếu như nhìn một cách tỉ mỉ, điểm khác biệt chỉ là môi của người đó và cha không giống nhau lắm, môi của cha rất mỏng. Nhìn thoáng qua thì người trong ảnh có vẻ rất thật thà. Khuôn mặt của cha chữ điền, người đó cũng vậy, nhưng cằm nhọn hơn cha một chút, chỉ có điều, anh ta thực sự là một thanh niên tuần tú!

Thực sự cha cũng lấy làm kinh ngạc, mãi sau mới nói: "Đúng là rất giống! Quả thực rất giống!" Cha cẩn thận quan sát, một lát sau mới nói. "Tuổi tác của cậu ta cũng chạc tuổi tôi lúc đó, cũng trong quân đội, chỉ có điều là quân trang lúc đó là kiểu cũ, nếu như cậu ta mặc quân trang kiểu cũ vào, vậy mới là cực kỳ giống!"

Bác Lô cười nói: "Khi ngài ở trong quân đội thì có quân hàm cao hơn cậu ta, tôi nhớ lần cuối cùng Tấn hàm là Chuẩn tướng*(nhỏ hơn Thiếu tướng nhưng cao hơn cấp Tá)."

Cha hỏi: "Cậu ta bao nhiêu tuổi?"

Bác Ưông trả lời: "23 tuổi. Năm ngoái vừa trở về từ NavalWarCollege, Mỹ."

Cha nói: "Thanh niên bây giờ vượt trội thật, thời trẻ chúng ta đâu có thăng chức nhanh như vậy. Tôi cũng xem như là đi sai hướng, trong mười năm chỉ thăng sáu cấp, người khác không biết thì ít nhiều cũng có lời bàn

tán." Vừa nói vừa tiện tay lật qua một tờ hồ sơ, chăm chú nhìn vào hàng chữ nhỏ trên đầu trang: "À, sinh ngày bảy tháng bảy..."

Cha đóng hồ sơ lại trả cho bác Uông. Bác Uông vẫn còn nói đùa: "Xong, xem ra không có trò vui rồi, tôi còn hi vọng tiên sinh thực sự biết mẹ của người ta."

Cha thoáng nở nụ cười. Các bác cũng cười rộ lên, nói rất nhiều chuyện khiến cha vui vẻ. Tối nay tâm trạng của cha đặc biệt tốt, nghe họ nói thao thao bất tuyệt chuyện trên trời dưới đất, vẫn chỉ hỏi trên một hai câu như thường. Họ nói chuyện với nhau rất lâu, mãi cho đến khi tôi buồn ngủ, họ mới cáo từ. Cha đứng lên tiễn họ, họ luôn miệng nói: "Không dám." Cha dừng bước, nhìn họ nối tiếp nhau ra về. Tôi mệt mỏi, muốn nói chúc ngủ ngon với cha rồi lên lầu đi ngủ, đúng lúc này, cha gọi bác Lôi đang đi cuối cùng lại: "Thiếu Công, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Tôi nghe cha gọi bác Lôi như thế thì cảm thấy buồn cười. Bác Lôi xuất thân là nhân viên cần vụ của cha, cho nên cha gọi tên của bác theo thói quen, hiện tại bác Lôi đã quyền cao chức trọng, hai bên tóc mai cũng đã hoa râu, thế nhưng cha chỉ gọi tên của bác, cơ thể bác cũng theo phản xạ có điều kiện mà tự nhiên đứng lại: "Vâng."

Giọng nói khúm núm này y như một nhân viên cần vụ, tôi càng cảm thấy buồn cười hơn. Giống như bị ma xui quỷ khiến, tôi ở lại sau góc tường, muốn đợi sau khi họ nói chuyện xong sẽ nói chúc ngủ ngon với cha.

Nhưng cha lại im thin thít khá lâu. Trong lòng tôi cảm thấy kỳ lạ, không phải cha có chuyện phải nói với bác Lôi sao?

Nhưng bác Lôi lại mở miệng trước, tuy rằng tiếng nói của bác rất nhỏ, thế nhưng tôi vẫn nghe thấy: "Tiên sinh, sao lại khéo như vậy... làm sao ngày sinh lại đúng vào ngày bảy tháng bảy?"

Tim tôi đập thình thịch. Bác đang nói cái gì vậy? Một câu nói không đầu không đuôi của bác, có ý gì vậy?

Cha vẫn không lên tiếng. Bác Lôi nói: "Hay là tôi cho người đi thăm dò thử xem."

Tim tôi đập hết như bần chồn. Hả! Họ đang nói gì vậy?!

Cuối cùng cha cũng nói: "Đứa trẻ đó... không phải lúc ba tuổi đã chết rồi ư?"

Bác Lôi nói: "Đúng vậy. Dích thân tôi đứng bên cạnh nhìn cậu ấy..."

Trong tai tôi vang lên tiếng ong ong, như thể có một đội máy bay không quân rơi xuống, gào thét nổ tung khiến trước mắt tôi mờ mịt một mảng. Từ trong kẽ hở của hàm răng tôi cảm thấy từng tia buốt lạnh. Hả! Trời ơi! Rốt cuộc tôi đã nghe được gì vậy? Một bí mật?! Một bí mật kinh thiên động địa! Một bí mật đã được chôn giấu rất nhiều năm!

Tôi ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại, thế nhưng tôi đã bỏ lỡ không nghe thấy vài câu, tôi chỉ nghe bác Lôi không ngừng đáp lại: "Vâng! Vâng!..."

Tôi cố gắng định thần lại, nghe thấy tiếng thở dài của cha, tôi nghe cha nói: "Thực sự là rất giống, nhất là cái cằm nhọn này, trông giống hết như mẹ nó..."

Tôi dùng sức cắn vào tay mình, tận lực ngăn cản tiếng thở dốc của bản thân. Trời! Cha thực sự có một "người quen cũ"! Trời! Người sĩ quan Thượng úy đẹp trai kia rất có thể là con trai của cha!

Bác Lôi nói: "Ngài yên tâm, tôi lập tức phái người đi thăm dò."

Giọng nói của cha lại đau đớn: "Năm ấy mẹ của nó..."

Trời!

Người quen cũ ấy của cha là ai?

Lại một tiếng sét nữa xẹt qua đầu tôi. Tôi choáng váng hoa mắt, tôi hoàn toàn bị bí mật này làm cho khiếp sợ!

Bác Lô khuyên cha: "Ngài đừng suy nghĩ quá nhiều. Tôi sẽ đi thăm dò chuyện này."

Bác Lô xin cáo từ, tôi rón rén đi về phía cầu thang, chạy một mạch như điên về phòng tôi, ngã nhào lên giường!

A! Trời ơi! Làm sao lại có một bí mật như thế?! Làm sao lại tồn tại một người như thế?!

Không biết tôi ngủ quên lúc nào, trần trọc cả đêm, cả đêm gặp ác mộng. Toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, mồ hôi thấm ướt cả đồ ngủ của tôi. Khi tôi tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng, thì đã sáng sớm. Tôi xuống giường đi tắm. Nước ấm phun lên người tôi, trên mặt tôi, khiến tôi tỉnh táo, khiến tôi kiên định. Tôi tự nói với chính mình: "Tôi phải làm chút việc gì đó! Nhất định tôi phải làm chút việc gì đó! Họ muốn đi truy xét, tôi cũng muốn đi truy xét ra sự thật tôi muốn biết! Tôi phải biết được sự thật!"

=====

(*): Đây là câu nằm trong bài ca ca ngợi sắc đẹp một mỹ nhân đời Hán của Lý Diên Niên:

Đầy đủ là:

"Nhất cố khuynh nhân thành

Tái cố khuynh nhân quốc."

Nghĩa là: Quay lại một lần thì làm nghiêng thành người, quay lại nhìn lần nữa thì làm nghiêng nước người.

(**): Nằm trong bài từ "Bồ tát man " kỳ 4, thuộc đời Đường.

Như Kim khước ước Giang Nam lạc,

Đường thời niên thiếu thanh sam bạc.

Kỵ mã ý tà kiêu

Mã lâu hồng tỵ chiêu.

Thúy bình kim khuất khúc,

Túy nhập hoa tùng túc.

Thử độ kiến hoa chi,

Bạch đầu thệ bất quy.

Dưới đây là bản dịch của Điệp Luyện Hoa:

Lại nhớ Giang Nam thời vui vẻ

Áo xanh nhẹ khoác ngày trai trẻ.

Cưỡi ngựa tựa bên cầu,

Áo hồng vẫy khắp lầu.

Xuyến vàng bình phỉ thúy,

Say khước tìm hoa nghi.

Nay lại gặp nhành hoa,

Bạc đầu chẳng về nhà.

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tôi nói là làm. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, tôi thay một bộ quần áo để ra ngoài, nói với chủ nhiệm Lương tôi muốn đến nhà của ông Mục chơi, ông không chút nào nghi ngờ, phái người và xe hộ tống tôi ra ngoài. Cháu trai của ông Mục- Mục Thích Dương- là bạn chơi chung với tôi từ bé, cũng là một người có rất nhiều biện pháp. Tôi đến gặp anh, nhẹ nhàng nói với anh: "Em muốn đến Phủ Hà dạo chơi."

Anh nói: "Được, anh cùng đi với em." Tôi âm thầm chỉ trở mấy người theo hầu cách đó không xa, nhẹ giọng thì thầm: "Em không muốn dẫn theo cái đuôi." Anh nở nụ cười. Chuyện như thế này hai người chúng tôi cũng đã trải qua vài lần, cắt đuôi người theo hầu để chuồn ra ngoài ăn đêm hay đi chơi đâu đó. Anh là cháu ngoại trai của bác Lôi, mà bác Lôi lại là người quản lý trực tiếp của phòng Cần Vụ. Hơn nữa cha lại rất thích Mục Thích Dương, cho nên phòng Vụ Phòng luôn tha thứ cho chúng tôi, chỉ cần chúng tôi không vượt quá giới hạn, bọn họ sẽ mắt nhắm mắt mở, xem như không biết.

Anh nói: "Anh có cách."

Anh thực sự có cách, anh nói với mấy người hầu là chúng tôi muốn lên phòng anh ở lầu hai chơi cờ, sau đó kéo tôi đi lên lầu, rồi phân phó người hầu làm thế nào ứng phó khi bị ... gặng hỏi. Tiếp đó chúng tôi sử dụng cầu thang nhỏ dành cho người hầu để đi xuống dưới, rồi băng qua hoa viên chuồn vào trong ga-ra, anh tự khởi động chiếc xe jeep việt dã, thần

không biết quý không hay dẫn theo tôi chuồn ra khỏi cửa chính nhà họ Mục.

Bầu không khí tự do muôn năm! Tôi thật muốn lớn tiếng hét to lên. Chúng tôi thẳng tiến ra đường quốc lộ, một mạch thông suốt không gặp trở ngại gì. Phải mất hơn hai tiếng đồng hồ mới đến Phủ Hà. Anh đang muốn lái xe tiến vào nội thành, tôi liền nói: "Em muốn đi Vạn Sơn." Anh hỏi giật mình, hỏi: "Đi Vạn Sơn? Muộn rồi, anh sợ trong hôm nay sẽ không quay về kịp."

Tôi nói: "Em muốn đi Vạn Sơn."

Anh nói: "Không được. Nếu hôm nay không quay về thì anh sẽ bị ông mắng chết."

Tôi nói: "Nếu như anh không dẫn em đi, thì cả đời này em sẽ không thèm để ý tới anh! Em nói được thì làm được!"

Anh thở dài, tôi biết anh sẽ đồng ý thôi. Quả nhiên, anh chần nản nói: "Được rồi, xem như em lợi hại."

Chúng tôi tiếp tục đi trên đường quốc lộ, cuối cùng cũng đến Vạn Sơn. Anh hỏi tôi: "Em muốn đến nơi nào ở Vạn Sơn?"

Tôi nói: "Căn cứ của Hạm Đội 2."

Anh bị dọa đến hết hồn, xoay qua... nhìn tôi: "Em vào trong đó làm gì?"

"Anh đừng quan tâm!"

Anh nói: "Em không vào căn cứ được đâu. Đó là vùng quân sự cấm, người không phận sự miễn vào."

Tôi từ trong túi xách lấy ra giấy thông hành đặc biệt giơ lên: "Có cái này thì ngay cả dinh thự Song Kiều em còn có thể đi vào, không lẽ mức độ an toàn của nó còn cao hơn so với phủ Song Kiều nữa sao."

Anh mở to mắt nhìn tôi, xem tôi như một quái vật, cuối cùng anh nói: "Em thực sự là không có việc gì làm!" Sau đó anh quay ngược đầu xe lại, tôi gấp đến nỗi hét lên: "Anh làm gì vậy?"

Anh nói: "Đưa em về Ô Trì! Anh thấy nhất định là đầu óc em không sáng suốt, bản thân mình đang làm gì cũng không biết!"

Tôi nói rõ từng câu từng chữ: "Đầu óc em không có vấn đề, em cũng biết em đang làm gì. Nếu anh không muốn đi theo em, một mình anh trở về thì được rồi."

Anh cười nhạt: "Một mình em chạy đến căn cứ quân sự để làm cái gì? Nếu anh không lập tức áp giải em về, đầu óc của anh mới là không sáng suốt đó!"

Tôi nói: "Nếu như bây giờ anh áp giải em về, cả đời này thực sự em sẽ không quan tâm đến anh nữa!"

Anh quan sát tôi, đánh giá có bao nhiêu tính kiên định trong lời nói của tôi. Tôi tiến gần lại nhìn anh, cuối cùng anh đầu hàng, nói thầm: "Ông nội chắc chắn sẽ lột da anh ra... còn có cậu nữa. Trời ạ!"

Tôi nói: "Em sẽ nói giúp cho anh."

Anh liếc xéo tôi một cái: "Hừ" một tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Anh đây cảm ơn trước nhé."

Chúng tôi quay đầu xe lại lần nữa, do không biết đường, chúng tôi vừa đi vừa hỏi, mãi cho đến lúc trời sắp tối, mới đến được bên ngoài căn cứ. Hoàng hôn giữa cảnh quân sự thực sự là vô cùng xinh đẹp. Cách hàng rào

thép gai nhìn vào bên trong, khắp trời đều là cây hoa hồng màu tím hoàng hôn, màu sắc càng gần đường chân trời càng dày đặc, tại nơi biển trời giao thoa, ngưng tụ lại thành một màu đỏ sẫm, mặt đất mờ ảo bồng bềnh như phủ một lớp màu tím mỏng, nước biển một màu xanh tím, đường vòng cung của sóng biển đều đặn mà uy mỹ. Trong vịnh nơi có ánh trăng hình lưỡi liềm, tàu quân hạm lẳng lẳng đậu trật tự, từng chiếc nối từng chiếc, tựa như một đám trẻ đang ngủ say.

Mục Thích Dương đàm phán với lính gác ở cổng chính. Anh luôn luôn có cách, tôi biết mà. Anh xuất ra giấy thông hành cho tôi và anh, rồi cuộc lính gác cũng cho đi qua. Anh lái xe tiến vào căn cứ, quay sang hỏi tôi: "Bây giờ em phải nói cho anh biết là em muốn làm cái gì đi chứ."

Tôi nói: "Em xuống xe, anh quay về."

Một cước của anh giẫm lên phanh xe, nếu không phải đang thắt dây an toàn, đầu tôi sẽ va vào mũi xe phía trên. Tôi trừng mắt nhìn anh: "Anh lái xe kiểu gì vậy?" Anh nói: "Em đúng là điên rồi! Nếu anh ném em một mình ở chỗ này sau đó quay về, thì anh đây cũng điên rồi."

Tôi bĩu môi. "Tiếp theo em muốn làm một chuyện mà không muốn để người khác biết." Anh nói: "Nếu như em muốn ở lại đây một mình, anh xin thề, anh có kéo cũng lập tức kéo em quay về! Cho dù cả kiếp sau em cũng không thèm để ý đến anh, anh cũng phải mang em quay lại Ô Trì!"

Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy biểu hiện nóng nảy của anh lớn như vậy, tôi ngây người một cái, nói: "Được rồi. Em muốn đi tìm người. Anh muốn theo thì theo đi." Anh hỏi: "Em muốn tìm ai?" Tôi khổ sở nói: "Khó là ở chỗ đó, em cũng không biết."

Anh lại nhìn tôi hết như nhìn một quái vật, anh chậm rãi nói: "Người ta nói con gái 18 sẽ thay đổi, càng thay đổi càng xinh đẹp, em thì càng thay đổi càng quái gở!"

Tôi hung hăng trừng mắt liếc anh, nói: "Em không biết tên của người đó, thế nhưng em biết năm nay người đó 23 tuổi, là một Thượng úy sĩ quan, sinh ngày 7 tháng 7, trông rất..." Tôi nuốt xuống một ngụm nước bọt. "Trông rất đẹp trai!"

"Đẹp trai?" Anh suy nghĩ một lát: "Em đã từng gặp anh ta?"

"Không hề." Tôi thẳng thắn: "Em chỉ thấy qua ảnh chụp của anh ấy ở chỗ của cha."

Anh chìm vào trầm tư, một lát sau, anh đột nhiên bừng tỉnh ngộ ra: "À! Anh biết rồi! Em vừa thấy tấm ảnh của anh ta thì đã yêu, cho nên chạy đến đây để gặp anh ta!" Anh tự cho mình đúng mà đưa ra kết luận: "Con nhóc ấu trĩ!" Tôi muốn anh phải trắng mắt ra. Tôi nói: "Đúng! Anh thực sự quá thông minh, ngay cả chuyện này cũng đoán ra được!" Tôi cố tình châm biếm anh: "Chỉ có điều lần này anh đã đoán sai bét. Chính là cha đã đưa tấm ảnh đó cho em xem, cha muốn giúp em tìm vị hôn phu!"

Anh cười ha ha: "Hôn phu? Hôn phu của em? Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi? Nha đầu, bịa chuyện thì ít nhiều gì cũng phải hợp lý mới có thể lừa người khác tin chứ." Tôi đặc chí nói: "Tại sao không hợp lý? Cô cả của em mười chín tuổi đã xuất giá, cô út của em thì mười tám tuổi. Lúc bà nội gả cho ông nội của em còn trẻ hơn nữa, chỉ mới mười bảy tuổi. Phụ nữ gia đình chúng tôi đều kết hôn sớm. Năm nay em cũng đã mười bảy rồi, tại sao cha lại không thể tìm hôn phu cho em?"

Anh không còn lời nào để nói, qua hồi lâu mới hỏi: "Thượng úy đó... đẹp trai lắm à?"

Tôi ngẩng đầu lên nói: "Đương nhiên rồi, đẹp trai hơn tất cả những người con trai mà em đã từng gặp." Anh phản đối nói: "Tình nhân trong mắt đều là Tây Thi!" Tôi nói: "Cứ cho là anh nói đúng đi." Tôi mở cửa bước xuống xe, anh cũng vội vã cùng bước xuống. Gió biển ghê thật, thổi

mái tóc của tôi rối tung. Tôi cắn môi, nói: "Nhưng làm thế nào để tìm một người không tên không họ đây?"

Anh liếc mắt nhìn tôi, nói: "Cầu xin anh đi, cầu xin anh thì anh sẽ nghĩ cách để tìm ra người trong lòng của em."

Tôi thẳng thắn mà nói: "Được, em cầu xin anh đó." Trái lại anh bất ngờ khi tôi giở trò như vậy, giật mình một chút, mới nói: "Cho anh chút thời gian để nghĩ cách." Tôi cố tình khiêu khích: "Tự cho là đúng. Ha ha! Lần này không có cách nào đâu!" Anh bị chọc giận: "Ai nói anh không có cách chứ?!"

Anh đã nói có cách thì thực sự sẽ có, anh gọi vài cuộc điện thoại, sau đó nói với tôi: "Đi thôi! Hạm Đội II chỉ có một người sinh vào ngày bảy tháng bảy thôi, tên của anh ta là Trác Chính, ở tại Nhân Khu tòa nhà D phòng 207."

Tôi vui mừng nhảy cẫng lên, nói: "Mục Thích Dương, anh thực sự là một người hết sức tốt bụng!" Anh nhún vai, nhìn quanh bốn phía: "Nhân Khu... Chắc là ở bên kia..."

Chúng tôi tìm được Nhân Khu, tìm được tòa nhà D, đi lên tầng hai. Chúng tôi đứng trước cửa phòng 207. Tim tôi đang đập mạnh, thở gấp, tôi nắm tay của Mục Thích Dương, có chút sợ hãi. Anh nhìn tôi cười: "Em sợ cái gì? Không phải anh ta trông rất đẹp trai sao?" Tôi trừng mắt với anh, nhưng tâm tình cũng bất giác thả lỏng. Tôi nói: "Anh gõ cửa giúp em được không?"

Anh vừa nhún nhún vai, vừa giơ tay lên gõ cửa. Không ai mở cửa. Anh lại tiếp tục gõ, cũng không ai trả lời.

Tôi cực kỳ thất vọng, cũng gõ vài cái lên cánh cửa. Nhưng cửa bên cạnh lại mở ra, một quân nhân còn trẻ nhô đầu ra: "Hai người tìm Trác Chính?"

Tôi hỏi: "Anh ấy không có ở nhà sao?"

Anh ta nói: "Anh ấy vừa mới đi khỏi."

Tôi thất vọng hỏi: "Anh ấy đi đâu vậy?"

Anh ta quan sát chúng tôi một lúc, hỏi: "Hai người là..."

Mục Thích Dương đưa ra thẻ công tác sáng ngời của anh: "Tổng cục phủ Song Kiều."

Người quân nhân nọ kinh ngạc hỏi: "Trác Chính gây ra chuyện gì sao?"

Mục Thích Dương nói: "Không có, chỉ là một ít việc công muốn tìm anh ta để nói chuyện." Anh liếc mắt nhìn qua tôi, cố ý nói: "Nhưng là một tin tốt lành."

Người quân nhân nọ không chút do dự nói: "Cậu ta vừa mới nhận được điện thoại, được yêu cầu tới gặp Tư Lệnh Trường."

Chúng tôi nói cảm ơn anh ta rồi đi xuống lầu. Đứng dưới lầu, Mục Thích Dương nhìn tôi, hỏi tôi: "Chúng ta đứng đây đợi, hay là đi tìm anh ta? Theo anh, tốt nhất chúng ta nên mau chóng quay về, nếu không thì tối nay không thể quay về Ô Trì được đâu." Tôi không chút do dự nói: "Đương nhiên là phải đợi, em nhất định phải gặp anh ấy một lần."

Anh nói: "Anh và em đã có giao tình mười bảy năm, thế nhưng anh càng ngày càng không hiểu em, một ngày nào đó em có thể sẽ biến thành một con tiểu quái vật!"

Tôi chẳng muốn nói rõ nguyên nhân, cũng chẳng muốn giải thích với anh. Chúng tôi ngồi trên xe đợi. Sắc trời dần dần tối lại, ráng chiều tại chân trời từ từ biến thành một tấm màn nhung tơ màu đen, từng ngói từng ngói

sao hiện lên đôi mắt tinh nghịch của chúng. Trên xe, điện thoại của Mục Thích Dương vang lên, là điện thoại của Cần Vụ Phòng gọi tới, bọn họ hoảng hốt, "Mục tiên sinh, ngài có đang ở cùng với tiểu thư không?"

Anh liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: "Đương nhiên tôi và cô ấy ở cùng một chỗ rồi." Đám người hầu thở phào một hơi, nhưng bọn họ vẫn hết sức lo lắng hỏi: "Bây giờ hai người đang ở đâu?" Mục Thích Dương bật cười ha ha, nói: "Bây giờ các người mới phát hiện ra là đã đánh mất tiểu thư sao? Coi chừng chủ nhiệm Lương sẽ trừ tiền công của các người đó." Đám người hầu lại thở dài, đã trốn đi mà còn đùa giỡn với bọn họ nữa, vì vậy nói: "Mục tiên sinh, đừng dọa chúng tôi nữa, tiểu thư nên trở về nhà." Tôi lấy điện thoại, nói với bọn họ: "Đến tìm tôi đi, tìm được rồi thì tôi sẽ trở về nhà." Không đợi bọn họ nói thêm gì nữa, liền ngắt điện thoại.

Mục Thích Dương nói: "Anh và bọn họ sẽ bị em hại chết."

Tôi biết. Nếu như sau nửa đêm Cần Vụ Phòng vẫn không tìm được chúng tôi, thiên hạ tuyệt đối sẽ đại loạn. Trong lòng tôi thực ra cũng sợ vô cùng, nhưng vẫn tùy tiện dỗ dành anh: "Không sao đâu, cùng lắm thì bác Lôỉ mắng anh, cha mắng em một trận." Anh nói: "Anh không lạc quan như thế, anh thấy... anh sẽ mất nửa cái mạng."

Tôi tùy tiện nói: "Có em chôn theo anh mà. Hơn nữa hoa mẫu đơn mà chết, cũng thành quý phong lưu thôi." Anh cười ha ha, đánh giá tôi, nói châm chọc: "Hoa mẫu đơn sắp chết thôi à... anh thấy em nhiều lắm chỉ có thể là cây cỏ đuôi chó mà thôi!" Tôi liếc nhìn anh, "Anh cũng chỉ xứng với cây cỏ đuôi chó sắp chết này thôi!" Chúng tôi cãi nhau, thực ra là đang an ủi nhau.

Trời dần tối, thế nhưng người tên Trác Chính kia vẫn bật vô âm tín. Tôi có chút bối rối. Mục Thích Dương nhìn thấu được tâm tư của tôi, anh cũng muốn nhanh chóng thỏa mãn ý muốn của tôi để quay về Ô Trì, vì vậy hỏi: "Có muốn đi tìm anh ta hay không?" Tôi hỏi: "Tìm thế nào?" Mục

Thích Dương nói: "Chúng ta trực tiếp đến gặp Tư lệnh Phạm, nói không chừng Trác Chính đang ở chỗ ông ấy, cho dù không có, nhờ ông ta ra mặt nhất định có thể tìm được ngay lập tức."

Tôi kêu lên, "Không được! Nói không chừng Tư lệnh Phạm kia đã gặp qua em, hơn nữa, ông ấy nhất định nhận ra anh. Nếu như ông ấy biết em lén lút chạy đến đây, nhất định sẽ áp giải chúng ta trở về." Mục Thích Dương nói: "Ông ấy có nhận ra anh cũng không quan trọng lắm, về phần em, nhất định ông ấy chỉ đối mặt với em một hai lần, chúng ta đi tìm ông ấy, chắc chắn ông ấy không thể nhận ra em đâu. Nhân lúc người của Cần Vụ Phòng còn chưa cho người khác biết, chúng ta tốc chiến tốc thắng."

Chờ đợi lâu như vậy cũng không phải là cách, tôi đồng ý. Chúng tôi vừa bước lên bậc thềm, thì gặp một vị quân nhân trẻ tuổi đi lướt qua chúng tôi, Mục Thích Dương liếc nhìn thấy quân hàm trên vai anh ta, buột miệng gọi một tiếng: "Trác Chính." Quả nhiên người đó quay đầu lại, nhìn hai người chúng tôi ngờ vực. Trái tim tôi đập vừa nhanh vừa mạnh. Đôi mắt thật quen thuộc! Là đôi mắt của cha! Tuy rằng ánh mắt không giống, tuổi tác không giống, thế nhưng chúng đúng là rất giống nhau. Mục Thích Dương cũng ngây người một lúc, chỉ có điều phản ứng cực nhanh mà hỏi: "Xin hỏi anh có phải là Trác Chính?" Người đó nhú nhú mày. Trời ơi! Ngay cả biểu hiện mờ ám nghi ngờ này cũng giống cha như đúc. Tôi hít một ngụm khí lạnh, nghe anh ta nói: "Là tôi." Mục Thích Dương lấy ra thẻ công tác của anh, "Chúng tôi muốn nói chuyện với anh."

Anh ta liếc nhìn thẻ công tác một cái, nói: "Có việc công gì sao?" Nhưng dường như Mục Thích Dương bắt đầu hoài nghi, nói: "Trác tiên sinh, tôi thấy anh rất quen mặt, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa?" Trác Chính cười rộ lên, "Rất nhiều cũng cũng nói tôi quen mặt, tôi nghĩ là tôi có một khuôn mặt dài khá phổ biến."

Khuôn mặt phổ biến ư? Không phải! Ảnh chụp của cha có ở khắp nơi, mọi người đương nhiên cảm thấy anh quen mặt. Mục Thích Dương lắc đầu,

"Không đúng! Tôi nhất định đã từng gặp anh." Tôi muốn ngăn cảm anh tiếp tục suy nghĩ, thế nhưng tôi tìm không ra từ nào để ngắt lời anh. Trong đầu tôi lộn xộn, có xu hướng bải công. Trác Chính cũng đánh giá tôi, vẻ mặt của anh ta cũng có chút kinh ngạc nghi ngờ, anh ta hỏi tôi: "Tiểu thư, họ gì?"

Tôi trả lời qua quýt: "Tôi họ Mục." Mục Thích Dương mỉm cười, tôi trừng mắt với anh, để anh chiếm được chút lợi nhỏ rồi. Đây cũng không phải là cách. Trác Chính khẽ ho khan một tiếng, hỏi: "Hai vị có việc công gì?" Mục Thích Dương nhìn tôi. Tôi cứng họng, chẳng nói được gì.

Cuối cùng tôi hỏi: "Trác tiên sinh, anh... Cha mẹ anh làm nghề gì?" Cả Mục Thích Dương và Trác Chính đều nhìn tôi kinh ngạc, tôi biết tôi giống như đang điều tra hộ tịch vậy. Thế nhưng... tôi nên diễn đạt làm sao? Tuy rằng Trác Chính thấy khó hiểu, nhưng vẫn trả lời tôi: "Tôi là một cô nhi, mẹ nuôi của tôi là giáo viên tiểu học."

Cô nhi? Tôi lại chuẩn bị hồ đồ rồi, "Anh vốn mang họ Trác sao?" Anh ta nói: "Đó là họ của mẹ nuôi tôi." Tôi nhìn khuôn mặt giống hệt cha của anh ta, đột nhiên thấy sợ hãi. Tôi nói: "Cám ơn anh." Lại nói với Mục Thích Dương: "Chúng ta đi thôi."

Sự thay đổi của tôi khiến Mục Thích Dương không giải thích được, tôi nghĩ chắc chắn trong lòng anh đang thầm mắng tôi là tiểu quái vật. Trác Chính cũng không giải thích được, có thể chưa từng gặp qua một việc công nào như vậy cả. Anh ta hỏi Mục Thích Dương: "Anh còn có chuyện gì sao?" Mục Thích Dương còn đang chăm chú suy nghĩ gì đó, nghe anh ta hỏi, buột miệng đáp: "Vâng." Rút lui từng bước, lúc này mới phản ứng lại. Sắc mặt của anh thoáng cái như thấy quỷ, có thể anh tự mình dọa mình, anh mê mẩn nhìn Trác Chính, Trác Chính bối rối nhìn lại anh. Tôi nhanh chóng kéo anh, "Chúng ta đi thôi."

Tôi kéo anh rời đi một cách nhanh chóng, mãi cho đến khi lên xe, anh còn đang không hiểu chút nào, "Thật kỳ lạ! Anh bị làm sao vậy? Kỳ lạ quá! Ở đây cũng không phải là văn phòng, anh ta cũng không phải là tiên sinh..." Đột nhiên anh nhảy dựng lên, "Trời!" Anh trở mắt nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh.

Sắc mặt của anh tái mét! Cuối cùng anh cũng nghĩ ra vì sao Trác Chính Lại quen mặt vậy! Tôi nghĩ rằng anh đã nghĩ ra được! Quả nhiên, anh lẩm bẩm một mình: "Thảo nào... Thảo nào anh vừa nhìn thấy anh ta thì tim đập dồn dập, anh ta chau mày thì anh chột dạ, anh ta càng hỏi thì anh càng..." Anh không dám tin mà nhìn tôi: "Anh vậy mà..." Nói thật, vừa thấy cách Trác Chính nhú mày, tim tôi cũng đập liên tục. Anh ta nghiêm mặt lại, rất giống cha.

Anh hỏi tôi: "Đây là người mà em nói trông rất... đẹp trai?"

Tôi gật đầu. Anh hít một hơi thật sâu, nói: "Vượt quá cả sự cường điệu của em!" Lập tức, anh liền nghĩ tới: "Em đến tìm anh ta để làm gì?" Thực sự anh quá thông minh, thoáng cái đã đoán trúng, sắc mặt anh đã có chuyển biến lớn: "Anh ta... Anh ta..."

Tôi biết anh đã mười bảy năm, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh cứng họng. Mấy đời gia đình của chúng tôi thân nhau luôn nổi tiếng là có phong cách, có kiến thức, được mệnh danh là đứng đầu "Tứ công tử Ô Trì" gì đó, gia đình bọn họ cũng nổi tiếng là có khí chất, tự cao vì nhà làm quan, xem trọng "Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không biến sắc", nhưng lúc này đây anh lại biến thành ngốc như vậy.

Anh hít một ngụm khí lạnh, nói: "Nhóc, lần này em thực sự đã hại chết anh rồi." Liên lụy tới chuyện riêng của gia đình tôi là vô cùng không khôn ngoan, nhất là một chuyện riêng như thế này. Hiển nhiên anh nghĩ đến cha tôi, thở dài thật dài.

Tôi biện bạch nói: "Em muốn một mình đến tìm anh ta, là anh muốn đi theo em."

Anh không nói lời nào, tôi nghĩ là do anh tức giận. Tôi có chút sợ hãi, nói: "Xin lỗi." Anh lắc đầu, khi đã bình tĩnh thì như chẳng lo lắng gì nữa. Anh sờ tóc tôi, nói: "Quên đi, dù sao cũng đã đến rồi. Chúng ta phải bàn bạc một chút, để che giấu."

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chúng tôi lái xe suốt đêm trở về Ô Trì, khi trời sáng mới chạy đến nơi. Vừa lên đường chuyên dụng, tôi cảm thấy sợ hãi. Anh an ủi tôi: "Chúng ta đã thương lượng rồi mà, đúng không? Chỉ cần hai chúng ta trầm miệng một lời, họ sẽ không biết chúng ta đã từng làm gì." Tôi gật đầu, cố gắng điều hòa hơi thở. Xe chuyển hướng rẽ vào, chúng tôi có thể thấy ngọn đèn chiếu sáng lên tường viện. Vừa qua khỏi trạm gác, lập tức có thể nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng ở nhà chính. Bây giờ trong nhà bật toàn bộ đèn như thế, chắc chắn là có đại sự xảy ra, tôi biết, đại sự đó chính là tôi không về nhà một đêm.

Tôi sắp khóc. Mục Thích Dương vỗ vỗ lưng tôi, thấp giọng nói: "Đừng sợ, chúng ta sẽ tử chiến đến cùng." Tôi cố gắng thẳng người lên, hít một hơi thật sâu. Cuối cùng xe cũng chạy tới trước cửa nhà rooid dừng lại, chủ nhiệm Lương đích thân mở cửa xe, vừa nhìn thấy tôi thì cất giọng thờ dài, "Tiểu thư."

Tôi gật đầu, cùng Mục Thích Dương bước xuống xe và đi vào phòng khách. Tôi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Cha chấp tay đứng ở trong phòng khách, trên mặt không có chút biểu hiện nào. Bác Lô đứng ở phía sau cha, còn có chủ nhiệm Sử, thư ký Du, ông Mục, bác Hà... Họ đều nhìn hai chúng tôi chăm chú, nhất là cha, ánh mắt của cha quả thực giống như một con dao nhỏ, dường như muốn khoét lên trên người tôi mấy lỗ. Tôi thấy Mục Thích Dương cúi đầu và lên tiếng: "Tiên sinh." Cha hung dữ trừng mắt với anh, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua cha hung dữ như

thế, từng sợi gân xanh nổi rõ trên trán của cha, dưới ánh đèn nhìn qua thực sự rất đáng sợ. Cha cực kỳ giận dữ, nói: "Được lắm! Hai người các người được lắm!" Cha nhìn chăm chăm vào Mục Thích Dương, thật giống như muốn dùng ánh mắt để giết chết anh, "Cậu thực sự rất tài giỏi đó!"

Tôi rùng mình, cuối cùng giọng nói của cha hét như tiếng sấm vang lên bên tai: "Bé con! Theo cha lên đây!"

Tôi kinh hoàng muốn tìm cứu viện. Thế nhưng bác Lô không dám giúp tôi, bởi vì Mục Thích Dương là cháu ngoại của bác. Bác Hà vừa nói một tiếng: "Tiên sinh..." Cha hung dữ trừng mắt với bác, bác cũng không dám nói gì thêm. Cha xoay người đi lên lầu, tôi đành phải đi theo thật chậm ở phía sau. Tôi lén lút nhìn Mục Thích Dương, anh nháy mắt với tôi, cổ vũ tôi.

Cha đi vào thư phòng, tôi đành phải chậm chạp đi theo vào. Cha hỏi: "Tự con nói đi, con đã chạy đi đâu?"

"Được rồi, hai cha con nói chuyện với nhau tại sao phải quá nóng nảy như vậy? Bác sĩ Trình nói huyết áp của anh cao, dặn anh ít nổi giận mà." Giọng nói mềm mại vang lên sau lưng tôi, tôi quay lại, là bà ấy! Bà ấy mặc một bộ sườn xám, chất vải hình hoa màu lam sẫm, trên cổ áo có cài một kim cài bằng đá quý màu lam nhạt. Dáng vẻ bà ấy nhàn nhã bước tới, khuôn mặt vẫn tươi cười, "Tiểu thư cũng đã trở về."

Tôi xoay đầu lại, sắc mặt của cha lại càng khó coi hơn, "Tại sao đi vào mà không gõ cửa? Không biết phép tắc!"

Bà ấy hơi hậm hực, liếc nhìn tôi, cười nói: "Bé con, ngoài đường chơi vui không? Tại sao chơi đến nỗi quên về nhà, cùng một người đàn ông qua đêm ở bên ngoài, khá khen..."

Lần này đúng là thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại mà; đổ thêm dầu vào lửa. Ánh mắt cha hét như dao chém qua đây, chọt trong lòng tôi

phát lạnh. Cha hung hăng trừng mắt liếc tôi, lạnh lùng xoay mặt sang nói với bà ta: "Cô đi ra ngoài, con gái tôi không cần cô bận tâm tới." Bà ấy bị bẽ mặt, nhất là tôi cũng có mặt ở đó, bà ấy thẹn quá hóa giận, cất giọng the thé chói tai, "Mộ Dung Thanh Dịch, tôi không chịu thua anh đâu! Anh cũng đừng có bày ra cái dáng vẻ kiêu căng để hù dọa tôi! Có thiện ý quan tâm đến con gái bảo bối của anh, anh lại không biết tốt xấu..."

Điều này làm cha phát hỏa, thế nhưng trái lại, cha mỉm cười, nụ cười này làm tôi sở gai ốc, tôi biết, đây là dấu hiệu cha đang tức giận đến cực điểm, chỉ cần cha phát tác, đây chắc chắn là một cơn thịnh nộ sấm vang chớp giạt. Nếu không, khi cha tức giận, ngay cả tiếng Tô Châu cũng nói ra, "Không nắm rõ sự tình thì đừng biến người khác thành kẻ ngốc!"

"Tôi thế nào là không nắm rõ chứ?" Bà ấy rất cứng miệng, nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào cha tôi, "Anh nói đi!"

Cha "hừ" một tiếng, nhưng không nói gì thêm. Lá gan của bà ấy lớn thật, liếc nhìn tôi một cái, nói bằng một giọng điệu châm chọc: "Đó là, tôi đều thua kém người ta về mọi mặt, không xinh đẹp bằng người ta, lại không có nhiều thủ đoạn như người ta, không thu hút anh như người ta, nhưng rốt cục là tôi đã không giúp anh nuôi dạy một đứa con hoang..."

Bà ấy còn chưa nói dứt lời, cha đã giáng xuống một cái tát, đánh mạnh khiến cho nửa bên mặt của bà ấy đều sưng đỏ cả lên, bà ấy bị đánh đến ngó ra, hồi lâu mới khóc lên. Cha tức giận đến nỗi cả người run rẩy, "Cô cút đi cho tôi! Cút đi thật xa! Nếu như sau này còn để tôi nghe thấy những lời như vậy nữa, tôi sẽ lột da của cô, rồi sẽ lột luôn da của huấn luyện viên tennis đó của cô."

Bà ấy sợ hãi đến nỗi toàn thân run lên, dĩ nhiên không nói một câu biện bạch nào. Tôi chưa từng thấy cha hung ác đến như vậy, tôi nghĩ thực sự cha nói được thì sẽ làm được, trong lòng tôi phát lạnh, vừa nãy bà ấy

nói... mẹ của tôi... không đúng! Mẹ không phải hạng người như vậy! Nhất định còn có ẩn tình!

Bà ấy đi ra ngoài, tiếng đóng cửa đủ dọa tôi giật mình, tôi ngẩng đầu, cha như vậy thực sự rất đáng sợ. Đột nhiên cha thuận tay rút một cây thước ở trên bàn ra, "Ngày hôm nay tao sẽ đánh chết đứa con không hiểu chuyện này!" Tôi sợ đến ngốc, đợi tôi có phản ứng lại, trên người đã bị trúng mấy roi, sự đau đớn nóng rát bắt đầu lan ra, tôi nức nở đưa tay ra cản lại, cha tức giận hét to: "Không hiểu chuyện này! Mày đủ lông đủ cánh rồi đúng không? Dám cả gan cùng người hầu đi ra ngoài chơi? Lời của tao nói đều là gió thoảng bên tai?"

Tôi khóc hu hu, lại bị trúng hai roi nữa. Tôi không dám giải thích câu nào, nhưng cha càng đánh càng tức giận, xuống tay càng lúc càng nặng, "Tao đánh chết mày! Khỏi phải bị mày làm cho tao mất mặt! Cùng một người đàn ông chạy ra ngoài một đêm! Tuổi còn nhỏ mà đã học được thói đê tiện của ai thế này?!"

Từng câu từng câu ông nói đều chui vào trong lỗ tai của tôi, trái tim của tôi đang rỉ máu, chiếc roi ấy quất vào người đau đến nóng rát, tôi đau đến ngất đi, rớt cục không kiềm chế được nữa mà hét lên một câu: "Ông đánh chết tôi luôn đi!"

Cha giận dữ, "Tao không dám đánh chết mày ư?! Không có mày không biết tao sẽ thanh tịnh biết bao nhiêu! Không có một đứa bại hoại đê tiện như mày, không biết tao sẽ vui mừng đến thế nào!" Giọng của ông gào lên cứ quanh quẩn trong phòng, tôi nghe được tiếng gõ cửa của thư ký Dư ở bên ngoài, gọi: "Tiên sinh! Tiên sinh!" Cha quát lên: "Các người ai dám bước vào?!"

Thư ký Du thấy tình hình không ổn, vẫn xông vào, bác quá sợ hãi mà chạy tới kéo cha ra. Cha hét như một con sư tử nổi giận, thoáng một cái đã gạt bác ấy sang một bên. Thư ký Du lại chạy ra ngoài, cha nắm tôi lại đánh

vài cai thật mạng, thư ký Du, bác Hà, bác Lôi, ông Mục tất cả đều chạy vào, cha càng xuống tay nặng hơn. Các bác xông lên phá trước ôm lấy cha, gào lên: "Tiên sinh! Tiên sinh! Đừng đánh nữa!" Cha giãy dụa, gầm lên: "Ngày hôm nay tôi muốn đánh chết đũa nghiệp chướng này!"

Tôi khóc đến nghẹt thở, thống khổ, gào khóc lên: "Để ông ta đánh chết tôi đi! Dù sao thì tôi và mẹ tôi cũng cùng là hạng đê tiện bại hoại! Dù sao tôi cũng không phải là do ông ấy sinh ra!"

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, tất cả mọi người mở to mắt nhìn tôi. Sắc mặt cha trắng bệch không còn chút máu, đôi môi cha run rẩy, đưa tay chỉ thẳng vào tôi, tay của cha hơi run lên, "Mày..."

Ông đột nhiên ngã ngửa ra sau! Trong phòng lập tức rối loạn, sắc mặt bác Lôi trắng bệch đến dọa người, cuống quýt tháo nút áo ở cổ cha, thư ký Du giậm chân hét lên: "Người đâu mau đến đây!" Chủ nhiệm Sở nhắc điện thoại lên gọi: "Mau lên! Cho tôi gặp bác sĩ Trình!"

Toàn bộ người của Cần Vụ Phòng chạy vào, tôi cũng sợ đến lơ mơ, muốn đến nhìn cha, họ lại ngăn cản tôi, mang tôi ra khỏi thư phòng, đuổi tôi trở về phòng của mình. Tôi nghe được tiếng ô tô trong viện, tiếng nói, tiếng bước chân gấp rút loạn thành một đống. Bác sĩ chạy nhanh đến chỗ tôi, giúp tôi xử lý vết thương. Tôi hỏi hẩn: "Cha đâu? Cha đâu?" Ông lắc đầu, nói: "Tôi không biết, bác sĩ Trình đã đến rồi." Tôi khóc muốn gặp cha, giãy dụa muốn bước xuống giường, tay chân bác sĩ luống cuống, các y tá dè tôi lại. Tôi nghe được bác sĩ nói: "Tiêm thuốc an thần vào!" Tôi vừa la vừa khóc, bọn họ ấn kim tiêm vào tôi. Tất cả mọi thứ trước mắt đột nhiên mơ hồ, tôi nức nở, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Khi tôi tỉnh lại, trời đã tối. Tôi bật đèn ngủ ở đầu giường lên, một y tá đang ngồi ngủ gật trên giường nhỏ. Trong phòng yên tĩnh như chết chóc, sự yên tĩnh thật đáng sợ. Đèn ngủ phát ra thứ ánh sáng màu lam nhạt yếu ớt,

trái tim co rút lại. Tôi rút ống truyền dịch trên tay ra, ngồi dậy. Tôi không tìm được dép, đi chân đất xuống giường.

Tôi ra khỏi phòng, trên hành lang cũng im ắng. Chỉ có đèn tường phát ra ánh sáng cô tịch. Tôi đi qua hành lang, đến phòng ngủ chính, bên trong tối đen như mực. Tôi mở đèn, trong phòng rất ngăn nắp, trên giường cũng ngăn nắp, không có ai. Tôi quay đầu chạy về hướng thư phòng, cũng không có người. Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt rịn ra trên trán tôi, tôi chạy xuống lầu, dưới lầu cũng không thấy cha đâu. Chủ nhiệm Lương đi đến đầu hàng lang, "Tiểu thư."

Tôi lấy chặt lấy bác, hỏi: "Cha cháu đâu? Cha cháu ở đâu rồi? Mọi người chuẩn bị đưa cha đi đâu?" Tôi lão đảo, mắt nổ đom đóm. Tôi rất sợ! Sợ bác nói ra một đáp án khủng khiếp. Bác nói: "Tiên sinh đã đi qua Song Kiều rồi."

A! Tôi thực sự sắp điên rồi, tôi hỏi: "Cha thế nào rồi?"

"Không có chuyện gì cả. Bác sĩ Trình nói chẳng qua là cực kỳ tức giận, huyết áp quá cao. Chích một mũi thuốc sẽ không có chuyện gì..."

A! Trong lòng tôi chùn xuống. Thế nhưng... trời đất quay cuồng, tôi chóng mặt ngã xuống...

*

* *

Tôi ngoan ngoãn ở nhà, từ sau ngày hôm đó, rất ít có cơ mặt gặp mặt cha. Tôi rất day dứt, dường như cha cũng không muốn nói với tôi quá nhiều lời. Trở về nhà cũng qua loa, sau đó đi ngay. Mặc dù trong lòng tôi rất buồn, thế nhưng cha không còn hỏi tôi ngày đó đã đi đâu nữa. Nhưng Mục Thích Dương bị điều đi nơi khác, tôi nghe bác Lô nói anh bị điều đến căn cứ Bộ môn, còn bị giáng liên tục 6 cấp, sung quân, làm một Tham mưu trưởng

nhỏ nhỏ. Tôi ủ rũ, nhiều ngày trời không lấy lại được tinh thần. Cô út đến thăm tôi, tôi nhờ cô cầu xin cha giúp Mục Thích Dương. Cô út không chịu đáp ứng, nói: "Cha của con vẫn còn giận, con còn dám nhổ lông trên đầu con hổ?" trong lòng tôi thực sự áy náy, anh hoàn toàn bị tôi làm liên lụy. Tôi rầu rĩ nói: "Bộ môn xa như vậy, lại gian khổ như vậy, anh ấy lại bị giáng cấp, nhất định là sống không sung sướng gì. Đều là do con không tốt." Cô út kinh ngạc nhìn tôi. Tôi cau mày nói: "Dù thế nào thì anh ấy cũng bị con hại chết. Một khi bị lửa giận của cha nướng cháy khét thì như cá trong chậu."

Cô út nở nụ cười, nói: "Ở trước mặt cha con không nên nói như vậy, bảo đảm cha con rất tức giận, sợ rằng sẽ đem con cá trong chậu kia ra nướng lần nữa. Nếu như con muốn biện hộ giúp cho Mục Thích Dương, cô đánh cược rằng nó sẽ bị giáng đến Java(*) luôn."

(*) Một đảo thuộc nước Indonesia.

Tôi nản lòng, "Cha lúc nào cũng giỏi đánh người vô tội."

Cô út chỉ cười, "Bất luận người cha nào ở trên đời, khi thấy đứa con gái nhỏ của mình bị một tên tiểu tử thối lừa gạt đi một đêm không về, không muốn mau chóng giết đi thì mới gọi là lạ đó. Tiên sinh cũng coi như là cho nhà họ Mục thể diện, bộ trưởng Lô cũng biết cư xử, không đợi tiên sinh nói già cả, liền giáng nó đến Bộ môn."

Tôi nghĩ lại tình hình tối hôm đó, lúc cha trừng mắt với Mục Thích Dương, trong mắt thực sự từng có sát khí. Tôi nghĩ lại mà không khỏi rùng mình.

Cô út nói: "Cô vừa nghe nói, trong lòng bị dọa đến khiếp sợ. Con không biết, năm đó tiên sinh chính là..." Cô đột đột im bật, Tôi kinh ngạc nhìn cô. Cô bị lừa dối! Tôi biết cô bị nói lừa dối! Năm đó cha thế nào? Năm đó đã xảy ra chuyện chuyện gì? Có liên quan tới mẹ tôi không?

Tôi kêu lên một tiếng "cô út", sắc mặt cố cực kỳ khó coi, cô nói: "Bé con, cô không biết. Cái gì cô cũng không biết."

Tôi nắm tay cô, cầu xin cô: "Cô út, cô hiểu con rõ nhất. Từ nhỏ con cũng thích cô nhất. Cô nói cho con biết đi, rốt cục là chuyện gì, con có quyền được biết mà. Là có liên quan đến mẹ con, phải không?"

Cô út lắc đầu nguầy nguậy, tôi đau khổ cầu xin cô: "Con cũng đã lớn như vậy rồi, mọi người không nên tiếp tục gạt con nữa. Cô không nói cho con biết, con sẽ nghĩ ngợi lung tung."

Cô út lắc đầu, "Cô không thể nói được."

Tôi nhìn cô, lẳng lặng nhìn cô, nhìn liên tục làm cô phải sợ hãi lên.

Cô cất lực gọi tôi: "Bé con!"

Tôi yếu ớt nói: "Con biết. Con biết con không phải là con gái ruột của cha. Con là nổi ô nhục của gia tộc, cũng là nổi ô nhục của cha... cha hận con, ghét con, cha hận không thể giết con chết đi."

Cô út kêu lên sợ hãi: "Tại sao con lại nghĩ như vậy? Bé ngốc! Tại sao con lại có thể suy đoán như vậy? Thực ra cha con yêu thương nhất chính là con, quan tâm nhất cũng chính là con... Chỉ là... Con không biết mà thôi."

Tôi lắc đầu, "Con nhìn không ra. Con chỉ biết là cha không thích con."

Cô út kéo tôi vào trong lòng, "À! Bé con, không phải cha con ghét con đâu. Cha con chỉ là không muốn nhìn thấy con, con biết không, con và mẹ con có rất nhiều điểm giống nhau... Ngay từ đầu, cha con đã luôn nói với cô rằng: "Đứa trẻ đó, đứa trẻ đó có đôi mắt thật nguy hiểm, anh không muốn nhìn thấy." Cha con nhớ đến mẹ con sẽ khó chịu, con không biết cha con đã đau lòng biết bao nhiêu."

Tôi bán tính bán nghi, nói: "Bởi vì con không phải là con gái của cha, cho nên cho không muốn đối mặt với nỗi nhục này." Cô út nói: "Nói bậy!" Cô gắng sức ôm chặt tôi, "Con là viên minh châu của gia đình Mộ Dung chúng ta, là bảo bối của cha con." Tôi rầu rĩ nói: "Thế nhưng... Cha nói muốn đánh chết con."

Cô út nhìn chăm chăm vào tôi, trên trán tôi có một vết bầm tím mờ nhạt, cô run rẩy hôn nhẹ lên vết thương của tôi, nói: "Bé ngoan, cha con rất tức giận, đúng không? Lúc người ta đang cực kỳ tức giận, bất cứ chuyện gì cũng làm được, không còn lý trí nữa. Hơn nữa, con biết không, lúc cô đến, con đã ngủ rồi, cha con vừa mới tỉnh lại, bác sĩ bảo cha con nghỉ ngơi, cha con không nghe, muốn đến thăm con, ai cũng không ngăn cản được. Cô dìu cha con đi, thấy con ngủ rất ngon ở chỗ đó, cha con mới chịu quay về... Tại con không biết lúc đó cha con sợ rất nhiều, cha con sợ con và..." Cô lại đột ngột im lặng, tôi nghĩ cô lại nói lỡ lời, tôi buồn bã nhìn cô, cô nhắm hai mắt lại, "À! Bé con! Con và mẹ con rất giống nhau!"

Trong lòng tôi vô cùng hỗn loạn, lời cô nói tôi không tin, nhưng lại mong là sự thật. Cha... quyền uy hiển hách như cha mà lại sợ ư? Tôi không tin! Từ trước đến nay cha luôn nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, cái gì cha cũng không sợ. Chỉ có người khác sợ cha, ngay cả Mục Thích Dương là người thông minh bản lĩnh như vậy cũng sợ cha. Cha có sợ gì đâu chứ?

Cô út cùng ăn cơm với tôi xong mới đi. Trời tối, một mình tôi ở đây nghĩ ngợi lung tung. Sau đó tôi ngủ thiếp đi, đến lúc tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại, trời đã rất khuya rồi. Tôi đã không kéo rèm cửa lên, tôi nghe được tiếng xe, còn có vài chùm sáng chợt lóe lên trên tường. Là cha đã trở về!

Tôi nhảy xuống giường, chạy đến trước cửa sổ. Quả nhiên cha đã trở về, tôi thấy cha bước từ trên xe xuống, tôi chạy ra khỏi phòng, đứng đợi ở đầu cầu thang. Khi cha đi lên lầu, tôi đã ngửi được mùi rượu trên người cha, tôi thấy khuôn mặt cha rất đỏ. Tôi nghĩ nhất định cha đã uống rượu với

các bác. Cha thấy tôi, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Khuya như vậy còn chưa đi ngủ, đứng ở đây làm gì?"

Tôi liếm môi khô khốc, nói: "Con có thể nói chuyện với cha không?"

Cha cau mày, "Dép cũng không mang, xem coi giống cái gì?! Đi dép vào!"

Đây là người cha yêu thương tôi trong lời của cô sao? Lời của cô nói một câu tôi cũng không tin! Tính tình ngang ngạnh của tôi lại nổi lên, tôi nói: "Con chính là như vậy đó!"

Cha nói: "Nửa đêm mà đợi tao về để cãi nhau sao? Mà lại muốn bị ăn đòn?"

Tôi rùng mình một cái, nhớ tới dáng vẻ hung tợn ngày đó của cha, nhớ tới sự đau đớn khi bị chiếc roi đánh lên người, nhớ tới cha nghiến răng nghiến lợi nói: "Tao đánh chết mày!" Tôi lạnh lùng nói: "Tôi không sợ! Ông đánh chết tôi luôn đi." Mỗi câu mỗi chữ cha nói về tôi: "Dù sao tôi cũng là một thứ đê tiện bại hoại!"

Cha tức giận đến phát run: "Được! Được lắm! Ngày đó mày không bức chết được tao, mày vẫn không cam tâm! Tại sao tao lại sinh ra cái thứ như mày?! Tại sao năm đó tao không bóp chết mày trong im lặng?!"

Tôi yếu ớt nói: "Con không phải do cha sinh ra."

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cha ngậy người, sau một vài giây, tôi có chút sợ hãi, sợ cha lại bất tỉnh như lần trước, thế nhưng tôi đã nhanh chóng lấy lại dũng khí, chờ cha phát tác. Tôi nghe thấy cha thở hổn hển, chờ cha tát tôi một cái, thế nhưng lại không có. Cha vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, cha nhìn tôi, tựa như đang nhìn một người ngoài hành tinh, giọng nói của ông mệt mỏi: "Tố Tố bảo mày về đây, có đúng không? Cô ấy bảo mày trở về để chất vấn tao, bảo mày trở về để trả thù tao, cô ấy muốn đòi lại tất cả những gì cô ấy đã phải chịu đựng, có đúng hay không?"

Tôi sờn cả tóc gáy, trong đêm khuya yên tĩnh, nghe giọng nói của cha âm u như vậy, tôi sợ vô cùng. Mặt cha đỏ bừng, trong mắt của cha cũng đầy những tơ máu, cha trừng mắt với tôi, ánh mắt đó làm tóc gáy trên người tôi đều dựng thẳng hết cả lên. "Cô ấy muốn đòi lại tất cả những gì cô ấy đã phải chịu đựng, có đúng hay không?"

Tôi hoảng hốt nhìn cha, cha lại đau đớn quay mặt đi: "Anh đối với em như vậy, nhất định em hận anh đến chết, thế nhưng tại sao... Tố Tố! Em không hiểu sao!"

Tôi nghĩ chắc cha đang say, tôi muốn đi gọi người hầu đến đưa cha trở về phòng. Tôi gọi một tiếng: "Cha!" Cha thoáng giật mình, chậm rãi nói: "Bé con, cha đánh con, đánh dữ tợn như vậy, con cũng hận cha đúng không? Con và mẹ của con đều hận cha có đúng hay không?"

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, "À, cha, con không có hận cha."

Cha tự nói với bản thân, "Cha biết con hận cha, hận như mẹ của con vậy! Con không biết cha đã sợ nhiều như thế nào, cha sợ con và mẹ con cũng giống nhau! Cha luôn luôn phải chính mắt nhìn thấy con ngủ thật ngon mới an tâm. Con biết không, năm đó mẹ con bất chấp biết bao... Mẹ con mở cửa xe nhảy ra ngoài... Mẹ con có bao nhiêu bất chấp... Mẹ con cực kỳ hận cha... cho nên mẹ con cứ luôn trả thù cha như vậy... mẹ con dùng con để báo thù cha... Mẹ con cố chấp biết bao nhiêu..."

Tôi nghe xong thì hoàn toàn ngây người, cha say nên đã nói làm nhầm tình hình năm đó. Tôi dần dần hiểu được cha đang nói cái gì. "Cha không biết... Mẹ con lại như vậy... Cha hoàn toàn không biết mẹ con hận cha!" Giọng nói của cha hoàn toàn tuyệt vọng, "Con còn nhỏ như vậy... Con khóc ở trong phòng... Mẹ con cũng không hề quay đầu lại... Mẹ con mở cửa xe lao ra ngoài... Mẹ con không biết lái xe đâu... Mẹ con đã có ý định tìm đến cái chết... Mẹ con tự tử để cho cha xem! Mẹ con dùng cái chết để chứng minh sự thù hận của mình..." Cha tuyệt vọng nhìn tôi, "Con ở trong phòng khóc lớn tiếng đến vậy, mẹ con cũng không có quay đầu lại... Mẹ con không cần cha, ngay cả con cũng không cần!"

Trái tim tôi co rút lại, tôi nhìn cha, giờ khắc này cha bất lực và yếu đuối biết bao nhiêu. Cha tôi oai phong lẫm liệt, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt mà! Cha thật sợ hãi! Cha thật tuyệt vọng... Tôi khó chịu muốn khóc lớn lên, nhưng tôi không khóc. Tôi không muốn nghe nữa! Tôi không muốn nghe giọng nói bi ai của cha nữa. Tôi lớn tiếng gọi người hầu, bọn họ chạy tới rất nhanh. Tôi nói: "Tiên sinh say rồi, dìu tiên sinh trở về phòng đi."

Cha thuận theo để cho bọn họ đỡ, một mình tôi đứng ngơ ngác ở đó, cả buổi không nhúc nhích. Bật đèn treo ở hành lang, ánh đèn chiếu xạ xuyên qua lớp tủ kính rơi xuống dưới, sáng hơi lóa mắt. Tôi cảm thấy trên mặt ngứa ngáy, có chút lạnh lẽo gì đó nhu động, tôi đưa tay lau đi, mới phát hiện hóa ra mình khóc.

Chiều hôm sau cha gọi điện thoại về nhà, "Tối nay theo cha đến nhà bác Hoắc dùng cơm. Chọn bộ quần áo nào đẹp một chút, chải đầu, đừng để rối bù." Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cha chưa từng dặn dò tôi về phương diện ăn mặc gì cả, lúc bà nội mất, tất cả chuyện ăn mặc của tôi đều do chuyên gia của Cần Vụ Phòng phụ trách tất cả, nếu bất ngờ theo cha đi tham dự trường hợp ngoại giao cũng chưa từng nghe cha dặn dò như vậy. Tại sao cha lại coi trọng buổi tiệc thân mật ở nhà của bác Hoắc như vậy?

Cha gác điện thoại, tôi cũng đầy hoài nghi. Bữa tiệc tối nay ở nhà bác Hoắc có giống với kiểu Hồng Môn Yến không?

Một mặt bất ổn trong lòng nên nghĩ bậy bạ, một mặt gọi A Châu giúp tôi mở cửa phòng để quần áo. Cha đã nghiêm túc căn dặn tôi như vậy, không dám mặc đồ lung tung, thành thành thật thật mà chọn một bộ sườn xám bằng tơ tằm màu vàng hơi đỏ, có thêu một đóa hoa hải đường bằng dây kim tuyến, cũng nhờ dì Phong đến chải tóc giúp tôi, trang điểm nhẹ nhàng, vừa soi gương, chỉ cảm thấy ra vẻ cụ non. Thế nhưng cha và những người đồng lứa lại thích cách tạo hình này, thật hết cách.

Chưa tới sáu giờ thì người của Cần Vụ Phòng đã phái xe đến đón, nói là cha vẫn còn chút chuyện, bảo tôi đến nhà họ Hoắc trước, cha xong việc sẽ đến ngay. Dù tôi không muốn đi vạ lần, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bước lên xe trước. Cũng may ở nhà họ Hoắc có Hoắc Minh Hữu là học trưởng của tôi, biết nhau từ nhỏ, lúc đến nhà họ Hoắc rồi, ở cũng một chỗ với anh ta cũng không quá buồn chán.

Lúc tám giờ cha mới đến, cha vừa đến thì chính thức khai tiệc. Nhà họ Hoắc đúng là có tác phong của nhà quan lâu đời, tục ngữ có câu: một đời nhìn cách ăn, hai đời nhìn cách mặc, ba đời nhìn văn chương. (Đại khái ở một gia tộc phải giàu có nhiều đời vững mạnh thì nhìn cách ăn mặc và văn chương ở từng đời mà đoán định.) Bao năm nay, nhà họ Hoắc không bao giờ bị mất quyền lực, dáng vẻ kiêu ngạo đúng là mười phần vẹn mười, ở

trong nhà của họ, các món ăn đều là chính gốc Tô Châu, ngay cả cha khó tính cũng có vẻ khá hài lòng, trong lòng tôi lại càng thích thú thưởng thức một bữa ăn ngon.

Dùng cơm xong, tâm trạng của cha dường như rất tốt, bởi vì cha lại đề nghị rằng: "Bé con, kéo một đoạn nhạc cho chúng ta nghe đi."

Tôi thoáng ngây người, nói ấp a ấp úng: "Con không mang đàn đến."

Bác Hoắc tràn đầy hứng thú nói: "Nhà chúng ta có một cây đàn vĩ cầm. Minh Hữu, con gọi người mang đến đây cho bé con xem nhanh lên, nếu có thể sử dụng được, chúng ta có thể nghe bé con kéo một đoạn rồi."

Xem ra đang ở thế cười trên lưng hổ, tôi kiên trì nhận đàn mà Hoắc Minh Hữu mang đến, là một cây Stradivarius tinh xảo, đồ của nhà họ Hoắc, quả nhiên từng cái đều là trân phẩm đời trước truyền lại. Tôi thử âm thanh, hết như mà xui quý khiến, lại kéo một đoạn nhạc "Lương Chúc", bản thân tôi lại càng hoảng sợ hơn, vội vã liếc mắt nhìn cha. Cha không muốn nghe "Lương Chúc", không biết vì cái gì, thế nào cũng nghiêm cấm đàn khúc nhạc này trong nhà. Nhớ có một lần theo cha đi nghe nhạc, đến cuối cùng dàn nhạc ngừng hứng tấu một đoạn "Hóa Điệp", lúc đó sắc mặt cha đột ngột thay đổi, chỉ nói đau đầu, Cần Vụ Phòng vội vã hộ tống ra khỏi hội trường, khiến cho đông đảo ký giả có mặt ở đó hôm sau tung ra một số tin đồn lớn vô căn cứ, suy đoán về tình trạng sức khỏe của cha, vân vân...

Khi tôi nhớ lại quá khứ, quả nhiên sắc mặt của cha đã thay đổi, thế nhưng cha lại rất nhanh làm ra vẻ điềm nhiên như không, thậm chí còn tươi cười với tôi, nói: "Khúc nhạc này rất hay, vậy thì kéo khúc nhạc này đi."

Tôi rất ngạc nhiên nhưng vẫn nghe lời, tuy mặc dù lâu rồi không thực hành, đoạn đầu kéo hết sức gượng gạo, thế nhưng càng về sau, càng lưu loát hơn. Hơn nữa ở đây cũng không có người trong nghề, tôi thoải mái kéo hai đoạn nhạc, tất cả mọi người đều đồng loạt vỗ tay tán thưởng. Dường

như cha hơi mất tập trung, nói thăm một câu với bác Lôi, bác Lôi lập tức đi ra ngoài. Trong lòng tôi có chút suy nghĩ kỳ lạ, có một cảm giác không thể diễn tả được, có linh cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Sau tiệc tối là một bữa tiệc nhẹ, cha và các bác đi bàn bạc công việc, một mình tôi chuồn ra phòng lan của nhà họ Hoắc. Phòng lan của nhà họ Hoắc ngoại trừ thua kém phòng lan ở phủ Song Kiều, thực sự có thể được xem là hiếm có ở Ô Trì này. Tôi nhớ rõ rằng chỗ này của họ có một chậu "Thiên Lệ", so với mấy chậu ở phủ Song Kiều thì tốt hơn nhiều. Hiện tại chính là mùa hoa Địa Lan, nói không chừng có thể may mắn nhìn thấy được.

Trong phòng lan chỉ có ánh đèn vàng, thật mất hứng, biết đâu còn có thể gặp mấy bác học đòi văn vẻ đang ở chỗ này "đổi hoa phẩm trà". Xoay qua hàng rào hoa dâm bụt, mắt có thể nhìn thấy, chính là chậu hoa "Thiên Lệ" ở trước mặt, có người đứng đó chỉnh tề, tự tại ngắm hoa. Cô ấy nghe được tiếng bước chân, bỗng nhiên xoay người lại, tôi thoáng sửng sờ tại chỗ.

Áo trắng hơn tuyết, người tĩnh như lan.

Cô ấy chỉ đứng ở đó, là một dạng xinh đẹp tận xương tủy, lại gần như làm tôi không cách gì nhìn thẳng vào. Phía sau cơ thể của cô ấy, là cây hoa lan xinh đẹp nhất, quý báu nhất so với tất cả mọi thứ trên đời, thế nhưng cô ấy đứng giữa những cây hoa lan, càng thêm xinh đẹp rực rỡ đến lóa cả mắt.

Tôi chưa từng gặp qua người nào xinh đẹp đến vậy. Cho dù năm tháng có lưu lại vết tích ở trên khuôn mặt của cô ấy, nhưng khi cô ấy đối diện với tôi nhàn nhạt nở nụ cười, trong lòng tôi chỉ nổi lên duy nhất một câu: "Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc."

Tôi thì thăm hỏi: "Cô là ai?"

Cô ta thấp giọng trả lời: "Cô là Nhâm Oanh Oanh."

Nhâm Oanh Oanh?

Tôi mơ mơ màng màng nhìn cô ta.

"Nhâm Tố Tố là chị họ của cô."

Nhâm Tố Tố!

Tôi thì thầm: "Mẹ cháu là chị họ của cô?"

Cô ấy dường như thở dài một hơi: "Đúng vậy, mẹ cháu là chị họ của cô."

Tôi giống như một kẻ ngốc ngây ra nhìn cô ấy, ghen hợm không nói được lời nào.

Cô ấy giơ tay lên, toàn thân như có một lớp khói trắng bao phủ. Tôi mở mắt nhìn tay cô ấy, trắng đến mức tưởng chừng như trong suốt.

Cô ấy có thực sự đang tồn tại hay không? Cô ấy thực sự là người ư? Hay là một tiên nữ hoa lan? Tôi nghe được giọng nói của cô: "Thiên lý nở hoa rồi, đẹp quá. Trong vườn hai gốc vây hoàng lan năm nay đã nở hoa rồi phải không?"

Tôi ngơ ngác, theo bản năng trả lời cô ta: "Vẫn chưa, có lẽ năm nay không nở."

Cô ấy khẽ thở dài, thanh âm như tiếng sáo thổi, trên mặt cô ta vẻ mờ mịt. Cái bộ dạng hoang mang bối rối này khiến cho người khác không đành lòng ngoảnh nhìn, cô ta cúi đầu ní non: "Đúng vậy, năm nay có lẽ là không nở hoa rồi..."

Tôi đang muốn hỏi cô ta, đột nhiên nghe được tiếng Hoắc Minh Hữu gọi tên húy của tôi: "Nam Nam!"

Tôi quay đầu lại: "Ở đây!"

Hoặc Minh Hữu đi vào, nói: "Quý sứ này, lại một mình trốn ở đây."

Tôi trề môi: "Ai nói em ở đây một mình, ở đây còn có..." Tôi xoay người lại, nhưng ngây ngẩn, trước chậu hoa thiên lý, không khí vẫn tràn ngập mùi hương của hoa lan, thế nhưng, người đâu?

Nàng tiên nữ hoa lan áo trắng kia đâu rồi? Sao không thấy nữa? Tôi cứng họng. Chẳng lẽ tôi thực sự gặp tiên sao?

Hoặc Minh Hữu ha hả cười: "Còn ai ở đây? Chả trách Mục Thích Dương nói em là tiểu quái vật, em thực sự càng lớn càng nghịch ngợm!"

Tôi cười khố. Hấn nói: "Đi ra ngoài thôi!" Tôi cùng hấn đi ra khỏi nhà hoa, dàn nhạc vẫn còn đang chơi. Hấn khom lưng: "Tiểu thư, có thể mời cô nhảy một điệu không?" Tôi lờm hấn một cái, đưa tay vào tay hấn. Những giai điệu Foxtrot (*) vang lên, chúng tôi xoay người mấy vòng, tôi đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, không khỏi bật ra miệng một tiếng "A!". Hoặc Minh Hữu rất tinh ranh, lập tức nhìn theo ánh mắt tôi, hấn cười: "Em quen sao?"

Tôi lắc đầu nói: "Không quen." Tôi để ý, mấy người trò chuyện với anh ta đều là đám con cháu mấy đời nhà tôi, bọn họ nói chuyện thình thoảng lại cười rộ lên, dáng vẻ rất thân thiết.

Hoặc Minh Hữu mỉm cười hỏi tôi: "Sao em cứ nhìn theo cậu ta vậy?"

Tôi trợn mắt nhìn hấn: "Khó có dịp thấy một người người lạ, em nhìn không được sao?"

Hấn đột nhiên dừng bước nhảy, nói: "Được thôi, anh giới thiệu cho hai người làm quen."

Tôi chỉ có thể tùy ý để hấn kéo mình đi, trong lòng thầm ai oán. Quả nhiên, Trác Chính vừa nhìn thấy tôi thì kinh ngạc mở to mắt, nhưng hấn còn chưa kịp nói gì thì Hoắc Minh Hữu đã nói: "Trác Chính, làm quen với tiểu thư Mộ Dung đi. Nam, đây là hạm đội phó Trác Chính."

Trác Chính giơ tay ra: "Hân hạnh!" Tôi cũng khách sáo mà nói: "Hân hạnh!"

Trong mắt hấn lóe lên, không hiểu sao tôi cảm thấy chột dạ. Mấy huynh đệ nói chuyện với tôi: "Bé con, hôm nay em đàn không tồi!" Tôi chỉ nhìn chăm chăm Trác Chính, anh ta vẫn thản nhiên nhìn tôi. Cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, có thể mời cô một điệu nhảy được không?"

Tôi gật đầu, chúng tôi đi xuống sàn nhảy. Thành thật mà nói, anh ta khiêu vũ rất đẹp, về điểm này thực sự giống cha tôi, mọi thứ tinh thông. Chúng tôi phối hợp rất ăn ý, mọi người trên sàn nhảy đều chú ý tới chúng tôi, thực sự là nổi bật. Bản nhạc vừa kết thúc, hấn nói: "Đi theo tôi!" Anh ta kéo tay tôi đi đến giàn hoa tường vi, rất ngang ngược. Anh ta hỏi: "Tôi là ai?"

Dáng vẻ của anh ta thật khôi hài. Tôi nhin không được bật cười. Anh ta cũng cười rộ lên ảo não nói: "Tôi biết lời này nói ra rất ngu ngốc, nhưng tôi chỉ có thể hỏi cô."

Tôi thở dài nói: "Thành thật mà nói, tôi cũng không biết. Sao anh ở đây?" Lời này của tôi cũng thật là ngu ngốc.

Trác Chính nhún vai: "Tôi vốn đang nghỉ phép, là Triệu Lễ Lương kêu tôi tới."

Triệu Lễ Lương cũng là một người huynh của tôi. Tôi gật đầu.

Anh ta do dự một chút rồi hỏi: "Tiên sinh có nói gì với cô hay không?"

Tôi cảm nhận được trong giọng nói của anh ta có chút chần chừ. Anh ta đã bắt đầu hoài nghi rồi, không biết anh ta đã đoán được nhiều ít gì chưa.

Tôi lắc đầu: "Cha tôi luôn coi tôi là trẻ con, chưa bao giờ nói gì với tôi!"

Anh ta sợ run một chút, lại nói: "Lần trước cô tới tìm tôi, tôi còn tưởng rằng cô biết cái gì."

Tôi run lên.

Anh ta nói: "Lần đầu tiên tôi cảm thấy có gì không đúng, là lần cách đây không lâu ông ấy tới hạm đội. Ngày đó ông ấy đến rất bất ngờ, không hề báo trước, vừa lúc hạm đội chúng tôi bắt đầu. Hạm đội trưởng đang nghỉ phép không thể quay về kịp, vì vậy tôi và ông ấy..."

Tôi không không lên tiếng, làm gì có chuyện khéo như vậy. Liên tiếp đụng độ nhau, chả trách anh ta sinh lòng nghi ngờ. Anh ta nghi hoặc nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại. Chúng tôi hai người hai mặt cứ nhìn nhau như vậy.

Anh ta nhẹ giọng nói: "Mẹ của cô..."

Miệng tôi khô khốc, tôi nghĩ đến một điều mấu chốt nào đó, nhưng vẫn không biết được vì sao anh ta có mặt ở đây.

Tôi hít vào một hơi, tận lực khiến mình bình tĩnh trở lại: "Anh cũng biết, vợ của cha tôi hiện giờ, là do ông ấy tái giá. Mẹ của tôi, theo như người ta nói, đã chết vì tai nạn xe cộ lúc tôi chưa đầy một tuổi." Tôi nói, "Trác Chính, anh xem anh có đầu mối gì hay không?"

Anh ta nói: "Tôi đã từng đến cô nhi viện, nhưng nơi đó đã sớm bị dỡ bỏ, mọi đầu mối đều biến mất."

Chúng tôi lại một lần nữa hai mặt nhìn nhau. Bỗng nhiên lúc ấy từ bên ngoài vườn hoa truyền đến tiếng bước chân, là bác Lôi. Nhìn thấy hai người chúng tôi đứng ở đây, bác Lôi sợ run lên một chút, sau đó chợt cười nói: "Nam Nam, cháu nên về nhà đi." vừa nói, bác vừa nhìn Trác Chính về oán trách. Nhưng Trác Chính lại rất bình tĩnh: "Bộ trưởng Lôi!". Bác Lôi gật đầu: "Tiểu Trác, cậu theo tôi, tôi có chuyện cần nói với cậu!"

Tôi cười nói: "Bác Lôi, Trác ca ca rất tốt, bác đừng mắng anh ấy." Bác Lôi liếc mắt nhìn tôi, nói: "Đứa trẻ lanh lợi này, còn không mau đi đi. Cha cháu đang đợi cháu đấy."

Tôi và cha lên xe về nhà. Dọc đường đi cha đều trầm mặc, nhưng tâm trạng cũng không hẳn là xấu. Vì bỗng nhiên muốn hút một điếu thuốc cho nên cha kêu người theo hầu kéo hạ cửa xe xuống. Để đảm bảo an toàn, ông ta không kéo xuống quá thấp. Cha tôi cũng không tức giận, dường như đang rất cao hứng. Nhiều năm qua tôi chưa từng thấy ông cao hứng như vậy, cho nên tôi không thể xác thực cảm giác lúc này.

Tới nhà, tôi xuống xe. Cha tôi vẫn chưa xuống, tôi nghe thấy cha nói với chủ nhiệm Sử: "Tôi đi Đoan Sơn." Biệt thự Đoan Sơn cách biệt thự Song Kiều không xa, nhưng tôi chưa từng qua đó. Nghe nói, đó là nơi cha tôi đã ở khi còn trẻ. Chủ nhiệm Sử đáp lại một tiếng: "Vâng!" sau đó lập tức chuẩn bị. Tôi bỗng cảm thấy chủ nhiệm Sử rõ ràng không hề bất ngờ. Lẽ ra, thấy lộ trình của cha tôi thay đổi tùy ý như vậy, chủ nhiệm Sử sẽ phải lúng túng, thậm chí có lúc còn mở miệng ngăn cản.

Tôi xoay người gọi: "Cha." Cha tôi không thèm đếm xỉa gì chỉ "ừ" một tiếng, không nhìn tôi. Tôi hơi chột dạ. Bất luận tôi có bao nhiêu nghi ngờ, bất luận tôi có đoán cái gì hoang đường, tôi cũng phải một lần được ăn cả ngã về không! Tôi từng câu từng chữ nói rành rọt: "Con muốn gặp mẹ!"

Cha tôi ngẩng đầu lên, đèn đường sáng đến mức mà tôi nhìn thấy sự lợi hại trong mắt ông.

Tôi cũng không sợ hãi, lặp lại một lần nữa: "Con muốn gặp mẹ con!"

Nét mặt cha rất phức tạp, tôi không thể hình dung được. Tôi lấy hết dũng khí: "Không phải cha đang muốn đi gặp mẹ sao? Mẹ ở Đuan Sơn đúng không ạ?"

Cha tôi không hề cáu kỉnh, nhưng tôi lại có chút sợ hãi. Tôi không biết tôi đoán có đúng không, hay vốn dĩ chỉ là một ý nghĩ hoang đường vô căn cứ trong đầu... Rốt cuộc tôi cũng nghe thấy giọng nói của cha tôi, giọng ông có chút khàn khàn: "Mẹ con... Con muốn gặp bà ấy?"

Tôi kinh hãi. Giống như một cái trống nhỏ vừa vang lên một tiếng. Tôi cảm thấy mình như đang đứng giữa tâm bão. Tất cả mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy, tiếp theo sẽ là đến lượt tôi. Nhưng dù thế nào tôi cũng phải liều một phen. Tôi không biết Nhâm Oanh Oanh là ai, nhưng cô ta khiến người khác có một thứ cảm giác khó nói thành lời. Cô ta và tôi không thể không liên quan, nhất định giữa chúng tôi có một mối liên hệ gắn kết nhất.

Cha tôi rốt cuộc thở dài, nói: "Lên xe!"

Tôi mất một lúc mới có thể tin vào lỗ tai mình. Thật quá dễ dàng. Cha đồng ý tôi sao? Tôi đoán đúng ư? Tôi thật sự đoán đúng, vậy còn tiên nữ hoa lan, thật sự là cô tôi? Tất cả mọi thứ đến quá đột ngột, quá nhanh, tôi sửng sốt, không dám tin.

Xe nhanh chóng chạy tới Đuan Sơn. Trong bóng đêm, hàng cây hai bên đường đổ bóng xuống một màu đen. Lòng tôi cũng như có một bóng đen bao phủ. Tôi không biết người đang chờ tôi kia có phải mẹ tôi hay không, nếu đúng là mẹ tôi, tôi cũng không biết còn có thể thấy cái gì khác nữa.

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tiếng ve mùa hè thưa dần thưa dần, những cơn mưa lành lạnh bắt đầu rơi xuống, hương thu tràn về. Hàng cây dâm bụt ngoài cửa sổ đã nở hoa, vô cùng diễm lệ.

Cô tựa lưng trên lan can ban công, phảng phất như có mùi hương hoa hồng. Buổi sáng, bông hồng ấy được cô giấu trong tủ quần áo, mùi hương ngọt ngào thơm mát tựa hồ vẫn còn vương vấn quanh đầu ngón tay. Vừa ngẩng đầu nhìn qua chiếc gương, cô liền thấy ánh mắt thầy Chu đảo qua, vội vã làm một cử chỉ thật duyên dáng, đến mức khiến cho khuôn mặt thầy Chu phải nở một nụ cười.

Phòng thay quần áo nữ này là phòng công cộng, mọi người không tránh khỏi ồn ào. Hiếu Phàm vừa nhanh mắt đảo qua một vòng, lại vừa cao giọng: "Tối Tối! Cái này là ở đâu ra?" Cô vừa cười vừa vẫy vẫy bông hồng trong tay: "Thơm quá!"

Mục Lan cười hì hì nghiêng đầu ra: "Còn phải hỏi sao? Chắc chắn là Trang Thành Chí của chúng ta tặng rồi." Hiếu Phàm vẫy vẫy bông hoa, vẻ mặt nghịch ngợm, "Mình đi nói với thầy giáo, Trang Thành Chí lén lút ngắt trộm hoa trong vườn trường đem tặng cho người trong lòng."

Mục Lan mỉm cười ôm lấy vai của cô: "Tối Tối, tôi tặng vai diễn A cho cậu nhé? Đảm bảo cậu và Trang Thành Chí phối hợp diễn Lương - Chúc sẽ ăn ý hơn là mình và cậu ta."

Nhâm Tố Tố mỉm cười nói: "Cậu còn nói nữa, mình sẽ nói cho mọi người biết bí mật của cậu đấy."

Hiếu Phàm đứng một bên chớp mắt: "Bí mật gì?"

Tố Tố không đáp. Mục Lan giơ tay lên véo má cô: "Bại hoại! Cậu đúng là xấu xa nhất."

Một đoàn người cùng nhau ra ngoài ăn cơm. Mục Lan và Tố Tố tụt lại phía sau. Mục Lan mặc âu phục, nhìn Tố Tố mặc một bộ váy liền thân màu ngọc trai, nói: "Sao cậu lại mặc nhìn già như thế này hả?" vừa nói vừa ôm tay Tố Tố: "Đi ăn cơm với mình đi."

Tố Tố lắc đầu, "Cảm ơn cậu, lần trước đi cùng cậu, ồn ào đến mức mình sợ bắn tim."

Mục Lan nói: "Cậu câu nệ quá rồi, người ta cũng chỉ là hay nói đùa một chút thôi, đâu có ý gì khác đâu. Huống hồ đều là bạn cùng lớp, chọn đại một người cũng tốt. Chẳng lẽ cậu định suốt đời cứ khiêu vũ như vậy à?"

Tố Tố mỉm cười: "Biết rồi biết rồi, mình biết cậu nhất định phải lấy công từ nhà giàu, tương lai phải làm thiếu phu nhân không lo cơm ăn áo mặc. Mình ấy à, đành phải cả đời gắn với khiêu vũ thôi."

Mục Lan cười, nói: "Phải là cậu tình nguyện một đời khiêu vũ cùng Trang Thành Chí mới đúng."

Tố Tố làm bộ muốn đánh người. Hai người đi ra liền thấy một chiếc xe màu đen đỗ đối diện bên kia đường. Một người từ trong cửa kính xe vẫy vẫy tay với Mục Lan. Ánh mắt cô sáng lên, nói gì đó với Tố Tố rồi vội vã đi.

Tố Tố nhìn chiếc xe lăn bánh đi, còn cô vẫn đứng lại một lúc. Trang Thành Chí đi tới, hỏi: "Đợi lâu chưa?" Cô ngẩng mặt nhìn anh, làn da trắng

trên khuôn mặt sáng sủa, giống như vầng mặt trời mùa thu, chiếu thẳng vào trong lòng người. Cô mỉm cười nói: "Em cũng vừa mới xuống." Hai người cùng nhau đi ăn mỳ vằn thắn.

Hương rong biển thoang thoảng, làn da trắng muốt như tuyết, Tố Tố đã nóng đến mức đổ một chút mồ hôi, cô lấy khăn tay ra lau. Thành Chí cất tiếng hỏi: "Mục Lan gần đây làm sao vậy? Rất hay chăng trí." Anh và Mục Lan là bạn diễn, tâm tư Mục Lan không đặt vào việc luyện tập, đương nhiên anh sẽ nhìn ra.

Tố Tố nói: "Cậu ấy mới có bạn trai."

Thành Chí hỏi: "Là người vừa lái xe tới à?"

Tố Tố gật đầu, Thành Chí nói: "Là công tử giàu có hả?"

Đâu chỉ là có tiền, nghe nói gia thế còn rất khá. Tố Tố lần đó không chịu được Mục Lan lôi kéo nên đã đi ăn cùng cô ấy. Đó là lần đầu tiên cô tới ăn ở nhà hàng cơm tây. Trong cửa hàng, đèn chùm thủy tinh trong suốt sáng rực, sàn nhà bóng nhoáng, dao đĩa cũng bóng loáng, khiến người ta có cảm giác dường như toàn bộ thế giới đều làm bằng thủy tinh. Những người tới đây cũng đều thuộc tầng lớp thượng lưu. Mục Lan lại vốn dĩ là người rộng rãi, ai mời cô uống rượu cô cũng đều tự nhiên mà nhận, không nề hà gì.

Ở đây có một vị công tử trẻ tuổi tên là Hà Trung Tắc rất thích trêu đùa Mục Lan. Hắn ta mời cô cụng ly, cô nói: "Cụng thì cụng." Nói xong ngửa mặt lên một hơi uống. Đôi bông tai ngọc bích đung đưa, ánh đèn chiếu vào tạo nên một ánh lục yếu ớt xa xăm.

Mọi người trầm trồ khen ngợi.

Hà Trung Tắc nói: "Tiểu Hứa, bạn gái của cậu thật vô tư, đạt tới trình độ cao rồi."

Mục Lan vẫn mỉm cười xinh đẹp.

Sau đó, Hà Trung Tắc quay sang nói với cô: "Phương tiểu thư đã uống rồi, Nhâm tiểu thư có thể biểu hiện một chút không?"

Tố Tố chưa từng gặp phải tình huống như vậy, mặt lập tức đỏ ửng, cuối cùng phải nhờ đến bạn trau của Mục Lan là Hứa Trường Ninh thay cô giải vây: "Nhâm tiểu thư thật sự không biết uống rượu. Đừng dọa người ta."

Sau khi ăn xong, Hứa Trường Ninh gọi xe đưa cô và Mục Lan về. Mục Lan còn nói đùa với cô: "Tố Tố, vị Hà tiên sinh kia hình như có ý với cậu nha."

Kết quả đúng là Mục Lan nói đúng. Ngay ngày hôm sau Hà Trung Tắc đã mời cô đi ăn. Cô không lạnh không nhạt từ chối. Mục Lan còn tiếc thương thay cho cô: "Tiểu thư à, đó là công tử lớn của Hà Nguyên Trình đấy. Ngay cả hãn mã mà cậu còn không chịu để mắt à?"

Cô hỏi lại: "Hà Nguyên Trình là ai?"

Mục Lan vẻ mặt dở khóc dở cười, một hồi lâu mới nói: "Cậu thực sự là... mà không phải ngay đến cả Mộ Dung Phong là ai cậu cũng không biết đấy chứ?" Nói xong cô cười rộ lên, lúc này mới nhớ ra Hà Nguyên Trình chính là một trong những nhân vật giới chính trị gia danh tiếng lẫy lừng. Công tử họ Hà này cho tới giờ vẫn còn thỉnh thoảng mời cô, nhưng cô vẫn luôn tránh né.

Mục Lan về muộn, vừa bị thầy giáo mắng lại vừa bị phạt., đã trúng thầy giáo đích mắng, bị phạt tập luyện. Mọi người đi ra ngoài hết rồi, Tố Tố một mình lặng lẽ quay vào. Mục Lan đang tập, nhìn thấy Tố Tố, liền dừng lại hỏi cô: "Thầy Chu đi chưa?"

"Đi."

Mục Lan lè lưỡi, lấy khăn mặt lau mồ hôi, tựa người vào tay vịn miễn cưỡng hỏi: "Tố Tố, ngày mai chủ nhật. Ra ngoài đi chơi với mình đi."

Tố Tố lắc đầu, "Cảm tạ cậu. Bạn bè của bạn trai cậu, mình không đỡ được."

Mục Lan nói: "Ngày mai không có người ngoài, chỉ có mình và anh ấy."

Tố Tố mỉm cười: "Vậy mình đi cùng làm cái gì? Thắp đèn chiếu hai người à?"

Mục Lan nháy mắt với cô: "Ngày mai còn có em gái anh ấy nữa. Cậu đi cùng mình đi, cầu xin cậu đấy a!!!"

Cô cười rộ lên: "Con dâu xấu gặp bố mẹ chồng mới sợ. Cậu lại còn không hề xấu, sao lại sợ em chồng chứ?"

Mục Lan giận dữ: "Tố Tố..." Nhưng lại đặt tay lên ngực mà nói: "Không biết vì sao, vừa nghĩ đến sắp gặp người nhà của anh ấy, trống ngực mình lại đập thành thịch." Cô đưa hai tay tạo thành hình chữ thập: "Cầu xin cậu đấy. Cùng mình đi đi, mình đi một mình chắc chắn sẽ sợ."

Tố Tố bị Mục Lan giảng co cuối cùng phải đồng ý.

Sáng sớm hôm sau Mục Lan gọi Tố Tố. Cô quan sát một chút, Mục Lan vẫn mặc âu phục, có điều đã đeo đồ trang sức trang nhã hơn, tóc xõa trên vai, buộc một chiếc nơ, rất xinh đẹp. Tố Tố mỉm cười: "Mặc như vậy rất đẹp."

Mục Lan giơ tay lên cầm bím tóc của cô: "Tóc cậu dài quá, bình thường buộc lên nhìn không phát hiện ra."

Bọn họ vẫn đi ăn cơm Tây, bốn người bầu không khí nặng nề. Em gái Hứa Trường Ninh là Hứa Trường Tuyên cũng mặc âu phục, nhưng không quá mỹ lệ. Trên tay cô ta đeo một chiếc nhẫn kim cương khoảng chừng sáu kara.

Cô ta đối với Mục Lan có chút khách khí, gọi Mục Lan là "Phượng tiểu thư", giọng điệu có phần lạnh nhạt.

Tố Tố vốn dĩ ít nói, thấy tình huống này Mục Lan không nói câu nào cho nên cô càng không thể mở miệng. Chỉ có anh em bọn họ câu được câu không nói vài câu tẻ nhạt. Hứa Trường Ninh thấy bầu không khí quá chán, có ý định tìm chuyện gì nói, liền hỏi em gái: "Ô Trì có chuyện gì không, kể anh nghe chút."

Hứa Trường Tuyên nói: "Có thể có chuyện gì được chứ. Chỉ có mỗi chuyện hôm nay em gặp được Cẩm Thụy. Chị ấy đuổi theo hỏi chuyện các cuộc lần trước. Bảo là anh còn nợ chị ấy một bữa cơm. Cẩm Thụy còn nói, hôm nay muốn đi cưỡi ngựa, đại ca, lát nữa đi cưỡi ngựa cùng em đi."

Hứa Trường Ninh trầm ngâm, Hứa Trường Tuyên nhân tiện nói: "Phượng tiểu thư, Nhâm tiểu thư cũng cùng đi đi, nhiều người cũng vui."

Hứa Trường Ninh nhìn Mục Lan. Mục Lan không muốn lần đầu tiên gặp em gái của bạn trai lại để lại ấn tượng không tốt cho nên vội vàng nói: "Được. Dù sao chị và Tố Tố cũng đều thích náo nhiệt."

Ăn xong, tới trường đua ngựa mới biết được là trường đua tư gia. Mặt hồ sườn núi, phong cảnh mỹ lệ. Cuối mùa thu, nhưng cây cỏ trước mắt vẫn xanh mướt đủ loại. Hai bên đường, hàng phong và túc đã đổ lá. Hàng rào sơn trắng cao bằng nửa người chạy dài, lại còn có một vài cây cổ thụ lớn, gió thổi liền phát ra tiếng xào xạc, hàng loạt quả hình lan quạt rụng xuống.

Tố Tố nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, không khỏi cảm thấy tinh thần sáng

khoái. Trong phòng thay đồ, Tố Tố nói: "Mình không thay đâu, dù sao cũng không cưỡi ngựa." Mịch Lan nói: "Rất dễ mà, thực sự là rất vui đấy. Lần trước mình đã đến đây chơi rồi, thích lắm. Lần đầu tiên cậu cưỡi ngựa, mình sẽ nhờ người giúp cậu dắt dây cương, hai vòng là cậu sẽ quen thôi."

Thay đồ xong đi ra, đã có hai con ngựa ôn thuần dễ bảo đang đứng ngoài cửa. Hứa Trường Ninh cười nói: "Tôi đã chuẩn bị cho hai người một đôi ngựa tốt nhất, biết nghe lời nhất." Mịch Lan hỏi: "Hứa tiểu thư?" Hứa Trường Ninh ngẩng đầu, Tố Tố từ xa nhìn lại, ánh mặt trời chiếu xuống mơ hồ, một con ngựa đã đi khá xa. Quả nhiên là cường tráng và tuyệt đẹp.

Tố Tố chưa từng thử đến gần ngựa, chỉ cảm thấy con vật này rất đáng sợ. Cũng may huấn luyện viên rất nhẫn nại: "Tiểu thư, mời cô lên ngựa từ bên trái, đừng đến gần nó từ phía sau, sẽ bị nó đá đấy." Sau đó anh ta nắm dây cương hướng dẫn cô một vài kỹ thuật cơ bản. Cũng may cô có biết chút ít vũ đạo cho nên rất uyển chuyển mà leo lên lưng ngựa. Huấn luyện viên chậm rãi nới lỏng dây cương, từng chút từng chút một sửa lại động tác cho cô. Chờ cô cưỡi đi được hai vòng trở về, Mịch Lan và Hứa Trường Ninh đã không còn ở đây nữa. Cô biết bọn họ đã trốn đi nơi khác tâm sự chuyện riêng. Trời quá nắng, vị huấn luyện viên trên trán đã đầm mồ hôi. Trong lòng cô bất an, nhìn anh ta nói: "Anh nghỉ một chút đi, tự tôi cưỡi một vòng thử xem." Vị huấn luyện viên kia cũng là một thanh niên tính tình thẳng thắn, thấy cô nói vậy cũng cho rằng cô muốn một mình thử cưỡi cho nên anh ta liền cười nói: "Vậy cô cẩn thận một chút." Anh ta đưa dây cương cho cô, sau đó trở về chuồng ngựa.

Tố Tố cũng không sợ ngã, do con ngựa này đi khá chậm rãi, cô cứ thẳng hướng nam đường đua mà cưỡi ngựa tới. Cô thường thức tiếng gió thổi bên người, hoa cỏ bên đường xao động, ánh mặt trời chiếu lên mặt hồ.

Đã cách xa chuồng ngựa một quãng dài, quay đầu lại chỉ nhìn thấy đường viền, bốn phía im lặng như tờ, chỉ nghe được tiếng côn trùng trong bụi cỏ kêu lên từng hồi. Tố Tố trong lòng đã có chút hốt hoảng. Đúng lúc

này, cô mơ hồ nghe được âm thanh gì như tiếng bước chân, là tiếng ngựa phi nước đại, mỗi lúc một gần, mỗi lúc một rõ ràng.

Tố Tố giương mắt nhìn phía trước một con ngựa đang lao từ sườn núi xuống phía mình, cô vội vã muốn tránh sang một bên nhưng chân tay luống cuống kéo dây cương lại với sức quá mạnh. Con ngựa lui lại hai bước. Cô lại càng hoảng, bám chặt lấy dây cương. Con ngựa này là giống Holsteiner thuần chủng, bình thường đều ưa súng nịnh, hôm nay hai lần bị bức bách, liền tức giận hí lên một tiếng dài rồi lao đi. Tố Tố bất ngờ không ứng phó kịp, suýt nữa thì ngã khỏi lưng ngựa, may mà nhanh nhạy cố sức tóm chặt lấy dây cương mới ngồi vững lại. Nhưng con ngựa đang lồng lộn mà phóng đi, cô không biết làm gì ngoài việc giương mắt nhìn con ngựa đối diện đang phi về phía này.

Người cưỡi con ngựa kia cũng rất lạnh tĩnh, thấy tình huống bất ổn liền điều chỉnh dây cương lánh sang một bên cho cô phóng qua. Thời khắc hai con ngựa tới điểm giao nhau, anh ta nhanh nhẹn tóm trụ được dây cương của cô. Con ngựa lại hí lên một tiếng dài, ra sức giãy dụa. Tố Tố cảm thấy mất đi thăng bằng, ngã xuống, ánh mắt bốc hỏa, bỗng nhiên một đôi tay bám được thắt lưng cô.

Dây buộc tóc rơi ra, mái tóc cô theo gió tung bay tơi tả, tạo thành những hình cánh cung đen nhánh. Hoảng sợ như trời đất rung chuyển, Tố Tố chỉ nhìn thấy một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Ánh mắt ấy thâm túy tựa như một hồ nước u ám bỗng nhiên được ánh mặt trời chiếu xuống, tỏa ra vô vàn tia nắng vàng lấp lánh.

Thiên địa an tĩnh.

Chỉ có hai người là cô và người đàn ông kia.

Khoảng cách rất gần, chưa bao giờ cô ở gần một người đàn ông như thế. Mùi thuốc lá và hương bạc hà thoảng thoảng trên người anh ta vẫn vút

quanh đầu mũi cô. cánh tay rắn chắc vẫn còn ôm thắt lưng cô, cách một lớp áo nhưng cô vẫn có thể cảm thấy nhiệt độ ấm áp tỏa ra từ cánh tay ấy.

Tóc trước trán anh ta bị gió thổi rối tung, ánh mắt trong vắt xẹt qua, anh ta hỏi: "Cô là ai?"

Tố Tố hoảng sợ đến cực điểm, không biết nên giải thích chuyện này thế nào, lại càng không biết nên nói mình là ai. Quá hoảng loạn cô chỉ biết cúi gằm đầu, tóc dài bay lá tả, dường như muốn mượn tóc để che khuất ánh mắt của đối phương.

Tiếng vó ngựa lộn xộn vang đến, hai ba con ngựa đang từ sườn núi chạy xuống. Mấy người cưỡi ngựa đều mặc trang phục màu đen, từ xa họ đã lớn tiếng: "Tam công tử, xảy ra chuyện gì thế?"

Anh ta quay đầu lại nói: "Không có chuyện gì." Sau đó lại cúi đầu hỏi Tố Tố: "Cô có bị thương không?"

Tố Tố vô thức lắc đầu. Mấy con ngựa kia đã chạy tới nơi, dừng trước mặt hai người bọn họ. Mấy người đó nhìn cô bằng ánh mắt không rõ thần sắc là gì khiến cô càng hoảng loạn, theo bản năng co rụt người lại. Anh cũng rất tự nhiên mà thả lỏng lực ở cánh tay đang ôm lấy cô ra, giống như đang an ủi cô, anh nói: "Không sao rồi, không sao rồi."

Anh quay lại nói với đám người kia, giọng điệu nhất thời biến đổi: "Vị tiểu thư này không biết cưỡi ngựa, để cô ấy một mình cưỡi thế này rất nguy hiểm. Chẳng lẽ để xảy ra sự cố các người mới hài lòng?"

Anh nói xong, mấy người kia liền cúi đầu. Tố Tố định thần lại, nhìn thấy Mục Lan và Hứa Trường Ninh đang cưỡi ngựa về phía này. Nhìn thấy người quen, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn còn ở trong vòng tay người đàn ông lạ. Cô đỏ mặt nói: "Cảm ơn anh, anh cho tôi xuống đi." Vừa thẹn lại vừa sợ, giọng nói của cô cũng trở nên lí nhí lạ thường.

Anh nghe thấy vậy liền xoay người xuống ngựa, rồi lập tức giơ tay ra ý muốn đỡ cô xuống. Cô chần chừ chốc lát cuối cùng vẫn chìa tay ra nắm lấy. Phút chốc cô bỗng cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, gần như hoàn toàn được anh bế xuống.

Vừa xuống khỏi ngựa, Mục Lan và Hứa Trường Ninh cũng đã cười ngựa tới nơi. Hứa Trường Ninh "A" lên một tiếng, cũng xuống ngựa, kêu một tiếng: "Tam công tử." rồi cười cười nói nói, "Vừa rồi tôi còn nói với Trường Tuyên là thấy Cẩm Thụy tới đây, không chừng Tam công tử cũng tới."

Mục Lan lúc này cũng xuống ngựa, đi vài bước kéo lấy tay Tố Tố, kinh ngạc hỏi: "Làm sao vậy?" Mục Lan là một người thông minh, nhìn tình hình cũng hiểu được vài phần, lại hỏi: "Cậu không bị ngã chứ?"

Tố Tố lắc đầu.

Vị Tam công tử kia thờ ơ dùng chiếc roi trong tay quất khễ lên con ngựa, rồi đột ngột quay lại nhìn cô. Đúng lúc ấy một cơn gió thổi qua, cô đưa tay lên gạt mái tóc dài, chậm rãi cúi đầu xuống.

Cô nghe thấy anh nói: "Cậu mời khách tới chỗ tôi mà cũng không quan tâm người ta cẩn thận, ngộ nhỡ người ta bị ngã ngựa thì cậu định giải quyết thế nào?"

Hứa Trường Ninh cười nói: "Cũng may có Tam công tử xuất hiện kịp thời."

Tố Tố nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, hóa ra anh ta là chủ nhân trường đua này. Trăm ngàn lần cô cũng không thể ngờ được một người trẻ như vậy lại là chủ của cả khu này.

Anh ta lại nói: "Trường Ninh, buổi tối mời tôi ăn cơm đi. Vụ sở nhà cậu có món thịt cua đầu sư tử gia truyền rất ngon."

Hứa Trường Ninh tươi cười rạng rỡ, "Anh khen như vậy, tôi thực sự là thủ súng nhược kinh."

Vị Tam công tử kia cũng không khách sáo, vẫn cười nói: "Cậu biết thụ súng nhược kinh mới là lạ. Chúng ta quyết định thế đi!"

Người theo hầu bên cạnh tiến tới nói nhỏ vào tai Tam công tử điều gì. Lòng mày anh nhú lại. Hứa Trường Ninh thấy vậy liền hỏi: "Sao thế?"

Anh ta vẫn cười nói: "Tôi quên mất, phụ thân bảo tôi chiều nay đến Vong Hồ xem sân bay mới." Nói rồi anh ta ngẩng đầu nheo mắt nhìn lên trời, nói: "Cũng đã muộn rồi, xem ra lần này đành phải mang tiếng nói xạo thôi."

Hứa Trường Ninh nhìn về mặt gương ngạo của mấy người hầu cận Tam công tử, liền cười nói: "Nhìn các anh liều như vậy, nếu thực sự có chuyện, Tam công tử còn chưa lo, các anh lo cái gì?"

Tam công tử cười nói: "Cậu cũng đừng ở đây mà kích tướng nữa. Tôi nói lời giữ lời, tối nay nhất định sẽ tới quấy rầy quý phủ. lát nữa tôi sẽ gọi điện cho lão Tống, nếu phụ thân có hỏi thì bảo anh ta lấp liếm chút là được."

Hứa Trường Ninh nghe Tam công tử nói như vậy, quả nhiên vui vẻ, đột nhiên nhớ tới chuyện gì liền nói: "Ồ quên mất chưa giới thiệu anh với hai vị cô nương này. Mục Lan, Nhâm tiểu thư, đây là Tam công tử nhà Mộ Dung."

Tam công tử liền cắt ngang: "Trước mặt người ngoài mà cũng nói xằng bậy như vậy? Tôi có tên cơ mà. Tôi là Mộ Dung Thanh Dịch."

Mục Lan vừa rồi nghe hai người đàn ông này nói chuyện cũng lờ mờ đoán ra thân phận của vị tam công tử kia. Hóa ra đúng là Tam công tử nhà Mộ Dung lừng lẫy tiếng tăm. Anh ta nhìn qua cũng chỉ ngoài hai mươi tuổi,

chiếc roi da rắn cầm trong tay, tuy vẻ mặt có vẻ thờ ơ nhưng quả nhiên là phong độ như chi lan ngọc thụ. Hứa Trường Ninh vốn dĩ đã tuần tú lịch lãm rồi nhưng trước mặt Tam công tử này quả thật vẫn còn cách xa. Trong lòng cô trộm nghĩ, quả thật diện mạo Mộ Dung Thanh Dịch rất giống mẫu thân anh ta. Ảnh của bà tràn ngập trên các mặt báo với một vẻ đẹp quý phái sang trọng.

Hứa Trường Ninh lập tức gọi điện thoại về nhà, cho người chuẩn bị tiệc mời khách. Mãi tới chạng vạng, mọi chuyện mới được thu xếp xong xuôi. Tố Tố căn bản không muốn đi, nhưng Mục Lan cảm thấy lần này tới Hứa phủ, mặc dù không phải chính thức ra mắt nhưng cũng là một cơ hội bất ngờ, cho nên mềm giọng năn nỉ Tố Tố đi cùng mình. Gần như vừa ép vừa cầu, Mục Lan đẩy Tố Tố vào trong xe.

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tiệt tối trong phủ Hứa vô cùng long trọng. Danh gia vọng tộc đương nhiên coi trọng từng lời ăn tiếng nói. Ngay cả Mục Lan cũng thu lại giọng nói thường ngày, chỉ im lặng tựa như lúc Lâm Đại Ngọc bước chân vào nhà họ Giả. Bữa ăn khó nuốt xong xuôi, người hầu lại đem cà phê lên. Mộ Dung Thanh Dịch lại nhướn mày: "Sao lại uống cái này?"

Hứa Trường Ninh cười nói: "Biết rồi biết rồi, đã sớm chuẩn bị trà cho anh rồi."

Quả nhiên, anh ta vừa dứt lời liền có người bưng lên một bộ tách trà men sứ màu xanh.

Mộ Dung Thanh Dịch lại bật cười: "Cậu thật sự là rộng rãi đấy, dùng cả thứ này để đãi khách."

Hứa Trường Ninh nói: "Tôi còn loanh nghi là tôi chỉ có mấy thứ tầm thường như vậy thôi sao."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Tôi bình thường dùng loại ấm trà bằng gốm được nung trong lò nung Càn Long, lúc về nhà bị cha nhìn thấy, chẳng hiểu sao ông không thoải mái, quay sang nói với tôi một câu: "Bại gia tử". Thật đúng là xúi quẩy."

Hứa Trường Tuyên ở một bên liền nói chen vào: "Phu nhân hằng ngày đãi khách đều dùng bộ này, cũng được nung ở một lò gốm nổi tiếng."

Mộ Dung Thanh Dịch cười nói: "Hôm nay mẫu thân cũng lười biếng hơn rồi, năm ngoái bà lúc nào cũng thích tham gia tiệc trà, vũ hội. Năm nay ngay cả nhà mời khách bà cũng không tham gia." Anh vừa nói, vừa nhìn đồng hồ: "Tôi phải đi thôi, không chừng muộn chút nữa phụ thân sẽ sai người đi tìm tôi."

Hứa Trường Ninh cũng không giữ lại, tự mình đứng dậy tiễn Mộ Dung Thanh Dịch. Mục Lan và Tố Tố cũng chỉ ngồi thêm vài phút rồi tự động cáo từ. Hứa Trường Ninh phái người lái xe đưa hai cô trở về.

Mục Lan ở trong thành, còn Tố Tố lại ở ngoại ô, vì thế xe sau khi xe đưa cô về, cô nói cảm ơn rồi xoay người đi theo hướng ngõ nhỏ về nhà.

Buổi tối mùa thu, dọc hai bên đường đi, côn trùng trong lùm cây cất tiếng kêu vang. Trăng hôm nay rất đẹp, ánh trăng bạc bắn lên mặt hồ nhả bóng những tia sáng lấp lánh. Tố Tố dựa vào ánh trăng mà lục túi xách lấy chìa khóa. Nơi cô ở là một căn nhà trong khoảnh sân nhỏ, hàng rào là những khóm thu hải đường, ánh trăng chiếu rọi lên cành lá sum sê. Chiếc khóa sắt trước cổng đã bị mưa gió ăn mòn, hoen rỉ. Tố Tố mở khóa có chút khó khăn. Đang cúi đầu chăm chú mở khóa, cô bỗng nghe thấy phía sau có người nói: "Nhâm tiểu thư."

Tố Tố hoảng sợ, tay run lên, chìa khóa rớt xuống đất.

Cô quay đầu lại nhìn thấy người kia có chút quen quen nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu, khi nào.

Người nọ vừa cười vừa nói: "Nhâm tiểu thư, tôi họ Lô. Chủ nhân của tôi muốn mời Nhâm tiểu thư uống chén trà, không biết cô có đồng ý hay không?"

Lúc này Tố Tố mới nhớ ra, vị tiên sinh họ Lô này là người theo hầu của Tam công tử, suốt từ trường đua tới phủ Hứa anh ta cũng không rời khỏi Tam công tử nửa bước. Trách không được cô cảm thấy quen mắt. Vừa

rồi anh ta nói chủ nhân, vậy chính là người tên Mộ Dung Thanh Dịch kia ư?

Tố Tố trống ngực đập liên hồi, cô nói: "Giờ này đã quá muộn, xin phép lần sau có cơ hội sẽ làm phiền Mộ Dung tiên sinh."

Lôi tiên sinh vẫn nho nhã lễ độ nói: "Hiện tại mới có tám giờ, sẽ không mất quá nhiều thời gian của Nhâm tiểu thư đâu."

Thấy cô cực lực dùng lời nói lịch sự nhất để từ chối, Lôi tiên sinh kia đành bất lực quay đi.

Tố Tố nhìn theo hướng anh ta đi mới biết bên đó còn có một chiếc xe màu đen. Trời quá tối, nếu không quan sát kỹ thì sẽ không nhìn thấy được.

Sau một lúc lâu, cô nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, tưởng người nhỏ Lôi kia quay lại, cho nên càng khiếp sợ. Chùm chìa khóa ban nãy đánh rơi tìm mãi không thấy đâu.

Tiếng chân mỗi lúc một gần, ánh trăng chiếu trên mặt rõ mồn một, là Mộ Dung Thanh Dịch.

Tố Tố nằm mơ cũng ngờ được anh ta lại đột nhiên xuất hiện ở con ngõ nhỏ hẹp này. Vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cô lùi lại một bước.

Mộ Dung Thanh Dịch chỉ mỉm cười gọi một tiếng: "Nhâm tiểu thư." Rồi đưa mắt nhìn quanh, nói tiếp: "Chỗ này thật sự rất thanh tĩnh."

Trong lòng, Tố Tố đã sợ tới cực điểm.

Mộ Dung Thanh Dịch giơ tay ra cầm lấy tay cô. Cô vừa sợ hãi vừa tức giận đến nỗi quên cả phản kháng.

Thế nhưng anh chỉ khoát tay, gạt mái tóc dài đang bay lả tả của cô về sau vai. Cô quá sợ hãi, lão đảo lùi về phía sau đụng phải cánh cổng.

Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nói: "Mộ Dung tiên sinh, mong tôn trọng người khác một chút. Tôi đã có bạn trai." .

Ánh mắt Mộ Dung Thanh Dịch dưới ánh trăng lóe ra một tia bất định, khóe môi khẽ cong lên như đang cười. Tổ Tổ đã toát mồ hôi lạnh sống lưng.

Anh vẫn nắm tay cô, kéo về hướng chiếc xe. Tổ Tổ hết hoảng, đi được mấy bước mới cố gắng co lại phía sau, nhưng vẫn bị người kia ngang ngược kéo đi.

Anh tóm lấy thắt lưng cô đẩy vào trong xe. Người hầu đứng hai bên đóng cửa xe lại, rồi khởi động xe chạy đi.

Tổ Tổ sợ hãi hỏi: "Anh đưa tôi đi đâu?"

Không có tiếng trả lời.

Cũng may, ngoại trừ nắm tay cô, anh ta cũng không có bất cứ cử chỉ gì khiến cô bất an.

Xe đi một lúc khá lâu mới dừng lại. Mộ Dung Thanh Dịch xuống trước, quay người lại giơ tay ra ý bảo cô xuống. Lưng áo cô đã ướt sũng mồ hôi, cô giống như một pho tượng cẩm thạch, ngồi im không nhúc nhích. Anh cố ý đưa tay vào kéo, cô rốt cuộc vẫn phải xuống xe. Bốn phía đều bị che bởi cây cối um tùm, bao quanh một căn biệt thự kiểu châu Âu. Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, lộ ra một cái sân rất rộng.

Mộ Dung Thanh Dịch bất ngờ lên tiếng: "Có lẽ vật muốn tặng cho cô." Anh vẫn cầm tay cô, dẫn cô đi theo con đường lát đá đi vào sâu trong sân.

Tổ Tổ cảm thấy giống như đang nằm mơ, mộng lung đi theo anh vào trong, bỗng nghe thấy anh nói: "Bật đèn."

Tức thì, cả khoảng sân tràn ngập ánh đèn rực rỡ. Tố Tố hít một hơi sâu.

Một hồ sen rộng mênh mông. Dây đèn hai bên bờ tạo thành một chuỗi ngọc minh châu sáng rực rỡ. Dưới ánh đèn, từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua có thể thấy được lá sen khẽ đung đưa. Giờ đã là cuối thu, nhưng sen ở đây vẫn nở đẹp một cách tĩnh lặng. Từng bông từng bông màu hồng phấn kề sát nhau, như những chiếc bát làm bằng ngọc lưu ly, lại như những mỹ nữ đang tắm dưới ánh trăng. Khung cảnh hư hư thực thực tựa ảo mộng, chẳng trách Tố Tố cứ ngây dại một hồi.

Mộ Dung Thanh Dịch mỉm cười: "Đẹp chứ? Ở đây dẫn tới tuổi nước nóng, cho nên giữa tháng mười vẫn còn cảnh đẹp như vậy."

Tố Tố khẽ mỉm cười, núm đồng tiền trên má hiện rõ, hàng lông mi dài khẽ chớp động, tựa như khi làn gió lướt qua những bông sen mới để lộ ra nhụy hoa xinh đẹp. Qua một lúc, cô mới lên tiếng: "Đẹp!"

Mộ Dung Thanh Dịch nhẹ nhàng cười, hỏi: "Cô tên là gì?" .

Hương sen thoang thoảng khi có khi không, trên mặt hồ khói nước mờ ảo, tất cả như ảo cảnh. Cô cúi đầu: "Nhâm Tố Tố."

Anh thấp giọng thì thầm: "Tố Tố. . . Tố y tố tâm, tên này rất đẹp."

Cô giương mắt nhìn người đàn ông đang chăm chú quan sát mình, bỗng cảm thấy hình như mặt đang đỏ bừng lên. Cô chặm rãi cúi đầu xuống. Dưới ngọn đèn một làn gió mát thổi tới, thoảng qua ngàn cổ trắng ngàn nõn nà của cô.

Anh lại hỏi: "Vì sao không cười nữa? Cô cười nhìn rất xinh đẹp."

Cô nghe anh nói như vậy, chẳng hiểu sao bỗng sợ hãi, vẫn cúi đầu không nói gì.

Anh đưa tay nhẹ nâng cằm cô lên: "Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan(*một câu thơ của Lý Bạch), ừm... Tuy rằng là một thí dụ cũ, thế nhưng hoa sen và cô, đúng là "lưỡng tương" cùng tỏa sáng. Tố Tố, em có rõ tâm ý của tôi không?"

Tố Tố lui lại một bước, lên tiếng: "Tam công tử, tôi. . ."

Đột nhiên anh hôn lên môi cô.

Tố Tố chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, sự ấm áp phủ lên làn môi dường như đã đoạt đi toàn bộ khả năng tư duy. Đầu óc cô trống rỗng. Cô giãy dụa, cánh tay anh vẫn giữ chặt cô, cô hoảng loạn giơ tay tát lên mặt anh.

Mộ Dung a một tiếng, rớt cuộc cũng buông Tố Tố ra.

(ôi Tam công tử tấn công vô cùng nhanh gọn chính xác!!! Bái phục ^^)

Tố Tố kinh sợ, ánh mắt đầy hoảng loạn, thấy anh đưa tay lên xoa vết thương trên mặt. Cô chỉ nghe tiếng hô hấp gấp gáp của mình, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh vẫn im lặng, một lúc lâu mới mỉm cười nói: "Hôm nay tôi mới biết, hóa ra mình đáng ghét như vậy."

Cô hô hấp khó khăn, lưng áo đã ướt đẫm, gió lạnh thổi tới khiến cô khẽ run lên. Cô nói: "Tôi phải về nhà."

Mộ Dung Thanh Dịch lại im lặng chốc lát mới nói: "Được, tôi bảo người đưa cô về."

Ngồi vào trong xe, Tố Tố mới phát hiện trên trán mình toàn mồ hôi lạnh. Cổ tay bị anh nắm nổi vết đỏ. Cô thầm nghĩ mà thấy sợ. Ngoài cửa xe, ánh đèn vụt khỏi tầm mắt, phảng phất giống những ngôi sao băng vụt qua nhanh chóng, lại giống như những đốm đom đóm mùa hè, thoắt ẩn thoắt

hiện. Cô chỉ cảm thấy cổ tay hơi đau nhức một chút, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng lại cảm nhận rõ mồn một.

Sáng hôm sau mười giờ, trong biệt thự người hầu đi qua đi lại. Khóm cúc bên hồ bơi vừa mới nở, một vẻ đẹp đặc biệt nổi trội giữa những sắc hoa tím đỏ, hoa nở rục rờ dày đặc như gấm, dưới ánh vàng nhạt của mặt trời, khung cảnh giống như một thác nước ngũ sắc vô cùng mỹ lệ.

Bữa sáng đã sẵn sàng trên bàn ăn đặt cạnh giàn hoa, vẫn theo thường lệ là những món ăn phương Tây. Ba người dùng cơm, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng dao nĩa nhẹ nhàng va chạm, rồi lại trở về yên lặng. Yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng nước chảy róc rách ở con suối giả cũng nghe rõ mồn một. Đúng lúc này, nghe được phía xa xa trên hành lang truyền đến tiếng bước chân. Lý Bách Tắc ngẩng đầu lên, nhưng không thấy được người. Tiếng bước chân kia đi tới góc khuất, có lẽ là từ cửa sau đi vào nhà. Ông không khỏi mỉm cười, quay sang bên cạnh nói với vợ: "Đúng là lão tam đã về."

Cầm Thụy buông dao nĩa, rồi bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó mới lên tiếng: "Mẹ, mẹ cũng không thèm quản lão tam, để mặc người bên cạnh nó làm chuyện xằng bậy. Trông bộ dạng nó lén lút như vậy, nếu như để cha biết được, chắc chắn sẽ tức giận."

Mộ Dung phu nhân mỉm cười, ngẩng mặt lên, buông khăn ăn trong tay xuống bàn. Người hầu đứng bên cạnh vội vàng tiến lại, nghe phu nhân dặn dò: "Đi xem có phải lão tam đã về rồi hay không, nếu là nó, bảo nó tới gặp ta."

Người hầu làm theo lời. Một lúc sau, quả nhiên quay về dẫn theo Mộ Dung Thanh Dịch tới. Anh đã thay quần áo, nhìn thấy ba người họ liền tươi cười: "Hôm nay lại đầy đủ cả nhà như vậy, mẹ, chị cả, anh rể đều ở đây."

Mộ Dung phu nhân nói: "Đừng có bày ra cái vẻ mặt tươi cười ấy trước mặt mẹ, mẹ hỏi con, đêm qua sao không về nhà? Cha con hôm qua sai người đi khắp nơi tìm con, bây giờ mẹ mặc kệ con, tự con nộp mạng cho ông ấy đi."

Mộ Dung Thanh Dịch vẫn cười: "Cha đi tìm con ạ? Chắc chắn cha đã quên rồi, hôm qua chính cha bảo con tới Vong Hồ xem xét, muộn quá nên con không về kịp."

Anh vừa nói vừa kéo cái ghế ngồi xuống. Cẩm Thụy lại bật cười, buông tách cà phê xuống, nói: "Lão tam, đừng có ở đây mà nói sạo, cậu nói xem đây là cái gì?"

Nhìn nghiêng sang bên trái một chút, Mộ Dung phu nhân lúc này mới để ý thấy vết máu nhỏ dưới khước mắt của con trai, vội vã hỏi: "Sao lại thế nào?"

Mộ Dung Thanh Dịch cười nói: "Hôm qua trên núi con bị cành cây quệt vào." Mộ Dung phu nhân lập tức sa sầm mặt nói: "Vớ vẩn, rõ ràng là vết móng tay."

Cẩm Thụy tỉ mỉ quan sát vết thương, hé miệng cười: "Xem ra đúng là vết tay con gái."

Mộ Dung Thanh Dịch cười nói: "Anh rể, anh nghe chị em nói kìa, thật khổ cho anh phải chịu đựng chị ấy bao nhiêu năm.?"

Mộ Dung phu nhân nói: "Con đừng có ở đây mà đục nước béo cò. Đi ra ngoài gây sự, nếu để cha con biết, coi chừng ông ấy lấy mạng con."

Mộ Dung Thanh Dịch thấy mẹ nghiêm mặt, nhưng vẫn nhẹ nhàng cười: "Mẹ, mẹ đừng nóng giận, không phải bác sĩ nói mẹ mà tức giận sẽ có nếp nhăn trên mặt sao?" Anh vừa nói vừa nháy mắt với Cẩm Thụy: "Đại tỷ, nếu mẹ có thêm nếp nhăn, cũng là do chị nhiều chuyện đấy."

Cầm Thụy cười nói: "Cậu chỉ biết vu oan hãm hại người khác, mẹ tức giận cũng là vì bị cậu chọc, đâu có liên quan tới chị?"

Mộ Dung Thanh Dịch cười nói: "Em nào dám khiến mẹ mất hứng, em còn phải trông cậy vào mẹ nói đỡ cho em nữa mà."

Mộ Dung phu nhân nói: "Tôi không quản được anh nữa rồi. Lần này chỉ có thể giao cho phụ thân anh, để ông ấy dạy bảo anh, anh mới nhớ kỹ."

Mộ Dung Thanh Dịch liền giả bộ ảo não nói: "Trái phải đều không tránh được, thôi vậy, cùng lắm là lại chịu một trận đòn."

Mộ Dung phu nhân thở dài, nói: "Chính con ngấm kỹ lại đi, lần trước cha con phát giận như vậy rồi, sao con còn không chịu sửa đổi hả? Người ngoài không phải ai cũng tốt, chuyện chính sự thì không màng tới, chỉ suốt ngày lừa gạt người khác thôi."

Cầm Thụy vừa cười nói: "Mẹ, mẹ nói vậy thật bất công. Chỉ có điều những người làm cha mẹ trên đời này đều bất công như thế. Lúc nào cũng cho rằng, con của mình rất ngoan, cho dù phạm phải sai lầm gì cũng đều là bị người khác xúi giục."

Mộ Dung phu nhân sắc giọng: "Con bé này!"

Nhưng bà cũng biết rõ con gái mình nói cũng đúng. Đúng là thâm tâm mình có bất công thật. Đứa con cả đã sớm chết yểu, đứa con trai này lại có chút kiêu căng. Nhưng bà vẫn lo lắng hỏi: "Còn không ăn sáng đi?" rồi quay đầu lại nói với người hầu: "Bảo nhà bếp mang một phần nóng lên đây."

Mộ Dung phu nhân cẩn thận quan sát vết thương trên mặt Thanh Dịch: "Rốt cuộc là con gây gỗ với ai? Hạ thủ như vậy trời lại tối, chẳng lẽ không sợ đánh trúng mắt con sao?" Bà quay sang nói với người bên cạnh: "Hôm qua có mấy người đi cùng lão tam."

Mộ Dung Thanh Dịch vội nói: "Mẹ, cũng không phải vết thương nghiêm trọng gì, mẹ gọi bọn họ tới hỏi chuyện ngộ nhờ gây ồn ào đánh động tới tai cha con, lúc ấy mới nguy."

Lúc này Lý Bách Tắc mới vừa cười vừa nói: "Mẹ yên tâm, lão tam nói không sao thì chính là không sao."

Cầm Thụy cũng cười: " Cậu ấy bị như vậy cũng coi là bị bắt nạt ư? Lão tam nhà chúng ta cho tới bây giờ đều là khiến cho con gái người ta chịu ấm ức, tuyệt đối không có lải lể cậu ta chịu ấm ức đâu."

Mộ Dung Thanh Dịch cười nói: "Đại tỷ, hôm nay chị nhất định không chịu buông tha em à?"

Cầm Thụy nói: "Chị cũng là nghĩ tốt cho cậu thôi. Hôm nay cậu là ngựa hoang, biết đâu mai lại có một khung dây da quấn quanh đầu cậu rồi? Lát nữa chị sẽ đi nói với Khang tiểu thư, xem cô ấy nghĩ gì."

Mộ Dung Thanh Dịch bỗng tức giận nói: "Sao lại phải nói với cô ta? Cô ta là ai chứ?"

Nhìn hai chị em đấu võ mồm như vậy, Mộ Dung phu nhân nhìn không quen, thấy con trai tức giận như vậy mới lên tiếng: "Mẹ đang muốn hỏi con đây, hai tháng nay không thấy con bé tới đây chơi, con và nó xảy ra chuyện gì rồi."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Tôi và Khang Mẫn Hiền đã sớm đã không còn liên quan gì rồi, mọi người sau này đừng lôi cô ta ra mà nói với con."

Cầm Thụy nói: "Mẫn Hiền vừa xinh đẹp, lại thông minh dịu dàng, trong mấy đời kết giao với nhà họ, khó có được một người con gái ưu tú như thế. Ngay cả cha cũng tán dương con bé là "Mẫn tuệ hiền lương, người cũng như tên. Sao em lại đối xử với người ta như vậy?"

Mộ Dung Thanh Dịch không kiên nhẫn, nói: "Mẹ, con còn bận việc phải đi." Không đợi Cẩm Thụy nói gì nữa, anh liền đứng lên.

Mộ Dung phu nhân thấy Thanh Dịch đi rồi, mới nói: "Cẩm Thụy, hôm nay con làm sao thế"

Cẩm Thụy nói: "Tôi là vì muốn tốt cho nó, nó còn trẻ nông nổi, con sợ nó gây ra chuyện gì không nên có. Đến lúc ấy để cha biết được thì mọi người gánh không nổi đâu."

Mộ Dung phu nhân nói: "Chính vì tuổi còn trẻ, mới suốt ngày thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Ai mà không như vậy chứ? Chỉ cần nó không làm gì quá đáng mẹ cũng có thể mắt nhắm mắt mở mà cho qua. Cha con thường ngày giám sát chặt chẽ nó như vậy, nếu mẹ cũng khắt khe quá, chỉ sợ càng phản tác dụng. Tính tình lão tam thế nào con còn không biết ư, nổi nóng nên thì ai nói cũng không nghe. Lần trước cha con tức giận như vậy, mà nó một tiếng cũng không thềm xin. Nếu nó chịu xin một tiếng thì đâu có khiến cha con bực bội đến như vậy. Nếu không phải mẹ vào ngăn cản, không biết cha con có thể làm ra chuyện gì nữa: "Cha con hai người bọn họ đều xấu tính như nhau. Cha con cũng thật là, tiện tay vớ được cái gì là dùng cái đó, lão tam lại càng bướng bỉnh, cứ trơ mắt ra đấy để ông ấy đánh, biết rõ đầu rơi máu chảy cũng không thềm chạy, đến giờ chỗ sẹo trên đầu vẫn chưa mọc được tóc lại."

Cẩm Thụy cười nói: "Mẹ, cha chỉ mới giáo huấn nó một lần, mà mẹ nói như nhiều lần rồi ấy. Đúng là con bị đánh thì mẹ đau."

Lại nói Tố Tố, cô bỏ nguyên một buổi học. Mục Lan hết giờ học liền chạy đi tìm cô. Đường quá xa, vì vậy cô ngồi xích lô tới, tới cửa khẩu liền xuống xe đi bộ vào. Lúc này là hoàng hôn, nhà nhà đều đang làm cơm tối. Những bếp than hai bên đường hồng rực, nôi niêu bốc hơi nóng hôi hổi. Trẻ

con từng tốp chạy nhảy vui đùa trên sân, tiếng cười nói giòn tan. Mục Lan từ xa nhìn thấy cánh cửa đóng kín, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ Tố Tố không ở nhà? Đến gần mới thấy cửa chỉ khép hờ. Cô đẩy cửa công bước vào, đứng trong sân gọi một tiếng: "Tố Tố." Không ai trả lời. Đi thêm vài bước, cửa nhà cũng khép hờ, Mục Lan lại lên tiếng: "Tố Tố". Trong phòng trong cũng không bật đèn, từ cửa sổ hướng tây chiếu vào ánh tà dương. Giữa màn ánh sáng mờ lung Mục Lan nhìn thấy Tố Tố nằm trên giường. Nghe tiếng bước chân, Tố Tố mới chậm rãi quay người lại: "Sao cậu lại tới đây?"

Mục Lan nghe giọng Tố Tố có chút không bình thường, cô vẫn hay tới đây mà. Tiện tay bật đèn, Mục Lan ồ lên một tiếng: "Sao sắc mặt cậu xấu quá vậy? Ốm rồi phải không?"

Tố Tố lắc đầu: "Mình chỉ đau đầu thôi nên muốn ở nhà ngủ."

Mục Lan nói: "Mình cũng biết là cậu ốm, nếu không thì cũng không bỏ học như vậy." Còn nói: "Buổi tối Trường Ninh mời khách, mình còn định rủ cậu đi cùng."

Tố Tố gạt sợi tóc dài, chẳng hiểu sao lại ngẩn người. Mục Lan nói: "Cũng không có người ngoài đâu, chỉ có anh ấy và Trường Tuyên, mời hai người chúng ta đi ăn đồ Dương Châu."

Tố Tố nói: "Bộ dạng này của mình thực sự không thể đi được, Mục Lan, xin lỗi."

Mục Lan cười nói: "Mau mau đứng dậy rửa mặt chải đầu đi, mình bảo đảm cậu có tinh thần đi. Bệnh của cậu chính là phiền muộn mà ra, đi ra ngoài cho thoải mái chắc chắn sẽ khỏe hơn."

Tố Tố cười: "Mình thật sự không muốn đi."

Mục Lan kéo tay cô: "Khó chịu cũng phải ăn chứ. Mình nhớ rõ cậu thích ăn món ăn Dương Châu nhất mà."

Không đợi Tố Tố phân trần, Mục Lan lập tức kéo cô tới trước gương: "Mau rửa mặt thay quần áo đi."

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tố Tố bất đắc dĩ phải dậy, rửa mặt chải đầu qua loa rồi cùng đi ra ngoài với Mục Lan. Hai mươi tứ kiều này hiện giờ là tiệm ăn nổi tiếng nhất, hai người xuống xe trước cửa, bồi bàn cung kính dẫn đường cho bọn họ vào lô ghế. Hai anh em nhà họ Hứa đã ngồi đợi ở đó. Bốn người ngồi vào bàn lập tức có người bưng trà lên. Trước tiên ăn chút điểm tâm, có bánh yunsi, bánh bao Hoofmng Phủ, bánh nướng kẹp bơ, bánh chưng bốn kiểu.

Tố Tố có thể nhìn thấy màu xanh lục trong chén trà nhưng lại không ngửi thấy mùi thơm ngát của trà. Người bồi bàn đứng bên cạnh Hứa Trường Ninh cúi người hỏi nhỏ anh ta cái gì, chỉ nghe thấy Hứa Trường Ninh nói: "Chờ một chút nữa, chủ nhân còn chưa tới."

Nghe anh ta nói vậy, Tố Tố bỗng nhiên cảm thấy lo lắng vô cớ. Anh ta vừa dứt lời thì bỗng nhiên cửa khu ghế lô mở ra, tiếng bước chân truyền vào từ phía ngoài tấm bình phong, tim Tố Tố đập thành thạch. Hứa Trường Ninh vừa cười vừa đứng lên: "Tam công tử, anh làm chủ trì mà sao lại tới muộn nhất?"

Thạch Dịch cười: "Chuẩn bị đi thì lại có việc đột xuất, để mọi người phải chờ, thật xin lỗi."

Tố Tố lúc này mới ngẩng đầu lên, anh ta mặc một bộ trang phục bằng vải nhung, đang đưa tay lên bỏ mũ xuống, giao cho người theo hầu phía sau, nhưng ánh mắt anh ta lại nhìn về phía cô. Tố Tố lập tức cúi đầu uống

trà, không để ý trà đã nguội, uống vào mới cảm thấy vị chát. Hứa Trường Ninh nói: "Ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, cũng coi như anh có thành ý."

Anh lại cười: "Không phải chỉ là vài phần, mà là thập phần thành ý."

Các món ăn lần lượt được mang lên, màu sắc vô cùng đẹp, phục vụ cũng rất tận tình. Tố Tố không có tâm trạng thưởng thức, chỉ nếm qua vài miếng. Yến tiệc kiểu Trung Quốc cực tốn thời gian, chờ đến lúc món cuối cùng được phục vụ thì đã hết gần hai giờ đồng hồ. Hứa Trường Ninh nói: "Lát nữa chúng ta đi đánh bài đi."

Mục Lan nói: "Em và Tố Tố phải đi về, ngày mai còn phải đi học."

Hứa Trường Ninh nói: "Được, anh đưa em về." Ngừng một chút, lại nói: "Xe của tôi đủ ba chỗ rồi, Tam công tử, phiền anh đưa Nhâm tiểu thư về."

Tố Tố vội vàng: "Không cần, tôi đi xích lô về, rất thuận tiện."

Mục Lan cũng nói: "Em và Tố Tố cùng ngồi xích lô về."

Nhưng Hứa Trường Ninh phản đối: "Muộn như vậy rồi, đường lại xa, hai người các em là con gái, anh không yên tâm. Có điều đành phải phiền Tam công tử một chuyến!" Nói xong, anh ta đứng dậy, kéo tay Mục Lan, quay lại nói với Hứa Trường Tuyên: "Chúng ta đi thôi." Hứa Trường Tuyên nhìn về phía Tố Tố mỉm cười, ba người nhanh chóng rời đi.

Ghế lô chốc lát chỉ còn hai người, Tố Tố yên lặng đứng lên, lòng bàn tay đầy mồ hôi, dính dính, dường như cái túi xách cũng nặng đến nghìn cân. Cô cúi đầu đi theo sau, mãi đến khi lên xe, anh mới hỏi: "Nghe nói em trong người khó chịu, có phải bị bệnh không?"

Tố Tố khẽ gật đầu. Hôm nay cô vội vội vàng vàng đi ra ngoài, mặc một bộ sườn xám trắng có hình hoa đình hương, khuôn mặt trái xoan trang điểm nhẹ nhàng, vô cùng đáng yêu. Thấy Thanh Dịch nhìn chăm chăm mình, Tố Tố càng cảm thấy lúng túng, đành phải cúi gằm đầu. Cô nghe thấy anh nhẹ nhàng nở nụ cười rồi nói: "Em thật đúng là giống trẻ con, vẫn còn tức giận sự đường đột của tôi ư?" Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Được rồi, coi như tôi thất lễ." Nghe anh nói như vậy, cô vẫn cúi đầu. Đường đi không tốt lắm, nhiều đoạn bị xóc, anh bỗng nhiên đưa tay ra: "Cho em."

Một chiếc hộp nhỏ bọc vải gấm, cô không chịu nhận, anh liền mở ra cho cô xem. Là một chiếc vòng tay màu xanh ngọc trong suốt như nước sông Hoảng Bích. Cô mặc dù không biết cái gì gọi là "ngọc pha lê", nhưng nhìn thứ ánh sáng phát ra từ chiếc hộp này cũng lắc đầu: "Vật quý như vậy, tôi không thể nhận." Anh cũng không miễn cưỡng, chỉ hỏi cô: "Cuối tuần này có đi cưới ngựa nữa không?"

Cô lắc đầu. Trong xe an tĩnh lại, một lúc lâu, tới cửa cổng, cô nhẹ nhàng xuống xe rồi khách khí nói cảm ơn.

Mộ Dung Thanh Dịch thấy cô đi vào sân rồi mới bảo tài xế: "Lái xe!"

Lôi Thiểu Công để ý thấy anh thắt sợi dây sa tanh trên hộp gấm vào, rồi lại tháo ra. Một lúc sau, anh lại thắt, rồi lại tháo. Lôi Thiểu Công rất tò mò, liền hỏi: "Tam công tử, quay về Song Kiều chứ?"

Mộ Dung Thanh Dịch: "Quay về Song Kiều đi, trước mặt mẫu thân vẫn nên ngoan một chút."

Trong biệt thự đang rất náo nhiệt, Mộ Dung phu nhân mời mấy vị khách tới ăn. Yến hội vừa giải tán, tất cả đều đang ở ngoài phòng khách uống trà, nghe một vị danh ca hát khúc "Chức nữ" bằng giọng Côn Sơn. Mộ Dung Thanh Dịch thấy toàn là phụ nữ nên dừng lại ngoài cửa. Mộ Dung Cẩm Thụy nhìn thấy lập tức gọi: "Lão tam, sao không vào đây?"

Anh đành đi vào trong, lên tiếng: "Mẫu thân."

Mộ Dung phu nhân cười nói: "Hôm nay trở về sớm như vậy, sao ngay cả y phục cũng chưa thay?"

Anh đáp: "Con vừa về liền qua đây luôn." Mộ Dung phu nhân di chuyển ánh nhìn, anh thừa cơ nói: "Con đi thay quần áo." sau đó đi lên lầu.

Thay quần áo xong, xuống dưới lầu đã thấy mọi người đang cười nói vui vẻ, Mộ Dung Thanh Dịch liền đi sang phía hành lang bên trái, rồi đi về phía trước cổng nhà, gọi tài xế lại. Người theo hầu không ngờ anh vừa về lại muốn ra ngoài, Lôi Thiếu Công hỏi: "Đi Đao Sơn ạ?" Anh bình tĩnh nói: "Lắm lời."

Lôi Thiếu Công biết rõ tính tình của anh, vì vậy cũng không hỏi nhiều, gọi người tới lái xe. Lên xe rồi Mộ Dung Thanh Dịch mới lên tiếng: "Tôi mặc kệ anh dùng biện pháp gì, nhất định phải đưa Nhâm tiểu thư tới biệt thự Đao Sơn gặp tôi."

Lôi Thiếu Công nghe xong, miệng đáp lời "Vâng." nhưng trong lòng lại vô cùng khó hiểu. Có điều hiểu rõ tính tình của Tam công tử nên không dám chậm trễ.

Mộ Dung Thanh Dịch nhìn dáng vẻ lúng túng của hần, hần ta là người theo hầu đặc lực nhất, theo anh đã lâu, giống như một người bạn thân. Cuối cùng anh cũng cười nói: "Thật không có tiền đồ, lần trước bảo anh đi hẹn gặp Diệp Phương Phi cho tôi cũng không thấy anh vâng vâng dạ dạ như vậy."

Lôi Thiếu Công nghe anh nói thế cũng bớt căng thẳng, vì thế cũng cười đáp: "Diệp tiểu thư tuy rằng là đại minh tinh, thế nhưng nghe nói Tam công tử mời cô ta đi ăn, cô ta liền lập tức đồng ý. Thế nhưng vị Nhâm tiểu thư này..."

Lôi Thiểu Công vừa nói vừa để ý sắc mặt Mộ Dung Thanh Dịch, quả nhiên giống như trong lòng có chuyện, Thanh Dịch bỗng giật mình một cái. Một lúc lâu, anh lại thở dài. Lôi Thiểu Công cảm thấy anh không tức giận, nhưng cũng không dám lên tiếng. Thấy Thanh Dịch phất phất tay, ý bảo mình có thể đi được rồi, anh ta mới đi về phía phòng người hầu.

Buổi tối công việc khá nhàn rỗi, hai người đồng nghiệp trong phòng trực ban đang ngồi uống thiết quan âm và nói chuyện phiếm. Thấy Lôi Thiểu Công đi tới, bọn họ liền hỏi: "Tam công tử sắp đi ra ngoài ả?"

Lôi Thiểu Công đáp: "Vốn dĩ muốn đi ra ngoài nhưng lại đổi ý."

Một người theo hầu liền cười rộ lên: "Tam công tử của chúng ta, cũng có đập đi sự kiên cường như thế à."

Quy định của phòng hầu cận rất nghiêm ngặt, tuy rằng đều là đồng sự, nhưng họ cũng chỉ nói một câu rồi cười cho xong chuyện, lại quay ra nói chuyện khác. Lôi Thiểu Công ngồi xuống uống trà, trong lòng thầm suy nghĩ, vị Nhâm tiểu thư kia, quả thực có chút hấp tấp, Tam công tử cùng lắm cũng chỉ là si mê nhất thời, ngày mai gặp người khác thì sẽ quên ngay.

Ngày hôm sau, Lôi Thiểu Công rảnh rỗi, đúng lúc có một người bạn học với anh ta về nước, sau đó đi tiệm ăn Phường Hoàng ăn uống. Người trẻ lâu không gặp đương nhiên vô cùng náo nhiệt, lúc anh ta về tới nhà cũng đã là bảy tám giờ tối. Vừa vào nhà, Lôi Thiểu Công liền nhận được điện thoại, anh ta phải vội vã về biệt thự Đao Sơn. Từ xa đã nhìn thấy người hầu đứng ngoài hành lang, trong phòng lại im lặng. Anh ta nhẹ nhàng đi vào bên trong, thấy trên mặt đất đều là mảnh vỡ bình hoa. Những que kim đan đỏ vàng vốn dĩ cắm trong bình đều đã rơi lả tả trên sàn nhà, ngang dọc bừa bãi, nổi bật trên tấm thảm màu xanh đen, giống như một mảnh gấm dệt hoa. Lôi Thiểu Công cẩn thận gạt nhưng bông cúc sang hai bên lấy lối đi.

Mộ Dung Thanh Dịch dựa nửa người trên cây đàn gỗ, cầm trong tay một quyển tạp chí tiếng Anh, nhưng con mắt lại nhìn lên tấm bình phong. Lôi Thiếu Công lên tiếng gọi: "Tam công tử." Chỉ nghe thấy Thanh Dịch "Ừm" một tiếng, rồi hỏi: "Không phải hôm cậu nghỉ làm à?"

Lôi Thiếu Công nhìn cảnh tượng ở đây cũng đoán được phần nào. Biết rõ Mộ Dung Thanh Dịch đã phát giận xong xuôi, vì thế anh ta cười nói: "Về nhà cũng buồn chán nên lại tới đây." Còn nói thêm: "Tội gì mà phải ném đồ xả giận thế này, tôi từ lâu đã rất thích cái bình hoa gốm Ung Chính kìa mà không dám mở miếng xin anh, không ngờ hôm nay lại bị anh đập vỡ." Lôi Thiếu Công làm vẻ mặt tiếc nuối mà nói.

Mộ Dung Thanh Dịch biết là anh ta cố ý nói chuyện không liên quan liền mở miệng: "Đừng vòng vo nữa, có gì nói!"

Lôi Thiếu Công lên tiếng: "Vâng." Nghĩ một lát anh ta nói tiếp: "Tam công tử, cuối tuần này đi săn đi, hẹn với Hoắc Tông Kỳ và Khang Mẫn Thành cùng đi."

Mộ Dung Thanh Dịch buông cuốn tạp chí trong tay, đứng dậy nói: "Đã nói cậu đừng có vòng vo, sao vẫn lôi thôi vậy?"

Lôi Thiếu Công lúc này mới nói: "Nhâm tiểu thư quả thực rất xinh đẹp, nhưng chung quy cũng chỉ là một người con gái, Tam công tử không cần để ở trong lòng."

Mộ Dung Thanh Dịch hỏi: "Kẻ nào nhiều lời nói như thế?"

Lôi Thiếu công nói: "Tam công tử tức giận như vậy, đương nhiên bọn họ không dám giấu diếm."

"Đừng ở đây mà lên giọng với tôi." Rốt cuộc trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, anh ngừng lại một chút mới nói: "Tôi vốn tưởng rằng cô ấy nói có bạn trai chỉ là tìm cớ."

Lôi Thiếu Công thấy trên mặt anh có một chút mất mát thì bồng cả kính. Vết thương trên mắt trái của Tam công tử khiến anh ta nhớ tới tình hình ở hồ sen ngày đó, lúng túng mà nói: "Buổi tối hẹn Phùng tiểu thư khiêu vũ được không, tôi đi gọi điện thoại?"

Mộ Dung Thanh Dịch hừ lạnh một tiếng, Lôi Thiếu Công rất sợ lại xảy ra chuyện. Mộ Dung Phong dạy con cực kỳ nghiêm, truyền tới tai ông ấy, khó tránh khỏi một trận tai ương.

Vừa rồi nhận được điện thoại, anh ta cũng đã hỏi người hầu: "Hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lôi Thiếu Công giữ chức vụ chủ nhiệm phòng hầu cận cho nên thuộc hạ dưới trướng anh ta đương nhiên sẽ không giấu giếm: "Năm giờ chiều nay, Tam công tử từ Phạm Minh trở về, lúc xe dừng ở bến phà, Tam công tử nhìn thấy Nhâm tiểu thư và bạn trai ngồi ở bờ sông."

Lôi Thiếu Công hỏi vài câu, trong lòng thầm nghĩ cũng chỉ là vì Mộ Dung Thanh Dịch không có được trong tay nên mới không cam lòng mà thôi. Anh ta vừa ngẩng đầu lên thì thấy Mộ Dung Thanh Dịch đi tới, vội vã chạy ra hỏi: "Tam công tử, đi đâu bây giờ?"

Mộ Dung Thanh Dịch ngẩng đầu lên nói: "Không đi đâu hết. Tôi ở đây. Cậu đi!"

Lôi Thiếu Công nghe vậy, trong lòng hiểu rõ, nhưng không biết khuyên răn thế nào. Tuổi còn trẻ, lại chưa từng gặp qua trở ngại nào cho nên Mộ Dung Thanh Dịch mới ngang ngạnh như vậy. Lôi Thiếu Công im lặng một lát mới nói: "Ngộ nhỡ tiên sinh..."

Mộ Dung Thanh Dịch lập tức nói: "Chuyện của tôi, cha tôi sao mà biết được, trừ khi chính các người đi khai báo." Anh nói ra như vậy chứng tỏ đã bắt đầu nổi giận, Lôi Thiếu Công đành phải lên tiếng "Vâng.", rồi rang ngoài lái xe đi.

Lôi Thiếu Công đi rồi, trong nhà liền yên tĩnh. Nơi này là nơi nghỉ ngơi của anh lúc nhàn hạ, cho nên không có nhiều người, người hầu tại đây cũng đã đi tránh nạnh hết lúc anh đang phát giận. Anh đi ra con đường mòn phía sau, hai bên đều là bờ rào, chính giữa hàng cây tử đằng rậm rạp xanh mướt có một đóa hoa trắng, nhìn kỹ mới biết là hoa cúc.

Mộ Dung Thanh Dịch đi tới phía trước hồ nước, một cơn gió thổi qua, làm lay động sen trong hồ. Bỗng nhiên anh nhớ tới ngày ấy, cô mặc một bộ váy liền thân màu trắng, tóc đen nhánh buông trước ngực, đôi mắt như nước mùa thu, vẻ yên lặng khiến kẻ khác nhìn đến thất thần, lúc cười cũng rất khẽ, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên như vành trăng non. Anh đưa tay lên xoa vết thương trên khóe mắt, hôm nay cũng đã mờ đi nhiều, nhưng đây là vết tích đánh dấu lần đầu tiên trong đời anh biết thế nào là bị người khác chống đối. Anh bỗng thấy trong lòng bất an, gió thu thổi mỗi lúc một mạnh.

Anh đứng một lúc rất lâu thì người hầu tới nói: "Tam công tử, Nhâm tiểu thư tới rồi."

Căn phòng trong biệt thự Đao Sơn tuy hơi nhỏ nhưng trang trí lại vô cùng diễm lệ. Nội thất và cách bày trí đều theo phong cách Trung Quốc, chiếc giường gỗ tử đàn, tấm đệm bằng gấm Tô Châu được thêu những đóa sen màu ánh bạc vô cùng rực rỡ. Gần cửa còn có mười hai tấm bình phong cũng bằng gỗ tử đàn, mỗi tấm trạm một đóa hoa tròn bóng như ngọc. Ánh đèn vàng xuyên thấu qua lớp chụp đèn, chiếu lên những tấm bình phong, càng khiến cho những đóa hoa trạm khắc chỗ sáng chỗ tối vô cùng sắc nét.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tố Tố càng thêm sợ hãi, nhẹ nhàng lui một bước. Mộ Dung Thanh Dịch nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô, mái tóc xoắn sợi, rõ ràng cô đang kinh sợ. Anh lên tiếng: "Đừng sợ, là tôi."

Cô hoảng hốt liên tục lùi lại, nhưng không thể lùi được nữa, cô giống như con nai nhỏ vừa mắc bẫy. Ánh mắt tràn ngập sự tức giận và hoảng loạn,

trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt: "Tôi phải về nhà."

Một Dung Thanh Dịch khẽ cười: "Ở đây không tốt như đó ư?"

Anh cầm tay cô, kéo cô tới trước bàn đọc sách, mở một chiếc hộp ra. Trong hộp phát ra thứ ánh sáng chói lóa đến nỗi nhìn rõ cả vàng trán người đối diện.

Anh thấp giọng nói: "Chuỗi hạt trân châu này, có người nói là từ trong cung ra, cái là do bà nội tôi để lại, tên gọi của nó là "Vương nguyệt". Nói rồi, anh cầm chiếc vòng lên, định đeo lên cổ cô.

Tố Tố nhanh chóng nói: "Tôi không muốn, tôi phải về nhà." Cô giơ tay lên ngăn cản nhưng đã bị anh tóm cổ tay. Anh cúi đầu gọi tên cô: "Tố Tố."

Cô không dừng được bước chân, mất trọng tâm ngã vào trong lòng anh. Cô vội vàng tránh ra nhưng không thể thoát khỏi vòng tay của anh.

Một Dung Thanh Dịch vẫn cúi thấp đầu. Tố Tố vung tay lên nhưng anh đã sớm có phòng bị. Cô cố hết sức vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng kim hãm ấy nhưng sức lực có hạn, không thể địch lại được. Mũi anh đã dán lên môi cô, lên mặt cô, trên cổ cô. Cô tuyệt vọng, đầu ngón tay chạm vào thứ gì lạnh lạnh bằng sứ ở sau, nhưng với không tới. Cô dùng hết toàn bộ sức lực gạt tay một cái, chén trà trên bàn rơi xuống phát ra tiếng vỡ chót tai, cô lao đảo ngã xuống mặt đất, cảm giác như tan xương nát thịt.

Bỗng nhiên thân thể nhẹ tênh, trời đất xoay chuyển.

Một Dung Thanh Dịch đang bế cô lên.

Nước mắt của cô đã rơi ướt đầm tay áo anh. Cô thuận tay vớ được một mảnh vỡ nhưng anh đã nhanh chóng tóm trụ cổ tay mỏng manh của cô, đoạt lấy mảnh sứ kia.

Cô vẫn thờ đốc, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, nhưng rốt cuộc cũng không thể đánh lại được người đàn ông trước mặt. Cô nức nở, móng tay bấm chặt vào tay anh, anh hoàn toàn không quan tâm, tiếp tục cường thủ hào đoạt. Cô cực lực phản kháng. Chiếc gối dầm nước mắt lạnh lẽo của cô, cái lạnh lẽo này còn kinh khủng hơn lửa, dường như muốn phá hủy tất cả.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng mưa rơi rất nhỏ, hạt mưa tí tách rơi trên lá cây ngô đồng, những âm thanh gầy guộc.

Sáu giờ sáng, mưa càng thêm nặng hạt, xung quanh chỉ còn một mảnh ồn ào của tiếng mưa rơi. Ô Tri mùa thu mưa rất nhiều, nhưng mưa đến mức như vậy thì vô cùng hiếm thấy.

Lôi Thiểu Công đột nhiên cả kinh tỉnh lại, tốc chân ngồi bật dậy, cố gắng lắng nghe, quả nhiên là tiếng chuông điện thoại đang reo. Sau một lúc lâu, nghe được tiếng bước chân đang tới gần, trong lòng đã đoán được có chuyện xảy ra, anh ta vội vã rời giường. Người hầu dật tới gõ cửa: "Có điện thoại từ biệt thự Song Kiều, nói là tiên sinh tìm Tam công tử."

Lôi Thiểu Công vội vàng đi lên lầu hai, không thể giữ ý được nữa, anh ta nhẹ nhàng gõ cửa ba tiếng.

Mộ Dung Thanh Dịch bình thường lúc ngủ vô cùng sâu, nhưng không hiểu sao lúc này lại dễ dàng tỉnh dậy: "Có chuyện gì?"

"Tiên sinh đang tìm Tam công tử."

Nghe Lôi Thiểu Công nói vậy, Mộ Dung Thanh Dịch cũng biết là có chuyện gì xảy ra. Anh xuống nhà thì Lôi Thiểu Công đã chong người chuẩn bị xe đợi sẵn ngoài cửa, anh ta nói: "Cũng không thấy bên kia nói là chuyện gì, chỉ là..." Lôi Thiểu Công dừng một chút. Trời vẫn còn rất sớm, có chuyện gì đột nhiên xảy ra vào lúc này rõ ràng không phải tin tốt lành gì.

Mưa vẫn rơi, rơi rất lớn, đèn xe chiếu ra ngoài chỉ thấy một màu trắng xóa giống như trước mặt là một đại dương mênh mông. Bốn phía chỉ còn tiếng mưa rơi, từng hồi lại từng hồi. Đoàn Sơn cách Song Kiều không quá xa, bởi vì trời vẫn còn mờ tối, mưa lại quá lớn cho nên lái xe không dám đi nhanh, mất gần một tiếng đồng hồ mới tới được sông Tất Sung. Bắc qua sông có hai cây cầu bằng đá, cho nên nơi này mới được gọi là Song Kiều. Lúc này mưa đã ngớt dần, trên mặt đường những giọt mưa như những hạt ngọc lưu ly lăn đi theo sườn dốc. Chỉ có nước sông vẫn còn đang cuộn cuộn chảy, chân cầu so với ngày thường bị ngập mất nhiều hơn. Bầu trời lúc này cũng đã hửng sáng. Vừa qua cầu là đã có thể nhìn thấy ở đằng xa có hơn mười chiếc xe đang dừng ở trước cửa biệt thự Song Kiều.

Bọn họ vốn làm gì cũng nhanh chóng dứt khoát, nhưng Lôi Thiếu Công hành sự cẩn thận, thấy tình hình như vậy cũng chỉ dám liếc mắt nhìn Mộ Dung Thanh Dịch. Mộ Dung Thanh Dịch liền nói: "Dừng xe."

Xe vừa dừng bên ngoài, người hầu trong biệt thự đã cầm ô đi ra đón. Trời đang sáng hửng, dọc theo hành lang, hoa và cây cảnh hai bên đều đã bị mưa đánh tưới bởi. Khóm hoa cúc mới nở đã rũ xuống vì nặng trĩu nước mưa.

Biệt thự Song Kiều là nơi ở của Mộ Dung lão gia, nằm sâu trong sân vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh bước chân nện trên hành lang lát đá. Đi dọc theo hành lang này, đến điểm cuối cùng rẽ một cái là vào phòng khách.

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lôi Thiếu Công đi đến trước phòng khách thì dừng lại, theo đường đá nhỏ đi tới phòng người hầu rồi vào trong phòng trực ban. Phòng trực ban đang tiếp nhận báo chí thính hôm nay, phân loại từng cái, chuẩn bị chia ra sách duyệt. Hãn ban đầu chỉ tạm giữ chức, không cần phải làm việc này, thế nhưng tiện tay thì để ý giúp đỡ. Đang bận thì nghe có người tiến vào cửa, chính là phó chủ nhiệm Uông Lâm Đạt, hãn cùng với Lôi Thiếu Công rất thân thiết, nhưng lúc này Lôi Thiếu Công chỉ là nhìn hãn gật đầu một cái.

Lôi Thiếu Công hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Uông Lâm Đạt nói: "Vong Hồ xảy ra chuyện sạt lở."

Trong lòng Lôi Thiếu Công nhất thời bất an, hỏi: "Chuyện khi nào?"

Uông Lâm Đạt nói: "Hơn năm giờ nhận được điện thoại, yêu cầu Tổng Minh Lễ và Trương Hữu lập tức qua đó - khó tránh khỏi tức giận." Lôi Thiếu Công biết không ổn, thế nhưng ngoài miệng lại không thể nói rõ.

Uông Lâm Đạt nói: "Vẫn có một việc đây." Lôi Thiếu Công thấy hãn do dự một lúc. Vì vậy cùng hãn đi khỏi phòng trực ban, lúc này chỉ có mưa phùn, dính trên quần áo ẩm ướt. Tầng đá trong sân bị nước mưa giột rửa sạch sẽ. Một con chim sẻ ở trong sân, vừa nhảy vừa bước đi, hai người đi qua, nó lại vỗ cánh bay lên cành cây. Uông Lâm Đạt nhìn chăm chú con chim bay lên, trên mặt lại ảm đạm lo nghĩ, nói: "Đêm qua, không rõ vì sao tiên sinh nghe được chuyện Tam công tử thẩu chi, sắc mặt vô cùng xấu hổ.

Đây là việc riêng tư, theolý mà nói tôi không nên lảm lời, nhưng sáng sớm hôm nay lại xảy ra chuyện ởVong Hồ, tôi chĩ sợ tiến sinh quá tức giận." Lôi Thiếu Công biết việc lớnkhông ổn, toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh. Lấy lại bình tĩnh, hấn mới hỏi: "Phu nhân đâu?"

Ông Lâm Đạt nói: "Buổi sáng hômqua phu nhân đã đi cùng tiểu thư Tuệ Cánh."

Lôi Thiếu Công đã biết nước xkhông cứu được lửa gần. Vì vậy hỏi: "Ở nhà còn có ai nữa?"

"Bây giờ chỉ còn Đường HạoMinh."

Lôi Thiếu Công giậm chân nói: "Vôdụng, tôi đi gọi điện thoại cho Hà tiên sinh. "Chỉ sợ không kịp." Lời còn chưa dứt, bọn họ thấy người hầu đến, xa xa nói: " Ông chủ nhiệm, điện thoại."Ông Lâm Đạt phải vội vã đi, Lôi Thiếu Công lập tức đi ra gọi điện thoại cho HàTự An, nhưng đường dây luôn bận, cũng may tổng đài vừa báo bắt đầu nói, bên kia tiếp chuyện xong. Hấn chỉ nói: "Tôi là Lôi Thiếu Công, làm phiền mời Hà tiên sinh nghe điện thoại." Quả nhiên bên kia không dám qua loa, luôn miệng nói: "Xin chờ." Trong lòng hấn sốt ruột, tay nắmông nghe đã đổ mồ hôi. Rốt cục đợi được Hà Tự An tới tiếp chuyện, hấn chỉ nói vài câu. Bên kia nghe xong cũng biết đây là nhân vật lớn, nên lập tức nói: "Tôi lập tức đến." Hấn lúc này mới thoáng yên lòng, gác điện thoại trở về phòng trựcban

Trong phòng người hầu không cóai, im ắng càng khiến trong lòng người bất an. Hấn không biết tình hình bên trong, đang sốt ruột thì một người vội vội vàng vàng vào nói: "Lôi chủ nhiệm anhở chỗ này à, trời ơi chuyện lớn rồi, tiên sinh quá tức giận rồi, ngài ấy đã lấy gia pháp ra rồi." Hấn sợ nhất nghe được chính là một câu này, không muốn nhưng tránh không khỏi, vộivã hỏi: "Bọn họ sẽ không khuyên ngăn chứ?"

"Mấy người cũng không dám ngăn, Tam công tử thì không chịu cầu xin tha thứ lấy một câu."

Lôi Thiểu Công chỉ giậm chân: "Anh làm gì có chuyện xin tha thứ, tính tình tiểu tử tông này, ăn no đừng mớ ròi"

Lôi Thiểu Công không nghĩ được cách nào có thể tưởng tượng, chỉ sốt ruột. Sau một lúc lâu, nghe nói mọi người càng khuyên càng như lửa cháy đổ thêm dầu, càng đánh càng mạnh tay, ngay cả giapháp cũng gãy, sau đó tiên sinh còn tiện tay lấy que cời làm bằng đồng trắng trước lò sưởi trong phòng để đánh, hủ nhiệm Kim Vĩnh Nhân xông về phía trước đi ngăn cản, cũng bị đẩy cho lão đảo. Tiên sinh quát lớn: " Các người rút ra ngoài cho tôi!" Kim Vĩnh Nhân hăng ngay là người vô cùng được việc, biết lần này là chuyện lớn, vội vã nói với người hầu: "Còn đứng sững ở đây làm gì? Không mau gọi điện thoại cho phu nhân."

Người hầu vội vã đi, Lôi Thiểu Công nghe Kim Vĩnh Nhân nói như vậy, biết đã không thể cứu vãn. Hắn đi dọc hành lang, từ xa đã thấy ô tô của Hà Tự An tiến đến, hắn liền chạy ra mở cửa xe. Hà Tự An thấy sắc mặt hắn như vậy, đã đoán được bảy tám phần, một câu cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng đi về hướng đông. Kim Vĩnh Nhân nhìn thấy hắn, cũng không kiểm chế thở phào nhẹ nhõm, mở cửa cho ông ta vào.

Lôi Thiểu Công chần chừ ở hành lang, đi đi lại lại mấy lần, mới thấy Mộ Dung Thanh Dịch được hai người đỡ ra, vội vàng chạy lại đỡ. Sắc mặt Mộ Dung Thanh Dịch đen xì, đi lại lão đảo, Lôi Thiểu Công dặn dò người bên cạnh: "Đi gọi bác sĩ."

Mộ Dung phu nhân và Cẩm Thụy buổi chiều mới về tới nhà, vừa xuống xe liền lên lầu hai. Đúng lúc Lôi Thiểu Công từ trong phòng đi ra, thấy Mộ Dung phu nhân vội vã hành lễ: " Phu nhân." Mộ Dung phu nhân đưa tay ngăn, cùng Cẩm Thụy đi thẳng vào phòng. Thấy tình trạng thương

tích của Thanh Dịch, bà vừa giận vừa đau, rơi lệ an ủi con trai, nói chuyện một lúc mới ra khỏi phòng.

Mộ Dung phu nhân vừa ra khỏi phòng thì gặp Lôi Thiểu Công, liền hỏi: "Rốt cuộc là vì sao, tiên sinh lại mạnh tay đánh nó như thế?" Lôi Thiểu Công đáp: " Vì chuyện ở Vong Hồ, chuyện tự ý dùng tiền trong ngân hàng, và vài việc vặt nữa." Mộ Dung phu nhân lau nước mắt, suy nghĩ một lát nói: "Vì việc công, cùng đáng phải như vậy." Lại hỏi: " Lão tam tiêu bao nhiêu tiền, nó có thể có bao nhiêu chỗ dùng tiền chứ, sao phải thâm hụt công quỹ như vậy?"

Lôi Thiểu Công không biết nói sao cho phải, còn chưa lên tiếng, Cầm Thụy đã nói: " Mẹ, lão tam ham chơi, bị cha giáo huấn một chút cũng tốt, để tránh nó thực sự làm liều coi trời bằng vung."

Mộ Dung phu nhân nói: " Con xem xem những vết thương ấy, nhất định là dùng sức rất lớn." Nước mắt bà vẫn rơi: " Nhẫn tâm như vậy, muốn lấy mạng nó ư."

Cầm Thụy nói: "Cha đang tức giận, đương nhiên là lấy được cái gì thì đánh." Còn nói: " Mẹ, mẹ quay về trong phòng nghỉ ngơi một chút, ngồi ô tô nửa ngày như vậy, nhất định rất mệt mỏi." Mộ Dung phu nhân gật đầu một cái, nói với Lôi Thiểu Công: " Tiểu Lôi, người thay ta trông lão tam thật tốt." Lúc này mới đi.

Hoàng hôn lại bắt đầu mưa, ngoài cửa sổ phòng ngủ là một gốc cây hòe già, mông lung đu đưa trong khoảng không sắp mưa. Mộ Dung Thanh Dịch tỉnh lại, toàn thân ra đầy mồ hôi. Thấy sắc trời đã đen, hỏi: "Mấy giờ?" Lôi Thiểu Công vội vã đi lên trên trả lời "Bảy giờ, có đói bụng không?" Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Tôi không muốn ăn gì." Lại hỏi: "Mẹ tôi đâu?"

Lôi Thiếu Công đáp: "Phu nhân ở dưới lầu." Còn nói: " Buổi chiều phu nhân đã nói chuyện với tiên sinh nói chuyện, người hầu ai cũng nói, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy phu nhân tức giận với tiên sinh."

Mộ Dung Thanh Dịch uể oải nói: "Cũng là vì bà yêu thương tôi. Tôi toàn thân vẫn còn hết sức đau, anh thay tôi đi nói với mẹ, cha còn đang tức giận, nhiều lời vô ích, chỉ sợ nói lại phản tác dụng."

Lôi Thiếu Công nói: "Tiên sinh nói muốn đưa anh xuất ngoại, phu nhân chính là vì việc này mà tức giận."

Mộ Dung Thanh Dịch cười khổ một tiếng, nói "Tôi chỉ biết, lúc này cha đang hạ quyết tâm phải chinh đốn tôi."

Lôi Thiếu Công nói: " Tiên sinh có lẽ chỉ là tức giận nhất thời." Hai người đang nói chuyện, Mộ Dung phu nhân đã tới. Lôi Thiếu Công vội vã lui ra ngoài. Mộ Dung Thanh Dịch thấy mẹ có vệt nước mắt, gọi một tiếng: "Mẹ."

Nhưng không ngờ lại càng khiến Mộ Dung phu nhân bức bối, nắm tay hẳn nói: "Cha con không biết là làm sao nữa, nhất định muốn con đi nước ngoài, bảo ta sao cam lòng."

Mộ Dung Thanh Dịch nghe bà nói như vậy, biết sự tình đã không thể cứu vãn, trong lòng trái lại yên tĩnh: "Xuất ngoại cũng không phải là chuyện xấu." Mộ Dung phu nhân nghe xong, gật đầu một cái: "Ý cha con là bảo con đi nước ngoài học hai năm nữa. Mẹ nghĩ qua rồi, giúp con xin vào một trường nào đó, học một thời gian rồi quay về, dù sao cũng là việc có ích." Ngừng lại còn nói: " Cha con cũng là vì thương con, mẹ tuy rằng không tán thành phương thức của ông ấy, nhưng con có đôi khi cũng quá tùy hứng, tới nước ngoài rồi, sẽ không như ở nhà, đè nén đi một chút tính tình này cũng tốt."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Cha đánh con gần chết, mẹ không thương còn thì thôi lại còn thay cha thuyết giáo con."

Mộ Dung phu nhân nói: "Thằng bé này, lẽ nào cha con không đau lòng sao? Con đã làm sai chuyện, nhận sai là phải, vì sao lại tức giận với cha con."

Mộ Dung Thanh Dịch biết miệng bà nói như vậy, trong lòng rất cuộc là thiên vị mình. Vì vậy cười hì hì chuyển chủ đề nói: "Mẹ muốn thay con xin học ở đại học nào? Nếu không con cũng đi học trường học cũ của mẹ được rồi." Rốt cục làm cho Mộ Dung phu nhân cười rộ lên: " Vừa mới yêu thương được chút lại nghịch ngợm, biết rõ trường học cũ của mẹ toàn dạy nữ sinh."

Mộ Dung Thanh Dịch dưỡng thương mấy ngày, suy cho cùng cũng vì còn trẻ lại không thương đến gân cốt, vì thế khôi phục rất nhanh, đã có thể xuống lầu, buồn bực mấy ngày, ngay cả bước đều dễ dàng. Tới cửa phòng khác thì anh dừng lại. Mộ Dung phu nhân ngẩng đầu thấy anh thì cười nói: "Sao không vào đây?" Mộ Dung Phong cũng ngẩng đầu lên, thấy anh, chỉ nhú nhú mày. Mộ Dung Thanh Dịch đành đến gần gọi một tiếng "Cha"

Mộ Dung Phong nói: "Tôi xem tật nói năng tùy tiện này của anh, một chút cũng không sửa được. Uống công tôi để anh vào trong quân đội, tưởng có thể dùng kỷ luật uốn nắn anh, nhưng một chút tác dụng cũng không có." Mộ Dung phu nhân sợ ông lại tức giận, vội vã nói: "Chuyện đi nước ngoài tôi đã nói với nó rồi, nó cũng đồng ý xuất ngoại rồi."

Mộ Dung Phong hừ một tiếng, nói: "Mấy ngày tới ở nhà học tiếng Anh, chuyện ở quân đội tôi sẽ sai Kim Vĩnh Nhân thu xếp thay anh. Nếu như anh còn dám đi ra ngoài sinh sự, xem tôi đánh gãy chân anh thế nào."

Mộ Dung phu nhân thấy Mộ Dung Thanh Dịch ủ rũ, liền nói với chồng: " Được rồi, nó cũng bị thương thành gần chết như vậy, chẳng lẽ còn

ra ngoài được?" Bà quay sang nói với Mộ Dung Thanh Dịch: " Cha con đều là muốn tốt cho con, con sắp tới ở nhà tĩnh tâm lại, ôn tập lại tiếng Anh một chút còn chuẩn bị xuất ngoại."

Mộ Dung Thanh Dịch đành phải đồng ý, việc này thực chất là hành động giam lỏng. Chỉ có một người hầu duy nhất ở bên cạnh, còn toàn bộ đều bị điều đi. Mộ Dung Thanh Dịch mỗi ngày chỉ ở nhà, rầu rĩ không vui. Đợi đến khi vết thương khỏi hẳn, anh được đích thân Mộ Dung phu nhân đưa ra nước ngoài.

Thu đi đông đến, đông đi xuân tới, năm tháng thắm thoát trôi, thời gian lao đi như mũi tên không thể vãn hồi. Cuộc sống như bông hoa phù tang, ban đầu thì hé nở, dần dần nở rục rở. Cứ thế, nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, thắm thoát đã bốn năm.

Mưa lại bắt đầu rơi, tiếng mưa rơi rất nhỏ, càng khiến người ta nghĩ đêm thu lạnh như nước. Trong phòng hóa trang, mấy cô gái nói cười trêu đùa, ríu rít như một đàn chim nhỏ. Tố Tố một mình ngồi ở một góc buộc dây giày, Mịch Lan đi tới nói với cô: "Tố Tố, mình thật sự cảm thấy hoảng loạn." Tố Tố mỉm cười nói: "Đại minh tinh như cậu mà còn hoảng sao?" Mịch Lan nói: "Không phải hoảng, mình vừa mới nghe nói Mộ phu nhân sẽ tới, trong lòng lập tức lo lắng." Tố Tố nghe thấy thế chẳng hiểu sao lại ngẩn người.

Mịch Lan vẫn lo lắng: "Nghe nói Mộ Dung phu nhân lại là chuyên gia trong lĩnh vực múa ba-lê, mình thực sự là múa rìu qua mắt thợ." Tố Tố một lúc sau mới lên tiếng an ủi cô: "Đừng lo, cậu nhảy tốt như vậy cho nên phu nhân mới đến xem chứ."

Tràng Giam đã tìm đến: "Phương tiểu thư, người hóa trang đang đợi cô." Mịch Lan nhìn về phía Tố Tố cười một cái, rồi đi đến phòng hóa trang riêng. Tố Tố cúi đầu tiếp tục đi giày, tay cô hơi run, cẩn thận kéo sợi dây thật chặt. Rất lâu sau cô mới buộc xong. Mọi người bắt đầu lục đục kéo

nhau ra sân khấu hết, chỉ còn lại mình cô ngồi ôm gối. Sắc trời dần tối, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ mỗi lúc một dày. Từ ngoài sân khấu, bản nhạc Lương Chúc xót xa vọng vào, tâm hồn thiếu nữ của Chúc Anh Đài lúc thì hạnh phúc lúc thì kinh sợ. Cuộc sống trong kinh kịch mặc dù có bi thương, nhưng vẫn luôn có những phút giây hạnh phúc. Nhưng, đời thực thì khác, ngay cả một khoảnh khắc hạnh phúc cũng chỉ là một hy vọng xa vời.

Trên bàn hóa trang bừa bộn nào son, nào bông thoa phấn, nào mi giả... Tố Tố mờ mịt nhìn tấm gương, bản thân giống như pho tượng, ngồi im không nhúc nhích. Thậm chí, chân đã tê dại rồi mà cô vẫn không có cảm giác. Huyệt thái dương như bị kim châm, mạch máu đập loạn xạ. Cô chỉ mặc một bộ váy múa khá mỏng, từng cơn lạnh khiến toàn thân cô đông cứng lại. Cô cứ ngồi đó, cắn chặt môi, đến nổi máu đã ứa ra nhưng vẫn không muốn đi mặc thêm áo.

Bên ngoài hành lang đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao, có người tiến đến, kêu tên của cô: "Tố Tố!" Tiếng gọi có vẻ gấp rút, cô không kịp phản ứng, mãi đến khi người nọ đi tới, gọi cô thêm một lần nữa, cô mới ngẩng đầu lên.

Tràng Giam thở hốt hốt: " Tố Tố, nhanh lên, chân Mực Lan bị thương! Cô mau thay cố ấy nhảy vai Chúc Anh Đài."

Tại Tố Tố ù đi, trời đất xoay tròn, cô nghe được tiếng nói của chính mình: "Không."

Tràng Giam lại nói: "Cô điên rồi à? Cô nhảy vai B bao nhiêu năm như vậy, hôm nay có cơ hội sao không ra diễn?"

Cô mềm yếu co rụt người lại, cơ thể như con ốc sên uể oải: "Tôi không nhảy được - tôi đã hai năm không nhảy, tôi chưa từng nhảy vai A."

Tràng Giam tức giận đến nóng nảy: "Cô vẫn phải nhảy vai B của Phương tiểu thư, cứu màn này như cứu hỏa, chỉ còn một màn cuối cùng, cô

không nhảy thì biết gọi ai nhảy đây? Thời cơ như vậy cô còn kêu cái nổi gì?"

Không phải cô lên mặt. Đầu cô đau như muốn nứt ra rồi, vẫn kiên quyết lắc đầu: "Tôi không nhảy được."

Đạo diễn và thầy giáo đã đến, ba người đều khuyên cô, cô vẫn liều mạng lắc đầu. Giờ diễn đã tới, đạo diễn Trùng Giem không thêm nhiều lời, lập tức đẩy Tố Tố ra ngoài sân khấu. Ánh đèn sân khấu chậm rãi sáng rực lên, đã không còn kịp nữa rồi.

Tiếng âm nhạc vang tận mây xanh, Tố Tố nhìn xuống bên dưới, người đông nghịt khiến người ta hít thở không nổi. Giống như bản năng, mũi chân cô theo âm nhạc bắt đầu di chuyển. Luyện tập nhiều cho nên hình thành một loại phản xạ không cần nghĩ ngợi, arabesques, fouette, jete... Động tác đẹp để lưu loát, trên trán đã mịn mồ hôi. Đèn, ánh sáng và âm nhạc tràn ngập hết thấy trời đất, trong đầu Tố Tố chỉ còn lại những động tác cứng nhắc. Thời gian biến thành đại dương vô tận, cơ thể xoay tròn giống như miếng gỗ bập bênh.

Một màn này chỉ có bốn mươi phút, thế nhưng lại dài như bốn mươi năm, bốn trăm năm... Trong sự dày vò này, cô cảm thấy bản thân như một cái đuôi cá, bị bắt ra khỏi nước, bị người ta đặt ở trên lửa mà chậm rãi nướng. Da thịt một tắc lại một tắc căng ra, hô hấp dồn dập, tránh không được, trốn không xong. Kết thúc là một hy vọng xa vời đối với cô. Cô bỗng nhớ tới cơn ác mộng đáng sợ, cơ thể như lại lần nữa bị xe rách. Mũi chân mỗi một lần chạm đất, đều tựa như đâm lên lưỡi dao nhọn. Từng chút, từng chút, trái tim cô bị lãng trì (tùng xẻo).

Cuối cùng, tiếng nhạc dần dần lắng xuống, xung quanh một mảnh im lặng. Tố Tố nghe được tiếng thở gấp của bản thân, cô căn bản không dám nhìn xuống dưới sân khấu, ngọn đèn nóng cháy như mặt trời lặn phía sau, mồ hôi từng giọt đang chậm rãi chảy xuống.

Rốt cục tiếng vỗ tay như sấm đột ngột nổi lên từ bốn phía, cô quên mất phải chào cảm ơn, vội vàng xoay người chạy đi, bỏ mặc Trang Chí Thành nhảy vai Sơn Bá ở giữa sân khấu. Tràng Giam đứng bên cánh gà căng thẳng tới mức mặt trắng bệch, lúc này Tố Tố mới nhớ đến, vội vã quay lại sân khấu cùng Trang Thành Chí hành lễ.

Sau khi hạ màn, mọi người vây xung quanh cô, tranh nhau nói, tranh nhau khen: " Tố Tố, hôm nay cô nhảy rất đẹp." Cô hầu như đã sắp bị tụt huyết áp, mặc cho mọi người kéo, cô quay về phòng hóa trang. Có người mang khăn mặt đến, cô yếu ớt cầm lấy bưng mặt. Cô phải đi, đi khỏi nơi này. Giữa khán giả đông nghịt có người khiên cô sợ hãi gần như tuyệt vọng, cô thầm muốn chạy thoát

Đạo diễn hưng phấn đi tới: " Phu nhân đã tới."

Khăn mặt rơi trên mặt đất, cô chậm rãi khom lưng nhặt. Đã có người nhanh một bước thay cô nhặt lên, cô đứng dậy. Mộ Dung phu nhân mỉm cười đi tới, bà nói với người bên cạnh: "Các người xem cô bé này thật tài giỏi, nhảy đẹp như vậy, người còn đẹp hơn."

Cô bám chặt bàn trang điểm, dường như buông tay một cái sẽ cầm cự không được rồi ngã xuống. Mộ Dung phu nhân nắm tay cô, cười nói: "Thực sự là khiến cho người ta phải yêu." Đạo diễn ở bên cạnh giới thiệu: "Phu nhân, cô ấy là Nhâm Tố Tố." Vừa nói, ông ta vừa đẩy cô đi lên.

Cô lúc này mới lấy lại tinh thần, khẽ nói "Chào phu nhân."

Mộ Dung phu nhân cười mỉm gật đầu một cái, đi bắt tay với diễn viên bên cạnh. Cô đứng một chỗ, nhưng dường như khí lực toàn thân đều mất hết. Rốt cục cô cố gắng lấy hết dũng khí mở mắt, ở đằng xa, anh đứng ở nơi đó, vẫn như xưa giống như chi lan ngọc thụ đang đón gió.

Sắc mặt của cô gần như trắng bệch, cô vốn dĩ cho rằng không bao giờ gặp lại anh nữa. Anh vốn dĩ đã rời xa thế giới của cô vĩnh viễn. Nhưng

không ngờ, hiệp lộ tương phùng (gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm), anh vẫn cứ là một công tử hào phóng, ngay cả trang phục cũng vẫn thẳng tắp như xưa.

Cô vội vàng lui từng bước, tuyệt vọng và sợ hãi ùn ùn kéo đến.

Trong phòng hóa trang nhỏ, nhiều người như vậy, bốn phía đều có tiếng người âm ỉ, nhưng cô lại cảm thấy hoàn toàn tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức khiến người ta hốt hoảng. Có phóng viên chụp ảnh, rồi có người tặng hoa tươi, cô chỉ cảm thấy ngọt ngào khó thở.

Các đồng nghiệp hưng phấn nói cười, Mục Lan phải nhờ người khác dìu vào trong, nắm tay cô trò chuyện, nhưng một chữ cô cũng không nghe vào. Cô hạ mi mắt lặng yên suy nghĩ, thế nhưng toàn thân đã cứng ngắc, người khác bắt tay, cô đưa tay ra nhận, người khác muốn cùng cô chụp ảnh, cô cũng chụp ảnh. Cô giống như một con rối, chỉ còn là cái xác không hồn.

Phu nhân Mộ Dung rốt cục rời khỏi, rất nhiều phóng viên cũng đã đi. Tất cả thật sự an tĩnh lại, đạo diễn mời mọi người đi ăn khuya, mọi người hưng phấn tranh nhau nói, bàn bạc đi nơi nào. Tổ Tổ nói trong người khó chịu, một mình rời khỏi đây.

Mưa đang rơi nặng hạt, gió mát thổi tới, cô sợ run cả người. Một chiếc ô xuất hiện che trên đầu cô, cô mờ mịt nhìn người mở ô - anh nho nhã lễ độ nói "Nhâm tiểu thư, đã lâu không gặp." Cô nhớ, anh ta họ Lô, cô nhìn chiếc xe đối diện dừng gần đó.

Lôi Thiếu Công nói: "Mời Nhâm tiểu thư lên xe nói chuyện." Trong lòng Lôi Thiếu Công đã có chút lo lắng, vị Nhâm tiểu thư này nhìn có vẻ nũng nịu nhát gan, nhưng tính tình lại hết sức bướng bỉnh, chỉ sợ cô không muốn gặp Mộ Dung Thanh Dịch. Anh ta không ngờ, cô chỉ do dự chốc lát rồi bất ngờ đi tới phía chiếc xe. Anh ta vội vã theo sau, giúp cô mở cửa xe

Đọc đường đi trong xe hoàn toàn im lặng. Lôi Thiếu Công thấy vậy càng lo lắng, Mộ Dung Thanh Dịch tuy rằng tuổi còn trẻ, bạn gái không hề

thiếu, nhưng từ trước đến nay chưa từng thấy anh ta say mê ai như vậy, tuy rằng đã bốn năm xa nhau, nhưng vừa thấy cô, ánh mắt anh ta lại chuyên tâm như trước. Vị Nhân tiểu thư này bốn năm không gặp, càng ngày càng xinh đẹp, nhưng chính vẻ xinh đẹp này lại khiến người ta phải lo lắng.

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Biệt thự Đoan Sơn vừa mới vừa mới tân trang lại, khắp nơi đều tinh xảo mới tinh. Tổ Tổ chần chừ một lúc rồi mới xuống xe, ngược lại trong phòng khách vẫn sắp xếp như cũ. Lôi thiếu công biết không tiện, giúp bọn họ đóng cửa lại rồi lui ra ngoài. Trên hành lang chỉ có ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ ảo, rọi theo sàn xi măng mới đổ. Bên ngoài chỉ có tiếng mưa rơi. Bọn họ vì có Mộ Dung phu nhân tham dự, cho nên mặc quân phục chính thức, chất liệu quần áo quá dày, đi tới đi lui, đã cảm thấy nóng, anh buồn bực xoay một vòng. Láng máng nghe thấy tiếng Mộ Dung Thanh Dịch gọi: "Tiểu Lôi."

Hắn vội vã đáp lại, đi tới cạnh cửa phòng khách, lại nhìn thấy Tổ Tổ nằm ở trên tay vịn ghế salon, bộ dáng kia ngược lại tựa như đang khóc. Dưới ánh đèn chỉ thấy sắc mặt Mộ Dung Thanh Dịch trắng như tuyết, cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ nhìn thấy anh ta như vậy, sợ hết hồn, liền vội vàng hỏi: "Tam công tử, làm sao thế?" Mộ Dung Thanh Dịch vẻ mặt phức tạp, ánh mắt có chút đờ đẫn, giống như vừa gặp một bất ngờ vô cùng lớn. Hắn càng ngày càng thấy kinh sợ, vội vàng đưa tay ra nắm lấy tay của hắn, "Tam công tử, đã xảy ra chuyện gì? Tay của anh sao lại lạnh như vậy?"

Mộ Dung Thanh Dịch quay đầu nhìn Tổ Tổ một cái, sau đó mới cùng hắn đi ra ngoài, đi thẳng đến hành lang. Ánh sáng mờ mờ của đèn treo trong phòng khách chiếu vào mặt của anh, vẻ mặt vẫn còn nét hoảng hốt, một lúc sau anh mới nói: "Anh đi thay tôi làm một chuyện."

Lôi thiếu công đáp: "Vâng", lúc lâu không nghe thấy nói tiếp, hơi chút lo lắng, liền gọi một tiếng: "Tam công tử."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Anh đi.....đi thay tôi tìm một người." Ngừng một lát, "Chuyện này, anh tự mình đi làm, không được để cho bất kỳ người nào biết."

Lôi thiếu công lại đáp: "Vâng.", hỏi tiếp: "Tam công tử, nếu tìm thấy rồi thì thế nào?"

Mộ Dung Thanh Dịch nghe thấy hẳn hỏi thế, giống như bị giật mình, một lúc sau mới hỏi ngược lại: "Tìm được thì.... thì sẽ thế nào?"

Lôi thiếu công mơ hồ cảm thấy có chuyện bất thường, nhưng không dám suy đoán lung tung. Nghe Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Anh tìm được thì lập tức báo cáo tôi ngay, anh đi liền đi." Hẳn đành vâng dạ liên mồm, đi luôn ra cửa lên xe.

Mộ Dung Thanh Dịch trở lại trong phòng khách, chỉ thấy Tố Tố vẫn ở nơi đó không nhúc nhích, nét mặt hoảng hốt, liền giơ tay ra, chậm rãi chạm vào tóc nàng. Cô theo phản xạ rút lại sau, anh không cho phép cô từ chối, muốn đỡ cô dậy, cô giùng giăng đẩy ra, anh lại cố sức ôm cô vào lòng. Tố Tố gắng sức giãy giụa, cuối cùng bỏ cuộc, nằm trên đất khóc nức nở. Cô cầm lấy cánh tay của anh để gần đó cắn mạnh, anh cũng không buông tay, cô càng dùng sức cắn mạnh hơn, tựa như dùng hết sức lực của bản thân. Anh vẫn không nhúc nhích, mặc kệ cô cắn chảy máu, anh chỉ cau mày chịu đựng.

Cô cuối cùng cũng nới lỏng miệng, nhưng vẫn nức nở không thôi, lao đến lau nước mắt vào vạt áo anh ướt đẫm, khuôn mặt lạnh như băng. Anh vỗ lưng cô, cô vẫn cố chấp ở trong lồng ngực anh, khóc thút thít.

Cô khóc cho đến khi kiệt sức, không gian mới chấm dứt tiếng nức nở trở nên an tĩnh. Ngoài cửa sổ là tiếng mưa rơi lạnh lẽo thê lương, từng giọt

từng giọt rơi vào mái nhà, tận đến khi trời sáng.

Bầu trời tờ mờ sáng, mưa vẫn không ngừng rơi. Người hầu nhận được điện thoại, đi rón rén vào phòng khách. Mộ Dung Thanh Dịch vẫn ngồi chỗ đó, đôi mắt có chút vẩn máu. Tố Tố ngủ say, anh nắm lấy một tay của cô, nửa người tựa vào ghế salon, thấy người hầu đi vào, khẽ nhướng mày.

Người hầu liền nhỏ giọng nói: "Lôi chủ nhiệm gọi điện tới, mời ngài nghe."

Mộ Dung Thanh Dịch gật đầu, hơi nhúc nhích, nhưng liền nhăn mày lại nửa người anh đã sớm tê liệt mất đi cảm giác. Nhân viên hầu cận thấy vậy, liền đi tới thay anh lấy ra một cái gối mềm, anh nhận lấy, đặt ở sau cổ Tố Tố, sau đó mới đứng lên, chỉ là đi đứng đều bị tê dại, một hồi chờ máu lưu thông, mới đi đến nghe điện thoại.

Lôi thiếu công lúc nào cũng thận trọng, thế mà giờ đây giọng nói có hơi sốt ruột, "Tam công tử, tôi đã tìm thấy đứa trẻ, nhưng nó bị bệnh rất nặng."

Mộ Dung Thanh Dịch tâm loạn như ma, hỏi: "Bệnh nặng.... Đến cùng là như thế nào?"

Lôi thiếu công nói: "Bác sỹ nói là viêm não, bây giờ không thể di chuyển, chỉ sợ là tình hình không tốt lắm. Tam công tử, làm thế nào bây giờ?"

Mộ Dung Thanh Dịch quay đầu đi, từ kẽ hở chỗ bình phong nhìn Tố Tố phía xa, chỉ thấy cô vẫn mơ màng ngủ, trong giấc ngủ kia không rõ mơ gì, chân mày khẽ nhăn, giống như làn khói nhẹ. Trong lòng anh rối mù, chỉ nói: "Anh nhìn đứa trẻ thật kỹ, có việc thì gọi điện thoại về."

Anh gác điện thoại, đi đi lại lại trên hành lang một chút. Anh sau khi về nước bản thân kiêm nhiệm mấy chức vụ, công việc rắc rối phức tạp.

Người hầu vừa nhìn đồng hồ, vừa cảm thấy trong lòng khó xử. Nhìn thấy dáng vẻ của hẳn, dường như có sự việc gì khó có thể quyết định, lại càng không dám làm phiền. Trơ mắt đã đến bảy giờ, đành lòng phải nhắm mắt tiến lên nhắc nhở anh: " Tam công tử, hôm nay có hội nghị ở Ô Trì."

Lúc này anh mới nhớ ra, trong lòng càng rối rắm, nói: " Các anh gọi cho bọn họ, nói tôi bị nhức đầu." Người hầu buộc lòng phải đồng ý. Phòng bếp mang đồ ăn sáng lên, anh cũng cảm thấy khó có thể nuốt trôi, vung tay một cái, để cho bọn họ mang nguyên xi như cũ đi xuống. Đi vào trong phòng sách, tiện tay cầm một quyển sách lên xem, thế nhưng cả buổi cũng không lật qua một trang. Cứ như vậy đợi đến hơn mười giờ, Lôi Thiếu Công lại gọi điện thoại tới. Anh nghe xong điện thoại, trên đầu thắm đẫm mồ hôi lạnh. trong lòng suy sụp, đi trở về phòng khách không để ý, vấp vào đường chỉ sút ra của tấm thảm một cái, suýt chút nữa thì té ngã, may mà được người hầu xông lên phía trước đỡ một tay. Người hầu thấy sắc mặt hẳn xám xịt, môi mím chặt, liền giật mình. Anh trấn tĩnh lại một chút, đẩy tay người hầu ra, đi vòng qua bình phong. Chỉ thấy Tố Tố đứng ở trước cửa sổ, trong tay bưng chén trà, nhưng không uống lấy một ngụm, chỉ ở đó cắn viên chén, ngẩn người ngơ ngác. Thấy được anh, để chén xuống, hỏi: " Đã tìm thấy đứa bé chưa?"

Anh thấp giọng nói: " Chưa thấy.... Bọn họ nói, gọi người để nhận nuôi đi, không có địa chỉ, chỉ sợ là rất khó tìm về."

Nàng cúi đầu xuống, chén nước hơi gợn sóng lăn tăn. Anh chật vật nói: " Em đừng khóc."

Giọng nói của nàng hạ xuống, "Tôi... tôi không nên đưa nó đi... Nhưng mà tôi thực sự... không có cách nào khác..." Cuối cùng chỉ còn lại tiếng khóc yếu ớt mỏng manh. Trong tim hẳn giống như bị dao đâm chém, chính mình cũng không rõ vì cái gì lại khó chịu như vậy, hơn hai mươi năm qua, cuộc sống của anh luôn luôn là phi thường đặc chí, thích gì có nấy, nhưng rồi ngày hôm nay, bỗng nhiên cảm nhận thấy bất lực, ngay cả nước mắt của

nàng anh cũng đều không thể chịu đựng nổi, nước mắt kia giống như một nắm muối, tàn nhẫn rắc lên vết thương, khiến cho chỗ sâu nhất trong lòng âm ỉ đau nhức.

Ban đêm Lôi Thiểu Công trở về Đao Sơn, vừa vào cửa chính, người hầu liền ra đón, thở phào nhẹ nhõm:" Lôi chủ nhiệm, anh trở lại rồi, Tam công tử nói đau đầu, một ngày nay chưa hề ăn, chúng tôi muốn xin ý kiến có nên mời bác sỹ tới hay không thì anh ấy lại nổi giận." Lôi Thiểu Công nói "Ừ" một tiếng, hỏi:" Nhậm tiểu thư đâu rồi?"

"Nhậm tiểu thư ở trên gác, còn Tam công tử ở phòng sách."

Lôi Thiểu Công suy nghĩ một chút, liền đi về phía thư phòng gặp Mộ Dung Thanh Dịch. Trời đã tối từ lâu, nhưng cũng không bật đèn, chỉ thấy một mình anh đang ngồi trong bóng tối. Anh gọi một tiếng : " Tam công tử", nói : " Ngài phải trở về Song Kiều đi thôi, có khi lại bị muện hội nghị tối nay mất rồi."

Anh vẫn ngồi bất động, thấy hẵn đến gần mới hỏi : " Đứa bé ... Hình dáng như thế nào?"

Trong bóng tối Lôi Thiểu Công không nhìn ra được vẻ mặt của anh, nghe thấy anh khàn giọng, trong lòng cũng thấy khó chịu.

"Đứa bé rất biết điều, lúc tôi đi đã không thể nói chuyện rồi, sau cùng cũng không khóc, chỉ giống như đang ngủ thôi. Bà vú trong cô nhi viện có nói, bé rất ngoan ngoãn, khi bé bị ốm bé cũng không khóc, chỉ gọi mẹ."

Mộ Dung Thanh Dịch thì thào nói:" Nó.. Gọi mẹ ... Không gọi tôi sao?"

Lôi Thiểu Công kêu lên một tiếng:" Tam công tử", nói : " Sự việc tuy là khiến cho người khổ sở, nhưng mà tất cả đã qua rồi. Ngài đừng đau lòng.

Ngộ nhờ để cho người khác nhìn ra cái gì, truyền tới tai của tiên sinh, chỉ sợ sẽ là một trận thiên di đại họa." (*Thiên di đại họa: Họa lớn ngập trời.)

Mộ Dung Thanh Dịch trầm mặc một lúc lâu, mới nói:" Chuyện này anh làm rất tốt." Sau một hồi lại nói tiếp:" Không được lộ ra nửa chữ trước mặt Nhậm tiểu thư. Nếu như nàng hỏi tới, hãy nói không tìm được đứa bé, đã có người khác tới nhận nuôi rồi."

Anh trở lại phòng ngủ trên tầng thay quần áo, Tố Tố đã ngủ rồi. Nhà bếp đã mang bữa cơm lên, nhưng chỉ động đũa một chút, mấy món ăn hầu như vẫn nguyên như cũ. Cô nép lại ở góc giường, nằm co lại như trẻ sơ sinh, trong tay còn nắm chặt góc chăn. Hàng lông mi thật dài giống như cánh bướm, hơi run rẩy theo từng đợt hô hấp. Anh dường như cảm thấy, cái run rẩy này đánh sâu vào tận cùng lòng anh, khiến anh đau lòng.

Tố Tố ngủ đến hết buổi sáng mới tỉnh, trời đã trong xanh trở lại. Rèm cửa sổ cũng không bỏ xuống, ánh nắng hắt vào trong cửa sổ, mang theo vô số những bụi ngũ sắc li ti lay động bay vòng vòng, như là ánh đèn trên sân khấu rọi tới. Mùa thu hiếm khi nào có khí trời tốt như thế này, bên ngoài cửa sổ chỉ nghe thấy tiếng gió thổi lá cây giòn tan, một chút ồn ào nhẹ nhàng vang lên, là âm thanh của mùa thu trời cao mây nhạt. Trên chần phảng phất mùi vị của hoa bách hợp huân hương, mang theo một luồng mùi thuốc lá bạc hà như có như không. Mặt vải gấm trơn nhẵn dính trên mặt vẫn còn lạnh, cô đang lim dim đột nhiên giật mình, nhìn hai hàng hoa dài bên cửa sổ, rèm cửa sổ màu trắng ngà trắng lệ rủ xuống, lay động theo làn gió thổi nhẹ, lúc này mới nhớ ra đang ở chỗ nào.

Yên lặng ở trong phòng, cô rửa mặt, đem tóc nới lỏng. Đẩy cửa phòng ngủ ra, trong hành lang cũng là sự tĩnh mịch. Cô đi thẳng xuống lầu, mới nhìn thấy người làm, chào cô rất khách khí:" Nhậm tiểu thư, chào buổi sáng." Cô đáp lại:" Chào buổi sáng.", vừa nhìn sang đồng hồ để bàn, đã sắp chín giờ, không khỏi kêu lên thất thanh:" Hồngбет rồi," Người hầu đều là

nhìn sắc mặt nghe lời nói biết người, hỏi lại:" Nhậm tiểu thư không có thời gian sao?"

Cô nói:" Sáng nay tôi có lớp huấn luyện, nơi này lại cách nội thành xa..." Trầm giọng xuống, không nghĩ tới chính mình lại tâm lực lao lực sau đó lại ngủ say được như vậy, mà lại là ngủ thẳng đến trễ giờ như thế. Chỉ nghe thấy người hầu nói:" Đừng lo, tôi đi gọi người lái xe ra, đưa Nhậm tiểu thư vào khu vực nội thành." Không đợi cô nói gì liền đi ra ngoài gọi xe. Tố Tố chỉ sợ bị muộn giờ, thật may là tốc độ ô tô cực nhanh, chỉ mất ba mươi phút đã đưa nàng đến địa điểm huấn luyện.

Cô thay giày và váy múa, sau đó đi vào phòng tập luyện. Mọi người ở đây đều chuyên tâm luyện tập, chỉ có Trang Thành Chí để ý thấy cô đang lặng lẽ tiến vào. Liếc mắt nhìn cô ta, cũng không nói gì. Buổi trưa theo thường lệ, mọi người ăn theo nhóm trong nhà hàng nhỏ, vừa ăn lẩu cười nói đùa giỡn, vừa vui vẻ la hét âm ỉ gấp thức ăn. Cô thật sự không có khẩu vị, chẳng qua hoàn cảnh phải tùy tiện đối phó. Cơm nước xong xuôi đi ra ngoài, nhìn thấy bên kia đường đậu một xe Chervolet đen bóng, người ngồi trong xe hướng về cô vẫy tay, "Tố Tố!" Chính là Mục Lan.

Cô vui vẻ đi tới, hỏi:" Chân khá hơn chút nào chưa?" Mục Lan mỉm cười nói:" Tốt hơn nhiều rồi." Lại nói tiếp, "Không có chuyện gì cho nên mới tới tìm cậu uống cà phê đây."

Các cô thường đi quán cà phê, Mục Lan thích kem ly ở đó. Tố Tố lúc đầu không thích ăn cơm tây, cũng không thích ăn đồ ngọt, nhưng cũng không ngồi yên. Vì vậy gọi một phần bánh ga tô nhân hạt dẻ. Nhưng chỉ cầm thìa bạc nhỏ, một hồi mới lấy một miếng nho nhỏ đặt vào trong miệng nhắm nháp. Mục Lan hỏi:" Hôm qua cậu đi đâu vậy? Tìm cậu khắp nơi cũng không thấy." Tố Tố không biết nói thế nào, chỉ khẽ thở dài. Mục Lan cười nói:" Có người nhờ tớ mời cậu đi ăn cơm đấy, chính là vị Trương tiên sinh lần trước đã gặp ở tiệm vàng." Tố Tố nói:" Tớ ghét nhất xã giao, cậu biết mà." Mục Lan cười nói:" Tớ đã nói không phải sao, nhưng đạo diễn lại

ngàn cầu vạn mội, chúng ta không nên từ chối." Còn nói: " Vị Trương tiên sinh này, muốn giúp đỡ chúng ta diễn vở "Cát Tái Nhi", đạo diễn thấy tiền là sáng mắt, cậu không cần để ý hiểu là được rồi."

Tố Tố chậm rãi ăn bánh ga tô, Mục Lan lại nói: " Tớ không muốn nhảy cũng không thể nhảy được nữa. Nhiều năm như vậy, ngược lại có chút không nở bở." Tố Tố kinh ngạc hỏi: " Cậu không nhảy, vậy sao được? Đạo diễn đều trông cậy vào cậu mà." Mục Lan cười nói: " Đêm hôm trước cậu nhảy tốt như vậy, hiện tại đạo diễn có thể trông cậy vào cậu."

Tố Tố buông thìa nhỏ xuống, hỏi: " Mục Lan, cậu giận tớ sao?"

Mục Lan lắc đầu: " Cậu là bạn tốt nhất của tớ, tớ luôn mong cậu thành công. Sao lại có thể giận cậu được? Tớ chẳng qua là nhiều năm như thế, chính mình cũng đã dạn dày sương gió, thật sự là không muốn nhảy nữa, mình muốn về nhà sau đó lập gia đình."

Tố Tố nghe cô nói như vậy, vừa kinh vừa hỉ, vội hỏi: " Có thật không? Người nhà Hứa công tử đồng ý rồi à? Vậy phải chúc mừng cậu."

Mục Lan lại cười, ngược lại có vẻ buồn rầu: " Bọn họ còn chưa đồng ý, chẳng qua tớ đối với Trường Ninh lại có mấy phần chắc chắn." Bưng lên ly cà phê uống một hơi cạn sạch, để ly xuống nói: " Chúng ta không nói tới chuyện không vui này nữa, đi dạo cửa hàng bách hóa đi."

Tố Tố cùng cô đi dạo cả buổi ở cửa hàng bách hóa, hai người đi dạo đên nổi hai chân bủn rủn. Mục Lan mua không ít quần áo mới giày mới, ghế sau ô tô đầy ắp là những túi giấy hộp giấy vuông dài. Đột nhiên nghĩ tới, "Có một nhà hàng rất đắt tiền mới mở, tớ mời cậu đi ăn." Tố Tố biết trong lòng cô đang không thoải mái, nhưng mà không biết làm thế nào, cũng không thể ngăn cản, buộc lòng phải theo cô đi. Đến nhà hàng, bước xuống xe, Tố Tố cảm thấy chiếc xe bên đường có phần rất quen mắt, nhưng chưa nhớ ra là đã nhìn thấy ở nơi nào, nhưng không nghĩ tới là vừa bước

vào cửa liền gặp Lôi Thiểu Công đang từ trên lầu đi xuống. Thấy cô liền có chút kinh ngạc, gọi lên một tiếng: "Nhậm tiểu thư."

Mục Lan thấy hần, cũng là ngoài ý muốn, không nhịn được nhìn về phía Tố Tố. Chỉ nghe anh ta nói: "Tam công tử ở bên trong ... đang cho người đi khắp nơi tìm Nhậm tiểu thư đấy." Tố Tố không nghĩ nghe anh ta nói như thế, trong lòng có chút bối rối. Lôi Thiểu Công dẫn các cô đi vào bên trong, nhân viên phục vụ đẩy cửa phòng bao, hóa ra là một gian phòng cực lớn. Mộ Dung Thanh Dịch thấy cô, bỏ lại mọi người đứng lên, "Ồ, bọn họ tìm thấy em rồi à?" Còn nói, " Tối hôm qua tôi đi họp đến khuya nên chưa về nhà. Sau đó em lại chạy loạn, gọi bọn họ tìm em cả buổi chiều cũng không thấy."

Những người có mặt trong bữa ăn chưa bao giờ nghe thấy anh giải thích về hành tung của mình cho cô gái nào, ngược lại đều ngăn người, một lúc sau phía sau mới có người cười nói: " Tam công tử, chúng ta đều thay cậu làm chứng, tối hôm qua đúng là họp ở Song Kiều, không đi nơi nào khác." Những người đó đều đứng lên cười âm ỉ. Một người khác nói: " Tam công tử may mắn có chúng ta nói hộ cho, đây là Hồng Môn Yến, ngoảnh lại nhất định biến thành tiệc rượu vui vẻ rồi." Tố Tố không ngờ bọn họ hiểu lầm như thế, mặt ửng hồng, cúi đầu xuống. Mộ Dung Thanh Dịch quay đầu cười nói: " Các người bớt ở đây nói bậy đi, đúng là vi lão bất tôn." (Già mà không có tôn nghiêm ^^). Một mặt dặt tay nàng, dẫn cô đi trong bữa tiệc, giới thiệu cô với mọi người. Bởi vì đều là tiền bối lớn tuổi, vì vậy nói với cô: " Hãy gọi là, đây là bác Vu, đây là chú Lý, đây là chú Uông, đây là bác Quan." Nhưng lại một mặt lại một lòng nói với cô như trẻ con, khiến cho bốn người đồng loạt đứng lên, luôn miệng nói: " Không dám." Bạn gái của hần tuy nhiều, nhưng cho tới bây giờ chưa từng được giới thiệu với người khác như vậy, tình cờ gặp mặt, đều là ngầm hiểu ý, trong chốc lát trong lòng bốn người chỉ là kinh nghi bất định. (Kinh ngạc khó hiểu). Mộ Dung Thanh Dịch cũng không quan tâm. Lúc đầu Tố Tố nói rất ít, trước mặt người lạ, càng trở nên ít nói. Mục Lan là người vốn vô cùng thích náo

nhật, nhưng lúc này cũng trở nên im lặng. Trong bữa tiệc chỉ nghe mấy người bọn họ nói đùa, nói chuyện cũng đều là những việc Tố Tố không hiểu.

Đến khi cơm nước xong đi về, Mộ Dung Thanh Dịch chịu sự giáo dục của lễ nghi phương tây thuần túy, giúp Tố Tố cầm túi xách, nhưng tiện tay giao cho người đi theo hầu. Hỏi: "Em nói đi dạo cửa hàng bách hóa, đã mua gì vậy?"

Tố Tố nói: "Tôi đi cùng Mục Lan, tôi không mua gì cả." Mộ Dung Thanh Dịch mỉm cười, nói: "Lần sau ra ngoài nói với tiểu Lôi một tiếng, hẳn sẽ gọi xe đưa em đi, Nếu như muốn mua đồ, mấy cửa hàng đồ tây đều có sổ sách của tôi ở đây, em nói một câu họ sẽ ghi lại." Tố Tố cúi đầu không nói gì. Mục Lan là một người vô cùng thông minh, thấy bọn họ nói chuyện, bèn viện cớ rời đi trước.

Tố Tố đi theo anh xuống lầu, đi tới bên cạnh xe đứng lưỡng lự, thấy người theo hầu mở cửa xe, rốt cuộc cũng lấy dũng khí nói, "Tôi muốn về nhà." Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Chúng ta lần này trở về." Anh rất tự nhiên kéo hông của cô, cô hoảng hốt thở gấp, một câu cũng không dám nói ra miệng, buộc lòng phải lên xe.

Lên xe anh cũng không buông tay ra, cô nhìn cảnh vật vút qua bên ngoài cửa sổ, trong lòng rất loạn, thiên điều vạn tự (Nghìn điều vạn chữ), luôn cảm thấy cái gì cũng không bắt được, cô sợ những thứ phức tạp mơ hồ. Anh luôn khiến cho cô sợ hãi, từ khi bắt đầu cho tới hôm nay, cái sợ này đã bén rễ ăn sâu.

Trở lại Đoan Sơn, anh đi vào thư phòng xử lý công việc, cô đành phải đi lên trên gác. Đèn bàn trong phòng ngủ có chụp đèn màu trắng ngà, phát ánh sáng màu kem, phảng phất in lên trên tường ngọc ngà giống như mặt. Tối nay ánh trăng thật đẹp, thông dong nhú lên giữa bóng những cành cây phía đông. Cô nhìn vầng trăng kia, bao quanh giống như mặt gương đồng,

ánh trăng mờ mịt lại giống như bị ngăn cách bởi tầng lụa mỏng. Ngọn đèn cùng ánh trăng, đều mờ mịt mà thấm xuyên thấu qua khắp phòng, tản ra tựa như thủy ngân vô không bất nhập (Chỗ nào cũng có, ví với sự lợi dụng mọi cơ hội để làm điều xấu), đổ xuống chiếm giữ mọi thứ. Cô thiếp đi trong sự mông lung mờ mịt.

Ánh trăng vẫn đẹp như vậy, nhàn nhạt chiếu ở đầu giường. Cô mơ màng trở mình, trong lòng đột nhiên sợ hãi, từ đó liền tỉnh, Trong bóng tối chỉ cảm thấy anh vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt trên gương mặt của cô. Mặt cô liền nóng hổi, nóng như muốn bốc cháy, theo bản năng co rụt lại phía sau. Anh bắt lại được vai cô, không cho cô né tránh. Nhiệt độ môi anh nóng bỏng thiêu đốt người, cô muốn chống cự theo bản năng. Anh lại bá đạo chiếm giữ hô hấp của cô, sức lực trên môi làm cô suyt nữa nghẹt thở. Cô đưa tay đẩy anh, tay anh lại xuyên qua vạt áo lỏng lẻo, muốn loại trừ trở ngại giữa hai người. Thân thể cô mềm nhũn, anh buộc chặt cánh tay, kêu lên một tiếng thật trầm:" Tố Tố."

Gió nhẹ lay động sợi rèm cửa sổ, phảng phất như mùa xuân chợt nổi lên gợn sóng lăn tăn.

NẾU GIÂY PHÚT ẤY TA KHÔNG GẶP NHAU

Phi Ngã Tư Tồn
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Khi hoàng hôn xuống trời có nổi gió lên, mùa đông ở Ô Trì cũng không giá buốt, nhưng khi gió phương Bắc thổi tới, nói cho cùng cũng có mấy phần lạnh cắt da cắt thịt. Mọi người đi ra khỏi phòng có lò sưởi, chạm mặt phải ngọn gió thổi tới, không khỏi cảm thấy rùng mình. Chỉ nghe thấy tiếng giày da "lọc cọc" đồm đồm trên hành lang vang lên, mặt Mộ Dung Thanh Dịch không khỏi lộ vẻ mỉm cười, quả nhiên là, chỉ thấy người tới khuôn mặt trong trẻo yêu kiều, đi gấp quá, chỉ kịp đánh một lớp phấn trắng trên mặt. Anh lại cố ý kéo dài giọng xuống nói: "Duy Nghi, sao lại không có dáng vẻ của con gái vậy, quay lại để mẹ nhìn thấy xem nào." Duy Nghi ngẩng mặt lên, cười nói: "Tam ca, anh bớt ở chỗ này chó chê mèo lắm lông đi. Hội nghị của mọi người đã khai mạc rồi ư?"

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Không hẳn là hội nghị, chẳng qua là cha nhớ tới mấy chuyện, bảo chúng ta tới để hỏi." Duy Nghi nói: "Nghe nói anh gần đây lại thăng chức, hôm nay mời em đi ăn cơm đi." Bên cạnh đều là những người cực kỳ quen thuộc, đã có người kêu lên một tiếng: "Tứ tiểu thư, đừng dễ dàng tha cho Tam công tử, hôm nay nghiêm khắc bắt chẹt hẳn một trận đi." Cô quanh năm học ở nước ngoài, trong nhà lại là người nhỏ tuổi nhất, cho nên cả nhà đều rất thiên vị cô. Mộ Dung Thanh Dịch hiểu rõ nhất cô em gái này, nghe cô nói như vậy, chỉ cười, "Có ai là không biết các người lòng dạ hẹp hòi, có chuyện gì cứ nói thẳng." Huynh muội bọn họ trò chuyện, những người bên cạnh thấy vậy rồi rút đi ra ngoài. Duy Nghi lúc này mới nói: "Hôm nay là sinh nhật của Mẫn Hiền đấy." Mộ Dung Thanh Dịch cười nói: "Thật sự hôm nay anh có việc, ban nãy cha có phân phó

xuống rồi. Các người đi ăn cơm, khi về nhớ ghi vào sổ của anh là được rồi." Duy Nghi kéo ống tay áo anh xuống, nói: "Cái gì thế này?" Đôi mắt to xoay tròn đảo qua đảo lại. "Chẳng lẽ những lời đồn thổi bên ngoài đều là sự thật ư?"

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Em đừng có nghe người ta nói bậy. Bên ngoài đồn thế nào?"

Duy Nghi nói: "Nói anh si mê một vũ nữ, cực kỳ xinh đẹp."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Vớ vẩn. Người ta nói hươu nói vượn em cũng tin là thật, xem trở về mà truyền tới tai của cha, anh sẽ tới hỏi chuyện em đấy."

Duy Nghi duỗi một ngón tay chia vào anh, "Cái này không được, cuối cùng hôm nay anh có chịu đi hay không đi? Nếu không đi, em liền nói với mẹ chuyện của anh."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Em bớt ở đây phiền phức đi, vì sao lại phải thay Mẫn Hiền nói chuyện thế?"

Duy Nghi "A" lên một tiếng, nói: "Lần trước đi ăn, em thấy hai người rất là lạ nha, ắt hẳn là đang cãi nhau, cho nên em mới tốt bụng giúp anh đấy nha."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "VẬY thì cảm ơn cô, chuyện tôi và Mẫn HIỀN không cần cô phải lo giúp."

Duy Nghi nói: "Nghe giọng điệu này cũng biết là anh không được, mẹ nói không sai, anh cũng nên nếm trải qua thua thiệt, mới biết được sự lợi hại của phụ nữ."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Nhìn em xem, đây là lời nói của tiểu thư chưa kết hôn sao?"

Khóe miệng Duy Nghi khẽ cong lên, liền sau đó nở nụ cười, "Dáng vẻ này của anh, thật giống cha quá đi. Các người chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn."

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Càng nói càng hư rồi." Xoay người lại định đi, Duy Nghi hỏi: "Anh thực sự không đi à?"

Anh chỉ đáp lại: "Anh có việc."

Anh quả thật là có công việc, đến buổi chiều, còn có một bữa cơm nửa việc công nửa xã giao cá nhân, một bữa tiệc bảy tám người ai cũng đều biết uống rượu. Rượu là rượu Hoa Điêu, uống lâu mới ngấm say, cảm giác chệnh choáng say bốc lên cả mặt, mặt đỏ bừng bừng tới tận mang tai, lúc quay về hạ kính xe xuống hóng gió, cuối cùng cảm giác say cũng không còn nhiều. Đến nhà vừa xuống xe, nhìn thấy xe quen thuộc đậu chỗ đó, xoay người nhìn thấy Lôi Thiếu Công. Lôi Thiếu Công lập tức hiểu ý, quay sang nháy mắt với nhóm người theo hầu, tất cả mọi người lẳng lặng đi ra ngoài. Một mình Mộ Dung Thanh Dịch đi vào từ cửa sau phía hành lang gấp khúc, rón rén đi qua cửa phòng khách nhỏ thì bị Mộ Dung phu nhân nhìn thấy, liền gọi một tiếng: "Lão tam". Anh buộc lòng phải đi vào, cười nói: "Mẹ, ngày hôm nay thật náo nhiệt."

Đúng là náo nhiệt, một phòng đầy phụ nữ. Thấy anh đi tới, bỗng nhiên lặng im phăng phắc. Trong đám người chỉ nhìn thấy một đôi mắt tự sân tự oán ngăm nhìn anh. Anh tiếp xúc qua với Mộ Dung phu nhân, liền quay mặt sang nói chuyện cùng Cẩm Thụy: "Đại tỷ, bộ sườn xám mới này thật đẹp nha." Cẩm Thụy chu miệng ra, nói: "Chuyện ngày hôm nay, nói chêm chọc cười cũng đừng nghĩ chị sẽ cho qua, chú làm thế nào để đền bồi sinh nhật với chúng ta đây?"

Cảm giác chệnh choáng say trong Mộ Dung Thanh Dịch dâng lên, chỉ muốn đi ngủ. Nhưng với sự tình trước mắt, anh buộc lòng phải nén cảm giác đó xuống, nói: "Là em không đúng, ngày khác sẽ mời Khang tiểu thư

đi ăn để đền tội." Ba chữ "Khang tiểu thư vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Khang Mẫn Hiền lập tức thay đổi. Cẩm Thụ thấy tình hình có vẻ không tốt, liền vội vàng nói: "Lão tam thực sự là say nên hồ đồ rồi, nhanh đi lên lầu nghỉ ngơi đi, chị sẽ gọi nhà bếp nấu canh giải rượu mang lên. Đúng như ước muốn của Mộ Dung Thanh Dịch, tự nhiên có bậc thang đi xuống, "Mẹ, chị cả, con đi trước đây."

Khang Mẫn Hiền thấy hẳn không coi ai ra gì nghênh ngang mà đi, vừa nhẫn vừa nhẹn, nước mắt chỉ một chút nữa thì tràn mi. May mắn cô là người cực kỳ có nguyên tắc, lập tức coi như không có chuyện gì, liền cùng Cẩm Thụ nói sang chuyện khác. Mãi cho đến khi tất cả khách khứa đã đi về, lại ngồi nói chuyện với Mộ Dung phu nhân một lúc rồi mới chào ra về. Cô vừa đi, Cẩm Thụ liền thở dài. Duy Nghi nhanh mồm nhanh miệng, tuổi nhỏ vô lo, nói: "Anh ba thật tuyệt tình, thực sự để cho người ta thất vọng đau khổ." Nghe xong Mộ Dung phu nhân cười rộ lên: "Con ở đây bất bình cái gì?" Ngừng một lúc còn nói, "Đứa nhỏ Mẫn Hiền này thân thể rất tốt, đáng tiếc là lão tam đối với nó rất lạnh nhạt." Cẩm Thụ nói: "Khuyết điểm của lão tam là đã quen được nuông chiều."

Mộ Dung phu nhân nói: "Hiện tại cũng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần chuyện đại sự nó không hồ đồ là được." Nói đến đây thì giọng nói đột nhiên trầm xuống, "Tôi đây là bề trên không dám miễn cưỡng nó, chính là sợ nó lại giống như Thanh Du." Nhắc tới con cả, vành mắt lập tức đỏ hoe. Duy Nghi trong lòng khổ sở, Cẩm Thụ nói: "Mẹ, không có việc gì sao lại nhắc tới làm gì." Trong mắt Mộ Dung phu nhân đã đẫm nước mắt, khẽ khàng than một tiếng: "Cha con tuy là ngoài miệng không nói gì, nhưng cuối cùng đã hối hận. Thanh Du nếu không phải là ... đã xảy ra việc gì." Nói xong câu cuối cùng, giọng nói có chút nức nở. Vành mắt Cẩm Thụ cũng đỏ hoe, nhưng cố gắng khuyên giải an ủi: "Mẹ, đó là chuyện ngoài ý muốn, Người không được tự trách mình nữa." Mộ Dung phu nhân nói: "Mẹ vừa nghĩ tới liền cảm thấy đau lòng. Hôm qua cha các con đi ra ngoại ô, sau khi trở về thì nhốt mình ở thư phòng rất lâu.... Chỉ sợ rằng cha các con

so với ta thì càng đau lòng hơn. Mẹ còn có thể lẩn tránh không nhìn không nghĩ tới, nhưng ông ấy hàng năm còn phải nhìn phi hành đoàn diễn tập."

Cầm Thụy gượng cười nói: "Duy Nghi, đều là tại em không tốt, khiến cho mẹ đau lòng." Duy Nghi dặt tay của mẹ, nói: "Mẹ, đừng đau lòng nữa nha, lại nói tiếp luôn là tam ca không được, ngày mai phải phạt anh ấy tưới nước cho tất cả hoa một lần mới được." Cầm Thụy nói: "Hình phạt này rất hay nha, chỉ sợ anh ấy tưới đến bầu trời tối đen cũng tưới không xong." Duy Nghi nói: "Thế mới tốt, ai bảo hăn suốt ngày không ở nhà, bận rộn đến nỗi ngay cả bóng người cũng không thấy đâu. Dành ra một ngày để đi cùng mẹ cũng là nên làm." Cầm Thụy nói: "Chị trông đợi anh ấy ở nhà với mẹ ư? Quên nó đi, quay lưng đi nghe điện thoại, sau đó lại chạy mất hút." Hai người câu được câu không nói chuyện, nhưng cũng không ai xen vào được. Mộ Dung phu nhân nói: "Mẹ đi lên xem lão tam một chút, hôm nay nhìn nó giống như thực sự đã uống say rồi." Lên tới tầng đi vào phòng ngủ của con trai, vừa vặn đúng lúc Mộ Dung Thanh Dịch tắm xong đi ra ngoài. Mộ Dung phu nhân nói: "Sao lại không sấy khô tóc rồi mới đi ngủ? Chút nữa sẽ bị đau đầu cảm lạnh đấy." Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Tôi không phải trẻ con." Nói tiếp: "Mẹ, tôi và Mẫn Hiền thực sự không có duyên phận, mẹ cùng chị cả, về sau đừng như hôm nay tận lực lôi kéo chúng tôi nữa." Mộ Dung phu nhân nói: "Mẹ thấy quan hệ của hai người cũng không tệ, hơn nữa, từ sau khi con về nước, các con cũng có qua lại, sao bây giờ lại nói như vậy? Cha con thật sự thích đứa bé kia, nói nàng rất được." Mộ Dung Thanh Dịch ngáp một cái, nói: "Cha thích Mẹ, người phải coi chừng đấy."

Mộ Dung phu nhân quát khê: "Đứa trẻ này sao lại không biết trên dưới mà nói bậy thế nhỉ?"

Mộ Dung Thanh Dịch nói: "Ngược lại, tôi không thích."

Nói câu ngược lại đó xong Mộ Dung phu nhân nhú mày lại, một lúc lâu mới hỏi: "Có phải trong lòng con có người khác không?" Một lúc lâu

không nghe được anh trả lời, chỉ nghe được tiếng hô hấp đều đều, thì ra là đã ngủ rồi. Mộ Dung phu nhân cười khẽ, thay anh đắp chăn, xong mới đi ra ngoài.

Bởi vì là cuối năm là mùa ít khách, trong đoàn tạm dừng các buổi biểu diễn, nhưng theo thường lệ vẫn có bốn buổi huấn luyện mỗi tuần. Trong phòng luyện tập không có thiết bị sưởi ấm, nhưng đến khi giật mình đứng lên, ai cũng thấm đẫm mồ hôi, ngược lại không cảm thấy lạnh. Vì vết thương ở chân nên Mục Lan vẫn chưa có huấn luyện, chiều hôm đó thay giày múa tới luyện tập ba giờ đồng hồ, cũng là một thân đầy mồ hôi. Thấy cũng gần hết giờ, vì vậy cô ngồi trong góc lấy khăn mặt lau mồ hôi, vừa xem Tố Tố luyện tập.

Hình như Tố Tố lại có chút không tập trung, động tác có phần cứng nhắc, sau một lúc lâu, vẫn là không luyện tập được, bèn đi tới uống nước lau mồ hôi, những giọt mồ hôi trong suốt lấp lánh trên gương mặt như đóa phù dung. Mục Lan thấy mọi người đều ở cách xa, vì vậy liền thấp giọng hỏi: "Cậu bị làm sao vậy?"

Tố Tố lắc nhẹ đầu không nói gì, Mục Lan lại biết nguyên nhân, cố tình hỏi: "Có phải là đang giận đối Tam công tử không?"

Tố Tố nói khẽ: "Tớ đâu có thể cùng anh ấy giận đối." Mục Lan nghe thấy thế, cũng đoán được bảy tám phần. Nói: "Tớ nghe Trường Ninh nói, tính cách Tam công tử nóng nảy không tốt, lại có thân phận như thế, đương nhiên là khó tránh khỏi." Tố Tố không nói, Mục Lan nói tiếp: "Dù sao cũng đã nhiều ngày chưa gặp mặt anh ấy rồi, hẳn là công việc của anh ấy rất bận rộn."

Rốt cuộc Tố Tố cũng nói: "Tớ không biết." Mục Lan nghe giọng điệu này, rất có thể là hai người đang thực sự xích mích nhau. Vì vậy khẽ thở dài, nói: "Có vài lời này, không biết có nên nói cho cậu biết hay không." Ngừng lại một lúc mới nói: "Tớ vẫn phải khuyên cậu, không cần quá

nghiêm túc. Tố nghe nói anh ta có quan hệ cực tốt một người bạn gái, đó là Lục tiểu thư của nhà Khang tướng quân, sợ rằng tết này hai người đó sẽ đính hôn."

Tố Tố nghe xong cũng không thấy nói gì. Mục Lan nói: "Tố thấy Tam công tử đối với cậu cũng vẫn còn chút thật lòng, chỉ là Mộ Dung là hạng người gì? Mấy năm nay tố đều đã nhìn thấu hết âm lạnh rồi, Hứa gia chẳng qua gần mười năm nay mới được thế, nhưng từ trên xuống dưới mắt còn cao hơn trời. Trường Ninh đối với tố như thế, nhưng đến tận bây giờ cũng không thể nói kết hôn, huống chi là Tam công tử."

Tố Tố vẫn im lặng. Mục Lan thở dài một tiếng, vỗ nhẹ lên lưng của cô, hỏi: "Hôm nay là sinh nhật cậu, tố thật sự không nên nói chuyện đó. Lát nữa tố mời cậu ăn cơm nhé?"

Lúc này Tố Tố mới lắc đầu nói: "Mợ gọi đi ăn cơm rồi." Mục Lan nói: "Cậu đã đồng ý bà ấy chưa? Không cần phải đi, nếu không... trở về lại bực bội." Tố Tố nói: "Bất kể như thế nào, suy cho cùng vẫn là bà ấy nuôi tố lớn lên. Cũng chỉ là đòi tiền, tố đem đưa cho bà ấy hai tháng tiền lương là được."

Mục Lan nói: "Tố mặc kệ cậu, dù sao cậu cũng không chịu nghe."

Tố Tố thay quần áo đi đến nhà cậu, đường rất xa, xe ba bánh đi vào được lại chậm chạp, khi đến thì trời đã tối đen. Cô xuống xe đứng trước cửa hàng tạm hóa, chị họ cô Ngân Hương đang trông coi cửa hàng, thấy cô bèn quay đầu hướng vào trong phòng gọi: "Mẹ, Tố Tố tới." Mợ vẫn như cũ, khoác lên người là một bộ quần áo vải hoa màu xanh mặc cùng áo bông khoác lên người, nhìn trông càng có vẻ mập mập. Nhìn thấy cô liền cười rạng rỡ: "Tố Tố mau vào ngồi, năm ngoái con đã qua hai mươi tuổi nhưng không tổ chức sinh nhật cho con được, năm nay làm bù cho con." Còn nói, "Ngân Hương rót cho em gái con một chén trà, cùng em gái trò chuyện, mẹ còn xào hai món sau đó ăn cơm."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)